

HARLEQUIN®

Special

38 H 01/02

3 romantické
příběhy

Valentinky 2

Elise Těleová

Barbara Brettonová ♥ Linda Howardová

PRVNÍ KAPITOLA

V té době zrovna hledal manželku, ale tentokrát neměla být součástí dohody žádná *láska*. Byl starší a nekonečně moudřejší, takže dobře věděl, že ona *láska* není nutná a dokonce ani žádoucí.

Reese Duncan už ze sebe jednou udělal osla, a málem kvůli tomu přišel o všechno. Znovu se mu to nestane. Tentokrát si vybere nevěstu rozumem, nikoliv poklopem, a zvolí takovou, která bude schopná zvládnout život na ranči daleko od civilizace, která se nebojí těžké práce a bude dobrou matkou jejich dětem – takovou, kterou bude rodina zajímat víc než móda. Už jednou se nechal oklamat hezkou tvářičkou, ale tentokrát pěkný vzhled nepožadoval. Byl normální muž s obvyklými sexuálními schopnostmi, to bude stačit k tomu, aby počal vytoužené děti. Vášeň nechtěl. Kvůli vášni kdysi udělal největší chybu svého života. Teď si přál získat spolehlivou ženskou s přiměřenou dávkou zdravého rozumu.

Ale problém byl v tom, že neměl čas ji hledat. Pracoval dvanáct až šestnáct hodin denně, aby se udržel nad vodou. Trvalo mu to sedm let, ale za poslední rok se konečně vyhrabal z dluhů. Přišel o polovinu svých pozemků – což byla ztráta, která ho ještě pořád hnětla – a nehodlal si nechat vzít i zbytek. Ztratil většinu dobytka, obrovská stáda byla ta tam a on se dřel jako otrok, aby se o zbývající kusy skotu postaral. Pomocníci, které na ranči míval, práskli do bot, protože jim neměl z čeho platit. Nové džíny si nekoupil už tři roky. Ve stájích a domě se nemalovalo už osm let.

Ale splatil všechny dluhy, které jeho bývalá manželka April nadělala ještě před svatbou. Dal jí veškeré odstupné, které si při rozvodu vybojovala. Měla své apartmá na Manhattanu a šatník plný drahých modelů. Co jí záleželo na tom, že z něj udělala žebráka, že musel prodat půdu a stáda a vyždímat všechny své účty, aby jí mohl dát zákonnou polovinu, na kterou si činila nárok? Koneckonců, copak za něj nebyla provdána celé dva roky? Musela chudinka protřpět dvě strašné montanské zimy, dokonale odříznutá od civilizace. Ranč patřil jeho rodině sto let, ale mizerné dva roky manželství jí daly *právo* na polovinu z toho všeho, nebo lépe řečeno

na odpovídající finanční vyrovnání. Samozřejmě si radši vzala peníze. Kdyby náhodou neměl potřebnou částku v hotovosti, jen ať prodá trochu své půdy! Má jí přece spoustu, jistě mu těch pár tisíc akrů nebude chybět. Jistě tomu napomohlo, že její otec byl magnát, který měl v Montaně i ostatních západních státech skvělé známosti. Za takových okolností na soudce nijak nezapůsobil Reeseův argument, že pokud April vyplatí požadovanou částku, zruinuje ho to.

To byla další chyba, kterou udělal. Žena, kterou si vezme tentokrát, bude muset podepsat předmanželskou smlouvu, v které se pro případ rozvodu vzdá všech nároků na ranč. Už nebude riskovat ani jediný centimetr půdy, která má zůstat jako dědictví jeho dětem, ani peníze, které jsou nutné k tomu, aby ranč fungoval. Podruhé ho žádná ženská neokrade. Když bude chtít odejít, prosím – ale neodnese si nic, co je jeho.

Kdyby šlo jen o jeho pocity, nejradši by zůstal po zbytek života sám, jenže byla tu otázka dětí. Chtěl nějaké děti mít. Chtěl je učit milovat půdu, tak jako to rodiče učili jeho, a chtěl jim tu půdu jednou přenechat, tak jako toto dědictví kdysi dostal on sám. A co víc, chtěl, aby děti vnesly do osamělého ranče trochu života. Chtěl jejich smích, slzičky i zlobení, chtěl sdílet jejich dětské strachy i dětské radosti. Chtěl mít dědice své vlastní krve. A aby dostal děti, potřeboval manželku.

Když na to přijde, manželka se také hodí. Dostupný sexuální objekt má svou hodnotu, protože on rozhodně nemůže ztrácet čas sháněním nějaké prodejné lásky. Stačí jakákoliv solidní, stálá a nic nepožadující žena, kterou by měl noc co noc v posteli. Když bude škaredá, zkrátka zhasne světlo a jeho představitost a hormony si s tím nějak poradí.

Jenže neprovdaných žen na vdávání byl v tomto koutu země velký nedostatek, všechny si dávno sbalily kufry a odstěhovaly se do města. Život na ranči byl těžký a ony si chtěly užít trochu vzrušení a přepychu. Reese stejně neměl čas, peníze ani chuť nějaké se dvořit. Ale naštěstí existovaly efektivnější způsoby.

V nějakém časopisu našel článek o tom, kolik farmářů na středozápadě si hledá manželky na inzerát, a v televizi taky viděl šot o tom, že muži na Aljašce to dělají podobně. Myšlenka, že by si měl podat inzerát, se mu dvakrát nezamlouvala, protože měl rád své soukromí a po onom nevydařeném manželství si ho začal považovat

ještě mnohem víc. Ale na druhou stranu to zase tolik nestojí, napsat do rubriky Seznámení v několika novinách, a v současné době musel šetřit, jak se dalo. Nemusí se sejít se ženami, které se mu vůbec nebudou zamlouvat, a ani u těch, které se mu zamlouvat budou, nemusí ztrácet čas tím, že bude jezdit po všech čertech, chodit s nimi na rande a vodit je do restaurací. Nijak netoužil do hloubky je poznat – dokonce ani tu, kterou si případně vybere za manželku. Kolem srdce měl krustu z ledu, a byl tomu rád. Člověk všechno vidí mnohem jasněji, když mu city nezatemňují mozek. I když se mu nelíbilo, že v inzerátu veřejně odhaluje svoje soukromí, jeho neosobní forma mu vyhovovala.

Jakmile se Reese Duncan jednou k něčemu rozhodl, už neztrácel čas dalšími planými úvahami. Našel si adresy několika velkých deníků, které vycházely na Západě a Středozápadě, vzal si list papíru a začal psát velkými tiskacími písmeny, tak jak chtěl, aby inzerát vypadal: HLEDÁ SE MANŽELKA...

Madelyn Sanger Pattersonová se po obědě volným krokem vracela do kanceláře. *Madelyn nikdy nevypadá, že spěchá*, říkala si pobaveně její kamarádka Christine, když Madelyn zamířila k jejímu stolu. *A dokonce to nikdy nevypadá, že se potí*. Venku bylo pětatřicet stupňů, ale na Madelynině dokonalém krémově bílém kostýmu nebyl jediný záhyb nebo smítko. Hedvábný šátek měla ležérně přehozený přes rameno. Madelyn měla ten dar, že na ní jakékoliv šaty vypadaly dobře, ale navíc měla vytříbený vkus a její cit pro styl a barvy jí dodával punc, který v ženách vyvolával závist a v mužích touhu.

„Ty jsi hrozná osoba,“ prohlásila Christine a znechuceně si Madelyn prohlížela. „Vždyť je to nezdravé, vůbec se nepotit, a nepřirozené, nemít ani trochu zmačkané šaty! A vlasům to taky nedělá dobře, když se občas nerozcuchají.“

„Ale já se přece potím!“ prohlásila Madelyn pobaveně.

„A kdy, prosím tě?“

„Každé úterý a čtvrtek od sedmi ráno.“

„Tomu nevěřím! To máš na potních žlázách časový spínač?“

„Ne, chodím cvičit.“

Christine se otrásla. „Brr. To se nepočítá. Normální lidi se v tomhle počasí potí i bez cvičení. Zmačkaly se ti někdy v životě šaty? Nebo ti spadly vlasy do obličeje?“

„Samozřejmě.“

„Ale určitě ne přede svědky!“ Christine se zatvářila potěšené, protože cítila, že v téhle slovní přestřelce vyhrála.

Madelyn se posadila na okraj Christinina stolu a zkrřížila nohy v kotnicích. Takhle většinou sedávali muži, ale když to udělala ona, vypadalo to líbezně. Naklonila hlavu a prohlížela si noviny, které měla Christine rozložené před sebou. „Je tam něco zajímavého?“

Christinina matka z Omahy vždycky posílala dceři sobotní vydání místních novin, aby Christine neztratila kontakt s krajem, kde se narodila. „Moje nejlepší kamarádka ze střední školy se vdává. Je tam svatební oznámení. Jeden můj vzdálený příbuzný umřel a kluk, s kterým jsem kdysi chodila, vydělal první milion. Kvůli katastrofálnímu suchu závratně stoupla cena krmiva. Normálka.“

„Nelituješ, že jste se s tím klukem rozešli?“

„Ale houby. Měl děsné způsoby. Myslel si, že všemu rozumí nejlíp.“

„Jak se ukázalo, nejspíš měl pravdu.“

„Zjevně. To je znechucující, když se ukáže, že věci jsou přesně takové, jak vypadaly!“

„Chápu,“ řekla Madelyn soucitně. „Pro takového skeptika, jako jsi ty, to musí být hrozná rána.“

Christine složila noviny a podala je Madelyn, protože věděla, že zprávy z maloměsta ji zaručeně pobaví. „Je tam dobrý článek o tom, jak se lidé z Omahy hromadně stěhují za prací jinak, a jaké hrozné věci je tam potkají. To jsem si měla přecíst, než jsem odjela!“

Obě se rozesmály. Měly podobný smysl pro humor a slovní přestřelky je bavily. Jedna druhé mohla říct cokoliv, aniž by to ohrozilo jejich přátelství. Madelyn už dávno zjistila, že zdaleka ne každý má rád podobný typ konverzace. Chlapci, se kterými se za studií pokoušela chodit, to rozhodně špatně nesli, podle nátury byli pobouření, rozzuření nebo uraženi, což se okamžitě odrazilo na délce trvání příslušného vztahu. Chlapci až příliš podléhali svým rozbouraným hormonům a nesnesli nic, co by mohlo zesměšnit jejich nově získanou mužnost, takže Madelynin jízlivý humor si bohužel většinou vykládali jako útok na svou osobu. Povzdechla si. Nezdálo se jí, že by se od těch dob něco změnilo.

Zahleděla se na svůj psací stůl. Znechucovalo ji, jak je dokonale a nemilosrdně prázdný. Mohla se klidně sebrat a jít domů, protože tu stejně neměla co na práci. To jsou ty výhody, když je člověk nevlastní sestrou majitele firmy.

Nevadila jí nuda, nýbrž pocit zbytečnosti. Blížil se okamžik, kdy dá Robertovi pusku na čelo, slušně se poděkuje a odstěhuje se někam, kde její bratr nemá žádnou pobočku – třeba na západní pobřeží nebo na Fidži.

Položila si nohy na stůl a rozložila noviny. Lokální tisk vysloveně milovala, zvláště ten z malých měst, kde nejvíc místa zabírala společenská rubrika. Tyhle noviny z Omahy vycházely v moc velkém nákladu na to, aby působily oním rodinným komorním dojmem, který měla nejradši, ale přesto v sobě měly něco roztomile venkovského. Připomínaly jí, že i mimo New York žijí lidé – což byla věc, na kterou mnozí newyorčané rádi zapomínali.

Přeskočila zprávy ze světa, protože ty si mohla přečíst kdekoliv, a nalistovala ty lokální. Psalo se tam, jak se velká sucha nepříznivě dotkla života farmářů a rančérů. Jediné podniky, které na suchu vydělají, jsou jatka. Přečetla si, kdo si koho vzal nebo chystá vzít, kdo umřel, kdo něco prodává nebo shání. Porovnála ceny nemovitostí v Omaze s těmi v New Yorku, a jako vždy žasla nad tím rozdílem. Pak ji upoutal jeden inzerát v rubrice Seznámení.

HLEDÁ SE: MANŽELKA pro pořádného chlapa z ranče. Musí být spolehlivá a stálá, chtít děti a nebát se pracovat na ranči. Věk 25-35 let výhodou.

Ty, které se o pořádného chlapa z ranče zajímají, měly napsat na poštu v Billingsu v Montaně.

Ten inzerát probudil Madelyninu představivost, přestože sama nevěděla, jestli ji spíš pobavil nebo pobouřil. Onen rančér zjevně požadoval kombinaci chovné klisny a neplacené služby. Na druhou stranu byla jeho brutální upřímnost osvěžující změnou proti inzerátům, které nacházela v newyorských novinách. Nebyly tam žádné takové žvásty jako *Duchovně založený Vodnář hledá oduševnělou ženu pro spirituální sblížení a společné hledání smyslu života*, které o pisateli neprozradily nic než to, že nemá ponětí, jak se vyjádřit jasně.

Co všechno se z toho inzerátu dalo vyčíst kromě toho, že dotyčný rančér je upřímný? Jeho věk mohl být jakýkoliv od padesáti dolů, ale protože chtěl děti, byl nejspíš mladší – zřejmě mu bylo něco mezi pětatřiceti a pětadvacíti. Chut' zplodit děti také dávala tušit, že *pořádný chlap* bude pořádný i v této oblasti. Pokud chtěl ženu

spolehlivou a stálou, nejspíš to nebyl dvakrát společenský typ. Působil jako střízlivý, těžce pracující rančer, který se chce oženit, ale nemá čas si manželku hledat.

Před časem četla článek o manželstvích na inzerát, ale i když jí to připadalo zajímavé, neosobnost celé věci ji odrazovala. Zjevně to byl dobrý kšeft, seznamovat se vším svolné ženy z východních zemí s bohatými.

Američany, ale asi se to neomezovalo jen na to. Také to byl způsob, jak si mohli najít manželku farmáři a rančeři z řídky obydlených krajů, kteří ve svém okolí jednoduše neměli dost nezadaných žen. Na tom jistě nebylo nic špatného.

A odpověď na takový inzerát koneckonců neznamená nic než nezávazný pokus. Je to jako schůzka naslepo, způsob, jak se seznámit. Každý vztah musí nějak začít.

Složila noviny a litovala, že nemá na práci nic lepšího než pročitat společenské rubriky.

Mohla by jít nahoru do Robertovy kanceláře, ale tím se nic nevyřeší. Robert neohroží hladký chod firmy jenom proto, aby jí dal něco dělat. Nabídl jí tohle zaměstnání, aby přišla na jiné myšlenky, když jí zemřela babička a krátce nato i matka. Oba věděli, že po dvou letech už tento důvod pominul. Jen díky svému nezdolnému optimismu tu zůstala tak dlouho.

Hledá se manželka.

Otevřela noviny a přečetla si ten inzerát znovu. Panebože. Přece nebyla tak zoufalá, aby na to odepsala! Potřebovala jen novou práci, změnu, a ne manžela.

Ale na druhou stranu jí bylo osmdvacet a už pochopila, že žádnou kariéru v zaměstnání budovat nechce. Městský život vlastně vůbec nebyl pro ni, i když ve městě strávila tolik let. Jako dítě v Richmondu milovala víkendy, kdy jezdila za babičkou na venkov. Nebyla to skutečná farma, jen venkovský dům, ale po tichu a míru, který tam panoval, toužila od chvíle, kdy se její matka podruhé vdala a odstěhovala se do New Yorku.

Ne, vůbec nebyla zoufalá, ale byla od přírody zvědavá a potřebovala nějaké rozptýlení, než si rozmyslí, jakou práci a kde by chtěla dělat. Je to jen první schůzka. Buď to vyjde, nebo nevyjde. Proti Montaně nic neměla, a navíc – kdyby se stala nevěstou na inzerát, měla by skvělou historku, kterou by mohla vyprávět vnoučatům. O co jde? Nic se nemůže stát. Odpověď na inzerát od montanského rančera

bude mnohem bezpečnější, než kdyby si něco začala s nějakým městským hejskem.

Reese Duncan se zamračil, když spatřil newyorskou zpáteční adresu. Roztrhl obálku a vytáhl list kancelářského papíru s dopisem psaným na stroji. Co může nějaká žena z New Yorku vědět o životě na ranči? Byl v pokušení rovnou hodit dopis do koše, tohle číst bude jenom ztráta času. Koneckonců, i cesty do Billingsu pro poštu byly jenom ztráta času. Dnes přišla jen tahle jediná odpověď, a ještě ke všemu z New Yorku.

Jenže odezva na jeho inzeráty nebyla nijak slavná, takže si to klidně může přečíst. Vlastně to byla teprve třetí odpověď, kterou dostal. Zřejmě není zase tolik žen, které by byly celé žhavé žít na ranči v Montaně.

Dopis byl krátký. Jmenovala se Madelyn S. Pattersonová, bylo jí dvacet osm let, nikdy nebyla vdaná, byla zdravá, silná a odhodlaná pracovat. Fotku neposlala. Jako jediná.

Byla mladší než ty další dvě, které odpověděly. První z nich, učitelka, byla v jeho věku a nevypadala zas tak špatně. Druhé ženě bylo třicet šest, čili o dva roky víc než jemu, a nikdy nikde nepracovala, celý život strávila v domácnosti péčí o invalidní matku, která nedávno zemřela. Působila upřímně, ale nijak zvlášť vřele. Obě ty ženy měly o tom, co je čeká na ranči v Montaně, mnohem realističtější představy než tahle Madelyn S. Pattersonová.

Na druhou stranu to klidně mohlo být nějaké děvče z venkova, které odešlo za prací do velkoměsta a zjistilo, že se mu tam nelíbí. Musela číst jeho inzerát v lokálních novinách, které jí kdosi posílal, protože on pochopitelně nehodlal utrácet peníze za inzerát v *New York Times*. A odpovědí bylo tak málo, že si nemohl dovolit jednu z nich ignorovat. Pozve ji stejně jako ty ostatní.

Vyšel z pošty a zamířil ke svému nákladáku. Tohle už ho stálo víc času, než čekal. Doufal, že se všechno vyřídí do července, a už byla půlka května. Ještě šest týdnů. Chtěl si najít nevěstu během následujících šesti týdnů.

Madelyn málem upustila hromádku pošty, když zahlédla jednoduchou bílou obálku s montanskou zpáteční adresou. Uplynulo jen devět dní od chvíle, kdy bláznivě napsala na ten inzerát, takže

rančer musel odpovědět obratem. Během těch devíti dní sama sebe téměř přesvědčila, že se ten muž vůbec neozve.

Uvnitř byl jediný list papíru.

*Slečno Pattersonová,
jmenuji se Reese Duncan. Je mi třicet čtyři let, jsem rozvedený a
bezdětný. Vlastním ranč ve střední Montaně.*

*Jestli máte stále ještě zájem, můžeme se setkat za čtrnáct dní v
sobotu. Dejte mi vědět obratem. Pošlu Vám lístek na autobus do
Billingsu.*

Nebyl tam žádný pozdrav, jen podpis – *G. R. Duncan*. Jeho písmo bylo rázné a hranaté a v dopisu nebyla jediná hrubka.

Takže teď znala jeho jméno, věk a stav. Z anonymního pisatele inzerátu se stala skutečná osoba.

Jistě měl plno práce, když si na ni může udělat čas až za čtrnáct dní. Madelyn se pousmála. Tenhle člověk nebyl tak zoufalý, aby musel hledat ženu přes inzerát, byl zkrátka jenom příliš zaměstnaný. Možná od něj první žena odešla právě kvůli tomu.

Jeho písmo se jí líbilo a byla čím dál zvědavější. Chtěla se s ním setkat.

Madelyn S. Pattersonová odpověděla okamžitě, na rozdíl od zbývajících dvou, ty si daly načas. Reese otevřel její dopis.

*Pane Duncane, budu v Billingsu určeného dne. Ovšem v žádném
případě nechci, abyste mi platil cestu, protože z naší schůzky nemusí
nic vzejít.*

*Přiletím dopoledne v 10.39. Doufám, že Vám to vyhovuje.
Přikládám časový rozvrh. Pokud se Vaše plány změnily, dejte mi
laskavě vědět.*

Nadzdvihl obočí. Dobrá, dobrá. Takže radši letěla než jezdila autobusem. Rty se mu zkrivily v cynickém úsměvu. V tom byla stejná jako on. Kdysi dokonce míval letadlo, ale to bylo ještě před April. Jeho bývalá žena se postarala, aby si hodně dlouho nemohl dovolit ani letenku, natožpak vlastní letadlo.

Na jednu stranu oceňoval, že si nehodlala nechat zaplatit cestu, ale zároveň se všechna jeho hrdost bouřila při pomyšlení, že jí nemůže

poslat letenku sám. Ztraceně, i lístek na autobus by mu udělal pěknou díru do rozpočtu. Až slečna Pattersonová zjistí, jak mizerně na tom je, nejspíš okamžitě vezme do zaječích. Ale zkusit to musí. Nedalo se říct, že by si u něj vdavekchtivé dámy podávaly dveře.

Ve čtvrtek před odletem do Montany Madelyn pozvala Roberta na večeři, protože v pátek měl rande a ona si s ním potřebovala promluvit o samotě.

Přišel přesně v osm, okamžitě zamířil k jejímu baru a nalil si štědrou dávku skotské se sodou. Pozvedl sklenici a jako vždy se na Madelyn usmíval očima, aniž se přitom pohnuly jeho rty. Madelyn naznačila přípitek sklenkou s vínem.

Když si jeho otec vzal její matku, Robertovi bylo šestnáct a Madelyn deset. Byl to příliš velký rozdíl, než aby si začali být doopravdy blízcí, ale Robert naprosto nečekaně udělal všechno pro to, aby se v novém domově cítila vítána. Mluvil s ní a naslouchal jí. Společně prožívali napřed smrt jeho otce a pak, o pět let později, její matky. Většina nevlastních sourozenců by se pak nejspíš přestala scházet, ale oni se vídali dál, protože se měli doopravdy rádi jako bratr se sestrou a respektovali se jako přátelé.

Robert o sobě prozradil okolnímu světu jen málo: byl elegantní, pohledný, až děšivě inteligentní, ale natolik uzavřený, že jeho soukromí si nikdo nedovolil narušit. Madelyn měla výjimečné postavení už jen díky tomu, že vůbec věděla, že to, co je z Roberta vidět navenek, je jenom slupka. Nikdo jiný si to ani neuvědomil. Z Cannon Companies, které zdědil po otci, vytvořil obrovské obchodní impérium. V jeho štíhlých rukou spočívala neuvěřitelná moc, ale dokonce ani Cannon Companies mu nepřirostly k srdci natolik, aby si kvůli nim nechal narušit své soukromí. Byl jako nedobytná pevnost.

Samozřejmě ho ženy obletovaly, ale on se nijak nevyžíval ve známostech na jednu noc. Když už si našel přítelkyni, vydrželo to zpravidla nejméně rok, a po tu dobu jí byl naprosto věrný. Jedna z jeho bývalých lásek se kdysi na jednom večírku trochu opila a potom plakala Madelyn na rameni, že už nikdy nebude schopná nikoho milovat, protože Robertovi se žádný muž nevyrovná. Jak to zatím vypadalo, její pod vlivem alkoholu vyslovené přiznání bylo velmi případné, několikrát se sice pokusila s někým chodit, ale nikdy to

dlouho nevydrželo, a poslední dobou se přestala scházet s muži úplně.

„Tak co máme k večeři?“ zeptal se Robert téměř s úsměvem a polkl doušek skotské. „Konverzaci.“

„To je vždycky vydatná strava.“

„A špagety.“

Vrhl smutný pohled na sklenici skotské a postavil ji na stůl, k rajské omáčky se moc nehodila. „Tak co, jaký druh konverzace si dáme?“

„Chtěla jsem ti říct, že přinejmenším odejdu z práce,“ prohodila cestou do kuchyně. Vyzval za ní a bez zaváhání jí začal pomáhat nosit jídlo na stůl.

„Takže nadešla správná chvíle, že?“ zeptal se s pochopením. „Proč ses k tomu rozhodla?“

Pokrčila rameny. „Z několika důvodů. Především, jak jsi řekl, nadešla správná chvíle.“

„Řekla jsi –*přinejmenším*. Takže se chystáš i k něčemu dalšímu.“

Robertovi nikdy neuniklo jediné slůvko a z každého vyčetl všechny významy. Usmála se a nalila víno sobě i jemu. „V sobotu letím do Montany.“

V očích mu zajiskřilo, což znamenalo, že to vzbudilo jeho vrcholný zájem.

„Co zajímavého sis našla v Montaně?“

„Ne co, ale koho.“

„Tak koho?“

„Muže jménem Reese Duncan. Je tu jistá pravděpodobnost sňatku.“

Občas se stávalo, že se pohled Robertových světle zelených očí zdál ostrý jako žiletka, a přesně tohle byl jeden z těch okamžiků. „To je věta jako z předpovědi počasí,“ řekl dokonale bezvýrazným tónem. „Ráčíš mi sdělit, jak velká pravděpodobnost sňatku? Čtyřicet procent? Nebo padesát?“

„Nemám ponětí. Nebudu to vědět, dokud se s ním nesetkám.“

Nandaval si na talíř omáčku, ale teď opatrně odložil sběračku a zhluboka se nadechl. Madelyn ho se zájmem pozorovala. Jen zřídka se stávalo, že by viděla Roberta doopravdy překvapeného.

Promluvil velmi opatrně. „Snažíš se naznačit, že ses s ním zatím nesetkala?“

„Ano. Psali jsme si, ale nikdy jsme se nesetkali tváří v tvář. Je docela možné, že si nepadneme do oka. Takže pravděpodobnost sňatku je ve skutečnosti dost malá. Řečeno terminologií předpovědi počasí – polojasno, spíše zataženo.“

„Ale možné to je.“

„Ano. Chtěla jsem, abys to věděl.“

„Jak ses s ním seznámila?“

„Zatím jsem se neseznámila. Něco o něm vím, ale není toho moc.“

„Tak proč jste si začali psát?“

„Podal si inzerát, že hledá manželku.“

Vypadal užasle, doopravdy užasle. „Tys odepsala na inzerát?“

Příkývla a pustila se do jídla. „Ano.“

„Panebože, copak nevíš, jak je to riskantní!“ vykřikl a napůl se zvedl ze židle.

„Ano, vím.“ Natáhla se přes stůl a vzala ho za ruku. „Prosím tě, sedni si a jez. Kdybych si někoho našla v nějakém manhattanském baru pro nezadané, ani by to s tebou nehnulo, a to je přitom mnohem riskantnější než setkat se s rančerem z Montany.“

„Pokud jde o pohlavní choroby, tak jistě, ale jsou tu i jiné okolnosti. Co když je to násilník? Co když má záznam v trestním rejstříku? Co všechno o něm vůbec víš?“

„Je stejně starý jako ty, vlastní ranč ve střední Montaně a je rozvedený a bezdětný. Psala jsem mu na poštu.“ Když Madelyn viděla Robertův výraz, nepochybovala, že si to zapamatoval do všech podrobností. A také nepochybovala, že si Reeseho Duncana pořádně prověří, chtěla proti tomu protestovat, ale věděla, že je to stejně jedno. Než Robert ty informace získá, stihne se s panem Duncanem seznámit a udělat si vlastní názor.

„Nemůžu ti to rozmluvit?“ zeptal se Robert. „Nebo tě aspoň přesvědčit, abys to odložila?“

„Ne.“ Usmála se. „Jsem bez sebe zvědavostí.“

Povzdechla si. Madelyn byla zvědavá zvláštním způsobem. Nesnažila se strkat nos do všeho, co se nachomýtl, ale pokud ji něco doopravdy zaujalo, pečlivě a do hloubky to prozkoumala. Docela chápal, proč pro ni takový inzerát představoval neodolatelné pokušení. Bylo mu jasné, že jí to nerozmluví – což ovšem neznamenalo, že se nemůže postarat, aby byla v naprostém bezpečí. Prostředky k tomu má.

Jako by mu četla myšlenky, naklonila se k němu. Na tváři se jí objevil andělsky nevinný výraz, což ho nutilo k ostražitosti. Když se Madelyn tvářila nevinně, znamenalo to, že je buď bez sebe zlostí, nebo chystá nějakou čertovinu. Nikdy nedokázal poznat, která z těch možností to je, dokud nebylo příliš pozdě. „Pokud hodláš zasahovat do mého soukromí, předpokládám, že mi to na oplátku dává právo zasahovat do tvého,“ řekla sladce. „Podle mého názoru potřebuješ pomoci s výběrem vhodné ženy.“

Myslela to vážně. Nikdy neblufovala a nikdy nevyhrazovala, pokud nebyla odhodlaná své hrozby splnit. Robert beze slova vytáhl svůj bílý kapesník a zamával jím nad hlavou na znamení, že se vzdává.

DRUHÁ KAPITOLA

Tak tohle byl on. Měl široký klobouk, takže mu neviděla do obličeje, a byl vysoký a štíhlý. Opíral se o pult informací v letištní hale, odkud ji před chvílí nechal vyvolat, a čekal na ni. Když ho spatřila, její nervozita se změnila v naprosté ohromení.

Nebyl to ten nejkrásnější muž, jakého kdy spatřila, ale na tom nezáleželo. Vyzařovala z něj mužnost, z které se jí podlamovala kolena. Proboha, proč měl zrovna on zapotřebí podávat si inzerát? Měřil dobré dva metry a jeho tělo bylo samý sval. Byl opálený a jeho vlasy pod kloboukem se zdály skoro černé. Měl hranatou čelist a výrazné rty. Na oblečení si nedal nijak zvlášť záležet, vzal si zkrátka bílou košili s rukávy vyhrnutými až k loktům, staré džíny a odřené boty.

Představovala si leccos, ale na tohle připravená nebyla. Co si má žena počít, když najednou potká muže, který ji dokáže vzrušit, ještě než vůbec promluví? Měla tisíc chutí utéct, ale nedokázala se pohnout.

Když ji Reese spatřil, pomyslel si, že by si ji s chutí vzal do postele, ale rozhodně ne za ženu.

Byla přesně taková, jak se bál: elegantní městská dáma, která o životě na ranči nemá ponětí. Vyzařovalo to z celého jejího zjevu od hedvábných plavých vlasů až po špičky drahých bot.

Měla bílý kostým, což nebyla zrovna nejpraktičtější barva na cesty, ale neměla na sobě ani smítko, které by kazilo její vzhled. Sukně ji těsně obepínala a končila nad koleny. Při pohledu na její nohy Reese pocítil vzrušení. S velkým úsilím zvedl pohled k jejímu obličeji a zadíval se jí do očí.

Měl pocit, že se v nich topí. Pod sakem měla jasně modrou halenku, ale ta barva se v jejích očích nijak neodrazila. Byly šedé, neuvěřitelně šedé, bez jediné stopy modři. Zdály se něžné, přestože právě teď byly rozšířené... hrůzou? Nebyl si jistý jejím výrazem, ale naprosto jasně si uvědomoval, že je bledá a zaražená.

Došel k ní a představil se. Podali si ruce – všiml si, že nenosí prsteny a vlastně jediný její šperk jsou nenápadné kroužky v uších. To bylo dobře. Neměl rád ženy, které byly ověšené zlatem.

Zvedl ze země její tašku. „Půjdeme vyzvednout vaše zavazadla.“ Věděl, že si musí pospíšet, protože na ranč je to dlouhá cesta. Svou práci bude muset udělat bez ohledu na to, jak pozdě se vrátí.

Madelyn pokývla k příruční tašce. „To je všechno.“

„Nic víc s sebou nemáte?“

„Ne.“

Jestliže se jí všechno oblečení vešlo do té malé tašky, určitě nemá v plánu omráčit mě svým šatníkem, pomyslel si s jízlivostí. Ovšem byla pravda, že nejlepší dojem by na něj udělala, kdyby na sobě neměla vůbec žádné šaty.

Pro život na ranči byla sice naprosto nevhodná, ale vzrušovala ho. Byla svůdná a křehká a zaručeně se tu nezdrží víc než jeden den, tak proč si to neužít? Možná je to poslední šance na krátký flirt, než se usadí s někým mnohem vhodnějším. Farmaření byla těžká práce, o čemž Madelyn Pattersonová zjevně nemá ani ponětí. Ale mohl by ji vzít na večeri, jít si s ní zatancovat a trochu se s ní pobavit, a v noci třeba skončí v jeho posteli.

Musí jí říct na rovinu, že na místo farmářské ženy není vhodná, aby nedošlo k nedorozumění, ale možná jí to ani nebude vadit. Možná.

Naprosto přirozeně ji vzal kolem ramen, jako to dělával v dobách, kdy mu ženy samy padaly k nohám. Zapředla lehkou konverzaci, vyptávala se na život v Montaně, a on jí odpovídal a přitom si prohlížel její tvář. Nebyla vysloveně hezká, ale měla živý a zajímavý obličej. Nos jí seděl trochu nakřivo, byl nakřechlý a plný pih. Výrazné lící kosti byly stejně dokonalé jako její nohy, ale rty se rozhodně nedaly popsat jako plné. Zato byly neustále v pohybu a kdykoliv ochotné k úsměvu. V životě neviděl oči tak šedé, jako byly ty její. Na první pohled se zdály klidné a málem ospalé, ale při bližším zkoumání prozrazovaly inteligenci a pobavení. Neměl ponětí, co ji tady mohlo pobavit.

Kdyby ji potkal před svým katastrofálním manželstvím, určitě by se ji pokusil získat. Při pouhém pomyšlení na ty její nádherné nohy, obtočené kolem jeho pasu, se mu vařila krev. Jenže tentokrát už nedopustí, aby ho vášeň vehnala do slepé uličky. Potřeboval manželku, a tou rozhodně nemohla být Madelyn. Pochyboval, že někdy v životě viděla vidle.

„Byla jste někdy na ranči?“ zeptal se, i když odpověď znal.

„Ne.“ Madelyn vzhlédla. I když měla hodně vysoké podpatky, pořád byl vyšší než ona. „Ale jezdit na koni umím.“ Dokonce velmi dobře – díky spolubydlící z kolejí, která byla do koní blázen.

Jeho tým ale nijak neomráčila. O svátečních jezdcích si nemyslel nic pěkného. Tohle je zřejmě jenom další oblast, v které tohle děvče nevyhovuje jeho nárokům.

Došli k jeho nákladáku. Reese čekal, že začne ohrnovat nos a pohoršovat se nad tím, jaký je v kabině nepořádek. Ale ani nemrkla. Jen ustoupila stranou a počkala, až odemkne dveře a položí mezi sedadla její tašku.

Potom se pokusila vlézt dovnitř, ale zjistila, že nemůže. Na obličejí se jí objevil překvapený výraz. Pak se dala do smíchu, protože si uvědomila, čím to je: má příliš těsnou sukni. Nedokázala zvednout nohu tak vysoko, aby dosáhla na stupátko. „Co by ženská neudělala pro parádu,“ řekla se smíchem, popadla svou sukni za okraj a začala ji vyhrnovat. „Oblékla jsem si to na sebe, protože jsem se vám chtěla líbit, ale asi by bylo chytřejší vzít si kalhoty.“

Reeseovi vyschlo v hrdle, když viděl, jak si nadzdvihla sukni a odhalila pořádnou část štíhlých stehen. Začalo mu být pěkně horko. Napadlo ho, že jestli zvedne tu sukni ještě o centimetr, už to nevydrží. V další vteřině ji popadl kolem pasu a vysadil ji na sedadlo. Překvapeně vyjekla a chytila se ho za předloktí.

V hrdle mu vyschlo. „Už nikdy si takhle nezvedejte sukni, nebo za sebe neručím!“ Měla ty nejkrásnější nohy, jaké kdy viděl, dlouhé a silné, s hladkými svaly. Určitě by je dokázala omotat kolem jeho pasu a pevně se držet bez ohledu na to, jak divoká bude jízda.

Madelyn se nezmohla na slovo. Zavládlo mezi nimi napětí. V jeho přimhouřených očích planula divoká touha a ona se nedokázala odvrátit, protože byla jako zhypnotizovaná silou toho pohledu. Stále ještě ho držela za předloktí. Cítila žár, který sálal z jeho těla, a ocelově tvrdé svaly pod kůží. Srdce jí poskočilo, protože si uvědomila, že on docela jistě musel vycítit něco z jejího vzrušení.

„Omlouvám se. Já... já neměla v úmyslu... neuvědomila jsem si...“ Zarazila se. Chtěla říct, že neměla v úmyslu ho svádět, ale nedokázala to vypustit z úst.

S viditelným úsilím ji pustil. „Jo, já vím. To je v pořádku,“ zamumlal. Hrdlo měl vyprahlé. Napjal se mu každý sval v těle. Stačilo by nechat ruce sklouznout pod její sukni a dokončit, co začala –

Potlačil tu myšlenku, protože kdyby to domyslel až do konce, už by se neovládl.

Než znovu promluvil, nechali Billings dávno za zády. „Máte hlad? Tady u dálnice bude restaurace, takže jestli chcete, můžeme se tam zastavit.“

„Ne, děkuju,“ odpověděla Madelyn nepřítomně. Zasněně se dívala na ubíhající krajinu. Byla zvyklá na obří mrakodrapy, ale náhle jí připadaly nicotné ve srovnání s tou nekonečnou zemí a oblohou. Měla závatný pocit, že teprve teď její život doopravdy začíná. „Jak daleko to je na ranč?“

„Asi sto dvacet mil. Pojedeme skoro tři hodiny.“

Zamrkala. Ta vzdálenost jí vyrazila dech. Dosud si neuvědomila, kolik úsilí ho stálo přijet ji do Billingsu vyzvednout. „Jezdíte do města často?“

Vrhl na ni rychlý pohled. Nejspíš zjišťuje, jak moc je ranč odříznutý od světa. „Ne,“ odpověděl krátce.

„Takže jste tam jel jenom kvůli mně?“

„Ráno jsem měl nějaké vyřizování.“ Zastavil se v bance, odkud měl půjčku, s přehledem předpokládaných tržeb a výdajů na tento rok. Rozvaha už dávno nevypadala takhle dobře. Jeho bankéř měl radost.

Madelyn na něj pohlédla a v jejích šedých očích se objevil soucit. „To jste musel vyjet za svítání. Musíte být unavený.“

„Na ranči se vstává brzy. Denně jsem vzhůru před svítáním.“

Znovu se rozhlédla po krajině. „Východy slunce tu musí být nádherné. Jak je vůbec někdo může prospat?“

Reese se nad tím zamyslel. Ano, vzpomínal si, že je to úžasné, ale už dávno neměl čas si jich všimnout. „Člověku časem všechno zevšední.“ Ona si na ně ale nestihne zvyknout, protože uvidí jen ten zítřejší. Tohle není žena, kterou by si vybral za manželku.

Sáhl do kapsy košile pro cigaretu a začal lovit zápalky. Madelyn ho nevěřícně pozorovala. „Vy kouříte!“

Rozzlobilo ho to. Řekla to takovým tónem, jako kdyby bil psy nebo dělal něco podobně zavrženého. Zapálil si a vyfoukl kouř. „Jo,“ prohlásil. „Vadí vám to?“ Snažil se, aby zase z jeho tónu bylo jasně vidět, že tohle je jeho auto a může si v něm kouřit, jak chce.

„Mně ne. Jenom je mi líto, když někoho vidím, jak takhle hazarduje se svým zdravím.“

„Přesně tak: je to moje zdraví.“

Kousla se do rtu. To to pěkně začíná, pomyslela si. Tohle je nejlepší způsob, jak se s někým seznámit – útočit na jeho zvyky. „Omlouvám se,“ řekla upřímně. „Nic mi do toho není.“

Vzpomněla si na svou babičku Lily, která byla proti kouření i pití. Snad jediná neřest, kterou neodsuzovala, byly hazardní hry. Rozhodně tvrdila, že celý život je jako hra: někdy člověk rozbije bank, někdy přijde o střechu nad hlavou. Možná se od své babičky naučila víc, než sama myslela. Jak by se jí jinak mohlo přihodit, že seděla v nákladáku a čím dál víc se zamilovávala do úplného cizince?

Už dávno Reese neviděl svůj domov očima někoho jiného. Teď, když zastavil před domem, náhle pocítil hanbu. Nátěr byl oprýskaný i na hlavní budově, a stále vypadaly ještě mnohem hůř. Už dávno vzdal pokusy udržet dvůr uklizený a záhonky s květinami, které kdysi bývaly kolem domu, dávno zrušil, protože neustále zarůstaly plevellem. Během uplynulých sedmi let tu nic nevylepšil a nic, co se rozbilo, neopravil, pokud to nebylo naprosto nezbytné. Náhradní díly na traktor a nákladní auto pokaždé dostaly přednost. Nakrmit dobytek bylo důležitější než sekat trávník. Musel bojovat o přežití. Ale teď litoval, že nemůže ukázat Madelynům takový, jaký býval kdysi – dům, za který by se žádná žena nemusela stydět.

„Je tu deset místností,“ vysvětloval, když jí pomohl vystoupit z auta a přes dřevěnou verandu ji zavedl dovnitř. „Šest dole, čtyři nahoře.“

„To je hodně velký dům pro jednoho člověka,“ poznamenala.

„Proto se chci oženit,“ prohlásil. „Mí rodiče postavili tenhle dům, když jsem byl dítě. Vyrostl jsem tady a jednou ho chci odkázat svým vlastním dětem.“

Odvedl ji do velké, příjemné ložnice s bílými závěsy, velkou postelí a starým houpacím křeslem. Na podlaze z tvrdého dřeva, která sama o sobě musela stát jmění, ležel ručně tkaný kobereček. Ale přestože to byl krásný pokoj, působil prázdně a neosobně. To je tím, že tu žije sám, připomněla si. Pokoje, které používal, jistě vypadaly mnohem zabydleněji.

Vešel dovnitř a položil její tašku na postel. „Nemůžu ztratit celý den,“ řekl. „Mám ještě práci, takže se tu chvíli budete muset zabavit sama. Můžete odpočívat nebo dělat, cokoli se vám zlíbí. Koupelna je dole. U mé ložnice je ještě jedna, takže se nemusíte bát, že vás tam vyruším.“

Okamžitě si uvědomila, že nechce po zbytek dne zůstat sama a jenom si hryzat nehty. „Nemohla bych jít s vámi?“

„Budete se nudit, a je to špinavá práce.“

Pokrčila rameny. „Už jsem byla špinavá i dřív.“

Zadíval se na ni bez úsměvu a bez výrazu. „No dobře,“ řekl konečně. Nejspíš změnil názor, až jí její módní lodičky zapadnou do hnoje.

Usmála se. „Převléknu se. Za minutku jsem hotová.“

O tom pochyboval.

„Budu ve stáji. Přijďte pak za mnou.“

Sotva se za ním zavřely dveře, Madelyn ze sebe shodila šaty, vklouzla do džínů a obula si své nejstarší sportovní boty, které si s sebou pro ten účel přivezla. Předpokládala, že po ranči nebude moci chodit na vysokých podpatcích. Oblékla si bílou bavlněnou halenku bez rukávů a vyšla ze dveří ve stejnou chvíli jako on. Vrhla na ni užaslý pohled. Sám si stihl jenom převléci košili.

Jeho pohled sklouzl po jejích nahých pažích a po nadrech. Už dřív se jí stalo, že si muži prohlíželi její prsa, ale Reese svůj zájem vůbec neskrýval. „Nevěřil jsem, že to stihnete.“

„S oblečením si nelámu hlavu.“

Ani to nemá zapotřebí, pomyslel si. Na tělo, jaké měla ona, se dalo obléci naprosto cokoliv.

Vyšli ven. Rozhlížela se, aby jí nic neuniklo, a všimla si j>aráže pro tři auta. „Kolik aut tam máte?“

„Žádné,“ odsekl.

Přikývla a zadívala se na výběh se slepicemi. „Vidím, že máte vlastní vajíčka.“

Koutkem oka zahlédla, že se téměř pousmál. „I vlastní mléko.“

„To je skvělé! Nepila jsem domácí mléko od svých šesti let.“

„Podle přízvuku jsem si říkal, že nebudete z New Yorku. Odkud pocházíte?“

„Z Virginie. Přestěhovali jsme se do New Yorku, když se maminka podruhé vdala, ale pak jsem odjela do Virginie studovat.“

„Vaši rodiče se rozvedli?“

„Ne. Můj otec zemřel. Matka se vdala o tři roky později.“

Otevřel dveře stáje.

„Mí rodiče zemřeli oba během jednoho roku. Nejspíš jeden bez druhého nedokázali být.“

Stáj byla obrovská. Povšimla si stání pro koně, které bylo prázdné stejně jako přístřešek pro zemědělské stroje a seník. Všechno svědčilo o tom, že tohle byl kdysi velký a prosperující ranč, ale teď nastaly horší časy. Muž tak hrdý, jako byl Reese, to jistě špatně nesl. Zatoužila vzít ho za ruku a říct mu, že na tom nezáleží, ale cítila, že by to odmítl. Hrdost, která ho nutila, aby úplně sám pracoval na tomto obrovském ranči, by mu nedovolila přijmout nic, co by se dalo vyložit jako soucit.

Nevěděla, co všechno je zapotřebí udělat, takže se jenom snažila nepřekážet mu. Vyčistil stáje a dal do nich novou slámu, do koryt nasypal krmení a přinesl čerstvou vodu. V ohradě mezi stájemi a stodolou byli tři koně. Zkontroloval jim kopyta a odvedl je na noc do stájí. Podojil krávu a s vědrem horkého zpěněného mléka zamířil do domu. Pod nohama se mu pletly dvě kočky a netrpělivě mňoukaly. „Huš,“ křikl na ně. „Chyťte si myš!“

Madelyn věděla, co se bude dít. Podala sterilizované nádoby, kterých si už předtím všimla v kuchyni, a plátno. Když položila plátno přes hrdlo nádoby, Reese se na ni překvapeně zadíval.

„Takhle to dělala moje babička Lily. Nikdy jsem nebyla dost silná, abych mohla sama nalévat, ale věděla jsem, že až mi to jednou svěří, budu doopravdy dospělá.“

„A svěřila vám to?“

„Ne. Prodala krávu, ještě než jsem začala chodit do školy.“

Postavil vědro a vzal si od ní plátno. „Tak teď máte šanci stát se dospělou. Nalévejte.“

Zvedla vědro a opatrně nalila hustou tekutinu do nádoby. Kuchyň se naplnila sladkou vůní horkého mléka. Když bylo vědro prázdné, Madelyn ho odložila a řekla: „Děkuju vám. Jako rituál dospělosti to bylo mnohem působivější, než když jsem dostala řidičský průkaz.“

V tu chvíli se to stalo. Reesovy oči se přivřely a jeho rty se zvedly v lehkém úsměvu. Madelyn cítila, jak se v jejím nitru něco pohnulo a zapadlo na správné místo, a věděla, že je ztracená.

TŘETÍ KAPITOLA

„Noční život tady nestojí za řeč, ale asi dvacet mil odsud je bar, kde se tancuje.“

Madelyn zaváhala. „Nevadilo by vám, kdybychom zkrátka zůstali tady? Musíte být unavený. Já rozhodně jsem.“

Reese mlčel. Nečekal, že odmítne. Ráno vstával ve čtyři a odpočinek by uvítal, ale přesto se těšil na to, že ji při tanci sevře v náručí. A také doufal, že když budou kolem cizí lidé, podaří se mu snáze překonat napětí, než kdyby s ní byl sám.

„Jestli vám to nevadí, sedla bych si na chvíli na verandu.“

Vyšla ven a usadila se na houpáčku. Zůstal stát vedle ní a opřel se o zábradlí.

Viděla plamínek zapalovače, pak se ve tmě rozzářil konec jeho cigarety. Madelyn hleděla na jeho siluetu a přála si, aby měla právo dojít k němu, položit mu ruce kolem pasu a opřít si hlavu o jeho rameno. Když nepromluvil, zavřela oči a nechala se unášet mírumilovnou tmou. Byla příjemná jarní noc, ožívající zvuky nočních zvířat. Tohle se jí líbilo, ten zdejší božský klid a sepětí s přírodou. Tohle byl život, který si přála.

„Proč jste odpověděla na ten inzerát?“

Jeho chraplavý hlas byl tichý, nijak nenarušil kouzlo noci. Madelyn trvalo několik vteřin, než otevřela oči.

„Asi ze stejného důvodu, z jakého jste si ho vy podal. Přiznávám, že částečně se zvědavosti. Ale také proto, že se chci vdát a mít rodinu.“

„Kvůli tomu jste nemusela jezdit takovou dálku.“

„Možná ano,“ řekla, a myslela to naprosto vážně.

„V New Yorku nemáte žádného přítele?“

„Přátele ano, ale nikoho, s kým bych vážně chodila nebo si ho chtěla vzít. A navíc nechci žít v New Yorku. Tady je to nádherné.“

„Zatím jste to viděla jen z té nejlepší stránky. Zdejší zimy jsou příšerné. Každé místo má své nevýhody.“

„A své výhody. Kdybyste si nemyslel, že klady převažují, asi byste tu nežil.“

„Vyrosl jsem tady. Je to můj domov. Eskymáci mají taky vztah k domovu, ale já bych tam v životě nešel.“

Madelyn se zahleděla do noci. Cítila, co se jí chystá říct, poznala to ze všech těch odboček a vytáček, ale zoufale si přála, aby to nevyslovil.

„Madelyn. Vy se sem nehodíte.“

Lehce se odrážela pravou nohou, aby se houpačka nezastavila.

„Takže tahle návštěva byl omyl?“

„Ano.“

„Dokonce i přesto, že se vám líbím?“ Pod rouškou tmy dokázala být odvážnější než obvykle.

„To je přece oboustranné.“ Udusil cigaretu podpatkem a odkopl ji na dvůr.

„Ano. Tak proč nejsem vhodná pro vaše záměry?“

„Byla byste vhodná do postele,“ řekl zachmuřeně. „Nejradši bych vás tam odtáhl hned teď. Jenže mimo postel – ne. Na to se vůbec nehodíte.“

„Bud'te tak laskav a vysvětlíte mi to trochu líp.“

Náhle k ní přistoupil a posadil se na houpačku vedle ní. Zaskřípala a prohnula se pod jeho vahou. Odrazil se nohou a znovu ji uvedl do pohybu.

„Už jsem byl kdysi ženatý, dva roky. Vy se mé první ženě v mnoha ohledech podobáte. Byla městský člověk. Velkoměsto se jí zdálo zajímavé a zábavné. Předtím nikdy na ranči nebyla a připadalo jí to romantické, skoro jako v kině – do chvíle, než zjistila, že rančer většinu času stráví prací, a ne zábavou. Přestalo se jí tu líbit, ještě než začala zima, a ta byla poslední kapkou. Ten druhý rok bylo peklo.“

„Nesud'te mě podle někoho jiného, Reesi Duncane. To, že se to tu nějaké ženě nelíbilo, neznamená, že se to nebude líbit ani žádné jiné.“

„Člověk, který se nepoučí ze svých chyb, je blázen. Pokud se znovu ožením, tak jedině s takovou, která přesně ví, co obnáší život na ranči, a která bude schopná pracovat se mnou. Nehodlám vystavovat svůj ranč znovu takovému riziku.“

„Co tím myslíte?“

„Tenhle ranč byl kdysi jeden z největších a nejlepších. Když se tu rozhlédnete, vidíte, že dřív to tu vypadalo mnohem lépe než teď. Měl jsem dva nejlepší plemenné býky ve čtyřech státech, skvělý chovný program, čtyři tisíce kusů hovězího dobytka a padesát zaměstnanců. A pak jsem se rozvedl.“ Položil si paži na opěradlo houpačky. Viděla

jen jeho profil, ale i ve tmě rozeznávala trpce zkřivené rty a slyšela hořkost v jeho hlase. „Aprilina rodina měla velký vliv a přesvědčila soudce, že dva roky manželství jí dávají právo na polovinu veškerého mého majetku. Blahosklonně souhlasila, že jí stačí hotovost. Skoro jsem přišel na mizinu, protože jsem musel prodat kde co, abych jí mohl zaplatit odstupné. To bylo před sedmi lety. Od té doby se tu dřu jako blázen, jen abych ranč udržel, a letos to konečně vypadá, že zase začnu vydělávat. Chci děti, ale tentokrát si vyberu lepší ženu.“

Jeho příběh ji dojal, ale přesto si neodpustila jízlivou otázku. „A co láska? Jak ta zapadá do vašich plánů?“

„Nezapadá,“ řekl bezvýrazným tónem.

„Co když bude vaše žena chtít víc?“

„Nehodlám jí vykládat žádné romantické nesmysly. Od první chvíle musí vědět, o co jde. Ale budu jí dobrým manželem. Nejsem žádný záletník ani hrubián. Všechno, co od ženy žádám, je věrnost, schopnost pracovat na ranči a úcta k hodnotám, které vyznávám i já.“

„A ochota stát se chovnou klisnou.“

„To také,“ souhlasil.

Projelo jí zklamání ostré jako nůž. Reese se chce oženit s někým jiným. Odvrátila se a snažila se ovládnout. „Pak vám přeju hodně štěstí. Máte hodně uchazeček?“

„Ještě dvě. Některou z nich si nejspíš vezmu.“

Přistupoval k tomu chladně jako k obchodní smlouvě, a nic jiného to pro něj nejspíš ani nebylo, přestože hodlal se svou obchodní partnerkou spát. Madelyn se chtělo plakat, ale ovládla se. Teď se jen musí pokusit zapomenout na něj, aby s ním po zbytek života nesrovnávala každého muže, kterého potká.

Když přijeli na letiště v Billingsu, zbývalo jí právě půl hodiny. Pěkně to naplánoval. Nemusela být nervózní, ale na druhou stranu neměli čas na žádné srdceryvné loučení.

Seskočila z auta dřív, než měl další příležitost ji vzít do náruče, a podala mu ruku. „Tak sbohem, Reesi. Hodně štěstí.“

Její jemná ruka se téměř ztrácela v jeho mozolnaté dlani. Napadlo ho, že celé její tělo je nejspíš právě tak hladké a hedvábné, a to je přesně důvod, proč ji posílá pryč. Zahleděl se na její pootevřené,

měkké rty, které se chystaly ještě něco říct, a zmocnila se ho divoká touha, která jako přílivová vlna smetla všechny bariéry.

„Musím to zkusit,“ řekl tichým, ochraptělým hlasem, a položil si její ruku na šíji. „Jen jednou.“ Druhou paží ji objal kolem pasu a přitiskl si ji k sobě.

Nebyl to zdvořilý polibek na rozloučenou. Byl tvrdý a hluboký. Jeho ústa byla divoká a horká, s chutí tabáku. Madelyn ho objala i druhou rukou, protože nohy se jí podlamovaly. Vnikl do jejích úst jazykem a pevně ji k sobě tiskl. V klíně cítila tlak jeho ztvrdlého mužství.

Nejasně vnímala lidi kolem, ale nezáleželo na nich. Ústy se s ní miloval, vzrušoval ji, uspokojoval ji, ochutnával. Líbal ji přesně s takovou žhavou vášní, jakou v něm vycítila, když ho poprvé spatřila.

Srdce jí bušilo. Nejen že vítala jeho dobytčácký jazyk, ale její vlastní mu vyšel vstříc. Chtěla se s ním milovat stejně jako on s ní. Cítila, jak se zachvěl, a na okamžik ji jeho paže sevřely tak, že vykřikla. Okamžitě uvolnil své objetí a zvedl hlavu.

Zírali jeden na druhého a lapali po dechu. Na tváři měl divoký výraz a oči se mu rozšířily vzrušením, a jeho rty byly ještě zvlhlé polibkem. Znovu se k ní sklonil, když vtom zaslechl, jak ohlašují její let. Pomalu ji pustil.

Celé její tělo se tomu bránilo. Čekala a doufala, že přece jen řekne ta slova. Že ji požádá, aby zůstala.

„Měla bys jít. Jinak zmeškáš letadlo,“ řekl jen.

Nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Místo toho jen mlčky přikývla a vykročila na roztřesených nohou. Neohlédla se. Bylo samo o sobě dost špatné, že se dospělá žena chová tak dětinsky. Kdyby se poddala touze ještě na vteřinu ho spatřit, kdoví, co by ještě provedla.

Před čtyřicetimi hodinami vystoupila v Billingsu z letadla plná sebedůvěry a očekávání. Ted' odlétala otřesená do hloubi duše. Robert na ni čekal v New Yorku na letišti, což Madelyn prozradilo, jak velkou o ni měl starost. Pokusila se o úsměv, ale viděla, jak jeho světlé oči ztvrdly, jako by okamžitě odhalil její zoufalství. Její úsměv povadl a vzápětí se mu vrhla do náruče. Neplakala, nedovolila si plakat, ale hrud' se jí zdvíhala prudkými nádechy, jak se snažila ovládnout.

„Já ho zabiju,“ řekl Robert jemným, skoro něžným tónem.

Madelyn zavrtěla hlavou a ještě jednou se zhluboka nadechla, aby dokázala promluvit. „Zachoval se jako dokonalý džentlmen. Je to dříc, tvrdě pracuje, a usoudil, že já pro tu práci nejsem vhodná.“

Jemně ji kolébal.

„A to ranilo tvé ego?“

Zvedla hlavu a tentokrát se pokusila o opravdový úsměv, ale byl stejně nejistý jako ten předchozí. „Ne, to mi zlomilo srdce.“

Robert si ji pozorně prohlížel. „Nemůžeš se zamilovat během jediného dne.“

„Někdy ne, někdy ano. Jemu se to kupříkladu nestalo, takže se s tím asi budu muset smířit.“

„Možná je to dobře.“ Položil jí ruku kolem ramen a vedl ji k východu. „Prověřil jsem si ho – vím, říkalas mi, ať to nedělám,“ dodal obezřetně, když viděl její výhrůžný pohled. „Ale s ním to asi bude mít každá žena těžké. Je celkem pochopitelné, že zahořkl, protože během rozvodu přišel o –“

„Já vím,“ řekla. „Vyprávěl mi to.“

„Pak asi víš, že žena, kterou si vezme, si moc lásky neužije. Ještě se nezbavil vzteku.“

„Viděla jsem ranč. Má důvod mít vztek.“

„Jeho bývalá žena a její rodina ho oškubali na kost. Trochu jsem s nimi obchodoval, ale jen opatrně. Člověk si musí dávat pozor, když leze do bazénu plného krokodýlů.“

„Jestli mohu prosit, byl bys tak hodný a zruinoval je?“ zeptala se jako slečinka, která si říká o skleničku šampaňského.

„Tím se mu nevrátí to, o co přišel.“

„Ne, ale já jsem tak pomstychtivá, že chci, aby dostali, co jim patří.“

„Ty přece nejsi ani trochu pomstychtivá.“

„Samozřejmě, že jsem!“

Políbil ji do vlasů. „No dobře. Tak co si teď počneš?“ Pokrčila rameny. „Půjdu domů. Nic jiného se stejně dělat nedá.“

Robert se na ni zadíval. Její houževnatost vždycky obdivoval. Madelyn dokázala přežít cokoliv. Onen Reese Duncan opravdu musel stát za to, když ji dokázal takhle odrovnat!

O dva týdny později odvezl Reese na autobus Juliet Johnsonovou, svoji poslední nápadnici. Zaklel, pěstí uhodil do volantu, zapálil si a zuřivě vyfoukl kouř.

Zatraceně, celé to byla jenom ztráta času a peněz. Dale Quillanová, učitelka, mu rovnou zdvořile řekla, že nemá zájem, když viděla, jak je ranč odříznutý od světa. Slečna Johnsonová naopak zájem měla, a značný, ale on se nemohl odhodlat učinit jí návrh. Byla to ta nejnepríjemnější žena, jakou kdy potkal, beze smyslu pro humor a nespokojená se vším, co viděla. Představoval si, že když obětovala svůj život péči o matku, bude nejspíš vlídná a milá a bude mít smysl pro rodinu, jenže když ji viděl, usoudil, že své ubohé matce stárí spíše ztrpčovala než usnadňovala. Řekla mu na rovinu, že až si odbude manželské povinnosti, žádné další miliskování nestrpí. Reese jí oznámil zrovna tak ostře, že ji nad nezbytnou míru obtěžovat nehodlá.

Tři uchazečky. Jedna nechtěla jeho, druhou nechtěl on, a třetí se na tu práci nehodila.

Madelyn. Její dlouhé, krásné nohy. Hedvábné plavé vlasy a hluboké šedé oči. Jemná ústa sladká jako med. Co by udělal život na ranči s někým tak elegantním a nepřipraveným?

Ale už dva týdny se noc co noc převaloval na posteli a nemohl spát touhou po ní. Ráno se probouzel unavenější, než šel večer spát, práce se mu nedařila a kouřil dvakrát víc než normálně. Zatraceně, proč musela být lepší, než chtěl – lepší, než si mohl dovolit?

Líbala ho tak divoce, že kvůli tomu nespal, a pak odešla a ani se neohlédla. Kdyby se alespoň jedinkrát otočila, kdyby dala najevo sebemenší váhavost, nejspíš by změkl a požádal ji, aby zůstala. Jenže ona to neudělala. Dokonce mu popřála hodně štěstí při hledání manželky. Nezdálo se, že by ji jeho odmítnutí kdovíjak ranilo.

Ne. Dobře, že je pryč. Příliš se podobala April. Stačila by jediná zima na ranči, a utekla by. To je opravdová zkouška. A ona ji nikdy nesloží.

Zahodil cigaretu. Náhle se rozhodl. Vystoupil z nákladáku a zamířil k telefonní budce. Na informacích jistě budou vědět její číslo.

Když ho zjistil, vyřukal ho dřív, než si to mohl rozmyslet. Telefon zazvonil třikrát, než ho zvedla. „Prosím.“ Její hlas zněl vřele a příjemně.

„Madelyn.“

Nastalo ticho, potom řekla: „Reesi?“

„Bylas tady a vidělas, jak to tu vypadá. Chceš si mě vzít?“

Tentokrát bylo ticho delší. Svíral sluchátko tak pevně, že ho málem rozdrtil. Konečně promluvila. „S těmi ostatními dvěma to nevyšlo?“

„Ne. Jaká je tvoje odpověď?“

„Ano,“ řekla klidně.

Zavřel oči a nesnesitelné napětí povolilo. Panebože, právě udělal stejnou chybu jako kdysi s April. Ale bude ji mít! „Musíš podepsat předmanželskou smlouvu, ve které se pro případ rozvodu vzdáš jakéhokoliv práva na majetek, který mi patřil před svatbou.“

„Chápu. Ale bude to oboustranné, že? Co je tvoje, zůstane tvoje, a co je moje, zůstane moje?“

Zmocnilo se ho podráždění. „Samozřejmě.“

„V tom případě souhlasím.“

„Chci od doktora potvrzení o tvém zdravotním stavu.“

„Dobře. Já zase požaduji potvrzení od *tvého* doktora.“

Podráždění se změnilo ve vztek, ale ovládl se. Má na to stejné právo jako on. Pohlavní choroby existovaly i v Montaně, a nešlo jen o AIDS.

„Chci mít svatbu do čtrnácti dnů. Kdy můžeš přijet?“

„Příští týden. Dej mi svoje číslo a já ti zavolám.“

Nadiktoval jí ho. „Dobrá. Tak ahoj za týden.“

Další chvíle ticha. „Ahoj.“

Zavěsil, opřel se o stěnu budky a zavřel oči. Udělal to. Požádal ji o ruku navzdory zdravému rozumu, ale tentokrát si dá pozor, aby neohrozil sebe a raně. Bude ji mít, ale nechá si dostatečný odstup.

Zapálil si další cigaretu, ale kouř ho pátil v hrdle. *Vy kouříte?!* Vzpomněl si na její výraz, když to říkala, vyndal cigaretu z úst a zadíval se na ni. Kouřil už léta a žádné potíže s tím neměl, ale poslední dobou to trochu přeháněl.

Vy kouříte?!

Znovu zaklel a upustil cigaretu. Vztekle vyrazil k nákladáku a když cestou míjel koš na odpadky, zahodil celou krabičku, než si to stihl rozmyslet. Ještě pořád klel, i když už seděl v autě a startoval. Věděl, že několik příštích dní bude mít pěkně vražednou náladu, a vůbec se na to netěšil.

Nemohla uvěřit, že zavolal. Nemohla uvěřit, že souhlasila. Tohle byla ta nejméně romantická, nejchladnější, nejurážlivější nabídka k sňatku na světě. A ona přesto řekla ano. Ano! Tisíckrát *ano*!

Když to oznámila Robertovi, zcela podle předpokladů z toho nebyl nijak nadšený. „Vím, že ses do něj zamilovala, ale nebylo lepší počkat? Viděla jsi ho jen jednou. Copak jste se *opravdu* dobře poznali?“

„Jak jsem říkala, choval se jako dokonalý džentlmen.“

„A chovala ses ty jako dokonalá dáma?“

„Nikdy jsem netvrdila, že jsem dokonalá.“ V očích mu zajiskřilo.

„Ty jsi pevně odhodlaná ho dostat, co?“

„Dal mi tuhle příležitost, tak jí musím využít, než si to rozmyslí. Jinak bych ho musela unést.“

„Asi bude trochu překvapený,“ škádlil ji Robert. „Má tušení, že i když navenek působíš mírně a skoro lenivě, ve skutečnosti jsi úporná jako buldok?“

„Jistěže ne! Dopřej mi nějakou výhodu. Doví se to v pravý čas, ale až po svatbě,“ prohlásila se sladkým úsměvem.

Christine byla ještě méně nadšená než Robert. „Nemáš ponětí, jak to na ranči vypadá! Já o tom něco vím. Je to těžký a osamělý život, široko daleko ani noha. Ty nejsi samotářský typ!“

„Právě naopak! Klidně si vystačím sama. A kvůli němu bych se klidně odstěhovala i do Mongolská, kdybych musela.“

Christine vypadala užasle. „Božíčku,“ vypravila ze sebe. „Ty ses vážně zamilovala!“

Madelyn přikývla. „Samozřejmě. Proč bych si ho jinak brala?“

„No ano, to vysvětluje momentální pominutí smyslů. On je na tom stejně?“

„Ještě ne. Ale udělám všechno, abych ho přesvědčila.“

„To se přece většinou dělá *před* svatbou! Svatbou námluvy končí, ne začínají!“

„A to je právě zásadní chyba,“ prohlásila Madelyn. „Já si ho rozhodně vezmu, Christine, a doufám, že na tu svatbu přijedeš.“

„To si nenechám ujít. Musím na vlastní oči vidět ten výlupek mužských ctností.“

„Nikdy jsem netvrdila, že je ctnostný!“

Mrkly jedna na druhou a rozesmály se.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Vzali se v Billingsu o dvanáct dní později. Madelyn byla naprosto vyčerpaná, protože celou tu dobu skoro nespala, přebírala všechny věci, které za život nashromáždila, zbavovala se těch, které si s sebou nechtěla vzít, a balila ty, od kterých se nedokázala odloučit. Také navštívila lékaře a poslala zprávu Reeseovi, a nijak ji nepřekvapilo, že jí tentýž den poslal spěšně tu svoji. Sbalené krabice odeslala na ranč. Až odletí do Billingsu tentokrát, už se nevrátí zpátky.

Na letišti ji Reese nepolíbil, a byla tomu ráda. Cítila se unavená a hlodaly v ní první pochybnosti. Z výrazu jeho obličeje vyčetla, že když ji políbí tentokrát, už se nezastaví, a na to ještě nebyla připravená. Ale srdce jí radostně poskočilo, když ho spatřila, a ujistilo ji, že dělá správnou věc.

Měla v plánu ubytovat se v motelu v Billingsu, ale když to Reeseovi řekla, zamračil se. „Nemusíš platit za motel, když můžeš bydlet na ranči.“

„Ale musím. Především si potřebuju obstarat vhodnější oblečení na ranč – džíny, pořádné boty a tak. Nemá smysl sem pak kvůli tomu znovu jezdit. A navíc s tebou nechci být o samotě, a ty moc dobře víš proč.“

Objal ji kolem pasu a přitiskl ji k sobě. Temně zelené oči se mu zúžily. „Protože bych tě odtáhl do postele, sotva bychom překročili práh.“

O tom ani jeden z nich nepochyboval.

Doprovodil ji tedy do motelu. „Odpočiň si. Potřebuješ to. Dokážu počkat ještě pět dní – i když jen stěží.“

Skutečně se pokoušela odpočívat, ale emocionální napětí bylo tak nesnesitelné, že vůbec nedokázala usnout. Měla se vdávat. Je jen přirozené, že jsem nervózní, přesvědčovala sama sebe.

Ale další den, kdy u notáře podepisovali předsvatební smlouvu, jí na klidu nepřidal. Když ji Reese vyzvedl v motelu, měl vysloveně špatnou náladu. Vrčel a odsekával jí, kdykoliv se pokusila něco říct, a tak radši zůstala zticha. Nepřipadalo jí to jako nejlepší znamení.

Předsvatební smlouva byla krátká a srozumitelná. V případě rozvodu si oba nechají majetek, který získali před svatbou, a Madelyn se vzdává práva na jakékoliv odstupné. Co jí však opravdu

zarazilo, byla podmínka, že Reese dostane do opatrování případné děti, které vzniknou z jejich svazku.

„Ne,“ prohlásila. „Svých dětí se nevzdám.“

Reese se opřel na židli a vrhl na ni pohled, kterým by mohl krájet ocel. „Nedopustím, abys mi odvedla moje děti.“

„Uklidněte se,“ chlácholil je právník. „To je jen hypotetická možnost. Pokud si oba myslíte, že rozvod je nevyhnutelný, navrhuje bych vám, abyste se v první řadě *nebrali*. Podle statistik polovina nových manželství končí rozvodem, ale to současně znamená, že polovina přežije. Stejně dobře můžete zůstat spolu po zbytek života, nebo třeba nemusíte mít vůbec žádné děti.“

Madelyn si ho nevšímala. Dívala se jen na Reesea. „Nemám v úmyslu tě připravit o tvé děti, ale taky nemám v úmyslu se jich vzdát. Myslím, že bychom o ně měli pečovat střídavě, protože děti potřebují oba rodiče. Nesnaž se mě donutit, abych platila za Apriliny chyby!“ varovala ho.

„Ale ty si budeš chtít děti odvést!“

„Ano, to budu, stejně jako ty si je budeš chtít nechat. To žádnou úmluvou nezměníme. Pokud se rozvedeme, nikdy se nebudu pokoušet poštvat děti proti tobě ani je odvézt někam pryč, ale v tom mi zkrátka budeš muset důvěřovat. V žádném případě nepodepíšu, že se vzdávám svých dětí.“

Občas, uvědomil si Reese, ty její ospalé šedé oči dovedou být ostré a pronikavé. Nijak mu nevyhrazovala, ale zkrátka existovaly věci, které ji dokázaly vytrhnout z obvyklého poklidu. Bylo zvláštní, jak ho potěšilo, že otázka dětí – ať už jakkoliv hypotetických – k těm věcem patřila. Kdyby měl s April dítě, asi by se také snažila získat opatrovnictví, ale jen z pomstychtivosti nebo jiných postranních důvodů, ne pro dítě samo. April vůbec nechtěla mít děti, za což byl nyní hluboce vděčný. Madelyn nejen že si děti přála, ale byla odhodlaná za ně bojovat, ještě než se vůbec narodily.

„Dobrá,“ řekl konečně a přikývl. „Vyškrtněte ten bod ze smlouvy. Pokud dojde k rozvodu, budeme to řešit potom.“

Když opustili notářovu kancelář, Madelyn byla vyčerpaná. Do této chvíle si neuvědomovala, jak silná je Reeseova zatrpklost. Natolik se bál, že se ho znovu pokusí nějaká žena ovládnout, že se jí třeba vůbec nepodaří k němu proniknout. Poznání, že možná bojuje ztracenou bitvu, na ni dolehlo jako závaží.

„Kdy přijede tvůj bratr a kamarádka?“ zeptal se stroze. Nelíbilo se mu, že na svatbě bude i Robert a Christine, a teď už Madelyn věděla proč. S příbuznými a přáteli to bude vypadat víc jako opravdová svatba než jako obchodní smlouva, a přitom obchodní smlouva – zahrnující sexuální služby – bylo to jediné, co Reese chtěl, jediné, co byl ochoten přijmout. „V předvečer svatby. Nemohou tu zůstat potom takže jsme si říkali, že to oslavíme o den dřív. Přijdeš tam, ne?“

„Ne. Na ranči není nikdo, kdo by se postaral o zvířata. I kdybych odešel hned zvečera, jsou to tři hodiny cesty.“

Začervenala se. Měla si uvědomit, jakou dálku musí jet a kolik má práce. Tohle jen svědčilo o tom, kolik se toho o farmaření ještě musí naučit. „Omlouvám se. Mělo mě to napadnout. Zavolám Robertovi –“

„Nemusíš to rušit jen proto, že tam nemůžu přijít,“ přerušil ji. „Běž tam a užij si to. Po svatbě už nebude moc příležitostí vyjít si na večeři.“

Pokud čekal, že ji ta představa vyděsí, zklamala ho. Tohle už si uvědomila dávno, a bylo jí to jedno. Chtěla mu pomáhat budovat ranč, možná, že když zase začne prosperovat, Reese se zčásti zbaví své trpkosti. Kvůli tomu se restaurací klidně vzdá.

„Jestli myslíš –“

„Řek jsem to, nebo snad ne?“ odsekl.

Zastavila se a dala si ruce v bok. „Můžeš mi říct, co to s tebou je, že jsi tak mrzutý? Vadí ti něco? Nebo ti uletěly včely?“

„Řeknu ti, co se mnou je!“ vykřikl zuřivě. „Pokouším se přestat kouřit!“ Nechal ji tam stát a vztekle vyrazil k nákladáku.

Zamrkala a na rtech se jí pomalu objevil úsměv. Došla ke kabině a vylezla nahoru. „Takže zuříš jako postřelený buvol. Můžu ti nějak pomoci?“

Oči se mu zúžily.

„Nejde jenom o cigarety. Nemůžu se dočkat, až tě budu mít pro sebe! Ztraceně, ještě dva dny.“

Když vyzvedla Roberta a Christinu na letišti, Christine se netrpělivě rozhlížela kolem. „Tak kde je?“

„Na ranči. Pracuje. Nemá nikoho, kdo by se postaral o zvířata, takže nemůže přijít.“

Christine se zamračila, ale Robert to k Madelyninu překvapení přijal s naprostou samozřejmostí. Pokud šlo o práci, chápal, že má přednost před čímkoliv. „Jsem hrozně ráda, že jste přijeli. Jaká byla cesta?“

„Vzrušující,“ prohlásila Christine. „V životě jsem necestovala se svým šéfem. Chovali ho jako v bavlne a všude mu prostírali rudé koberce.“

„Znechucující,“ řekl Robert. „Christine má ve zvyku všechno jízlivě komentovat, zrovna jako ty. Kdykoliv se přiblížila letuška, neodpustila si nějakou kousavou poznámku.“

Madelyn přikývla. „Jako bych jí slyšela.“ Těšilo ji, že se Christine na rozdíl od většiny lidí nenechala Robertovou přítomností vyvést z míry. V kanceláři se ti dva prakticky nesetkali a Madelyn pochybovala, že se vůbec znají, ale v téhle situaci byl Robert zkrátka jen bratr nevěsty a Christine nevěstina nejlepší kamarádka. Madelyn oceňovala, že se k Christine choval vlídně, vždyť když chtěl, dokázal být tak odměřený, že lidé kolem zkameněli hrůzou.

Ubytovali se v motelu a společně šli na večeři. Bylo to pěkné, jen škoda, že Reese nemohl být s nimi.

V jednu už byla v posteli, aby se na zítřejší obřad dobře vyspala, ale stejně nezamhouřila oka až do svítání. Koneckonců, copak se dá čekat, že nevěsta bude před svatbou spát?

Svatební šaty, které si vybrala, byly trochu starosvětské – dlouhé až po kotníky a lemované krajkou. Vlasy si vyčesala do uzlu a přehodila přes ně závoj. Přestože šlo jen o civilní obřad, chtěla vypadat jako opravdová nevěsta. Kupodivu byla klidná. Možná už zkrátka byla tak unavená, že nedokázala zůstat nervózní.

„Vypadáš nádherně,“ prohlásila Christine. „Skvěle, starosvětsky a křehce.“

„Křehce? To je tedy trapné. Nevěsta by měla zářit štěstím, ne vypadat křehce.“

„Houby. Vypadat zářivě, to je příliš jednoduché. Stačí se pořádně namalovat.“

Když Reese zaklepal na dveře, Madelyn ztuhla. Poznala, že je to on, ne Robert. Srdce se jí rozbušilo, když šla otevřít.

Reese na ni shlížel z výšky svých dvou metrů a v šedém stetsonu vypadal úžasně. Nedokázal od ní odtrhnout oči, stejně jako ona od něho.

Měl uhlově černý oblek a zářivě bílou košili. Látka a střih napovídaly, že musel být drahý – zřejmě pozůstatek z dob, než se Reese rozvedl. Madelyn za zády slyšela, jak Christine zalapala po dechu. Když ty dva seznamovala, její kamarádka se stále ještě úžasem skoro nezmohla na slovo.

Zato Robert byl chladný, když ho Reeseovi představovala. Jeho ledový výraz však Reesea vůbec nevyvedl z míry. Ti dva se k sobě chovali přiměřeně zdvořile, což bylo koneckonců to nejlepší, v co Madelyn mohla doufat. Oba měli příliš silné osobnosti, než aby se snadno s někým sblížili.

„Máš sbaleno?“ zeptal se jí Reese vzápětí. „Odnesu ti věci do auta.“

„Do auta? Ty přece nemáš auto.“

„Teď už ano. Musíš mít čím jezdit, když budu s nákladákem pryč. Není úplně nové, ale je spolehlivé.“

Omráčilo ji to. Hrdlo se jí sevřelo. Byl to bílý ford s velkým kufrem, užitečný vůz pro ženu z ranče. Neměla auto od dob, kdy studovala ve Virginii, protože ve městě ho nepotřebovala. Dojalo ji, že Reese udělal takové gesto, když přece měl tak málo peněz. Kdyby to věděla, koupila by si vlastní auto, ale zkrátka ji to nenapadlo.

Když přijeli na radnici, smířčí soudce, který je měl oddat, už na ně čekal. Obřad byl krátký. Reese řekl své *ano* klidným, vyrovnaným hlasem. Pak si vyměnili prstýnky. Na jeho mohutné ruce vypadal prostý zlatý kroužek skoro nepatřičně – znamení, že teď je ženatý muž.

Potom ji políbil. Jen lehce se dotkl jejích rtů, protože se bál, že kdyby ji začal líbat doopravdy, nedokázal by přestat. A tím to bylo dokonáno. Byli svoji.

Cestou na letiště, kam vezli Roberta s Christine, Madelyn mlčela. Let do New Yorku už vyvolali, takže zbýval čas jen na divoké objetí. Reese potřásl Robertovi rukou. Ti dva si vyměnili pronikavý, nijak přátelský pohled. Madelyn stěží potlačovala slzy, když jí Christine a Robert naposled zamávali a zmizeli ve vchodu.

Osaměli. Reese ji objal kolem pasu a odvedl ji k autu. „Vypadáš zničeně.“

„Mám na to nárok. Ještě nikdy jsem se nevdávala. Člověk z toho má nervy nadranc.“

Usadil ji do auta.

„Jedla jsi dneska něco?“

Zavrtěla hlavou. Se zaklením se usadil za volant. „Pak není divu, že se celá třeseš. Zastavíme se cestou v nějakém bistru.“

„Prosím tě, teď ne. Radši až budeme blíž k domovu. Ještě jsem tak nervózní, že bych nedokázala sníst ani sousto.“

Nakonec dojeli až na ranč. Reese jí odnesl kufrý do své ložnice. „Místo skříně je tu oblékárna,“ řekl a otevřel dveře. Byla to místnůstka velká jako menší pokoj. „Ale než začneš vybalovat, pojď se najíst.“

Ukázala na své dlouhé šaty. „Musím se převléknout, než půjdu vařit.“

„Já něco připravím.“

Dali si jenom sendviče a polévku. Madelyn se stěží donutila je sníst. Všechno jí to připadalo tak neskutečné! Byla vdaná. A tohle teď byl její domov.

Po jídle šel Reese obstarat zvířata, Madelyn uklidila kuchyň a začala vybalovat. Právě znovu sešla do kuchyně, už oblečená mnohem přiměřeněji v tričku bez rukávů a džínách, když se vrátil, unavený a špinavý. „Máš hlad?“ zeptala se. „Něco rychle uvařím, než se osprchuješ.“

„Stačí zase sendviče. Mám chuť na něco docela jiného než na jídlo.“ Vyzval po schodech nahoru a cestou si rozpínal košili.

Připravila mu obložené chleby a sedla si k němu se sklenicí mléka.

„Ještě musím vyřídít nějaké papírování,“ řekl, když dojedl a odnesl nádobí do dřezu. „Nebude to trvat dlouho.“

Měla pro to pochopení.

Umyla nádobí, vyšla nahoru a vykoukala se. Právě celá rozezhřátá vycházela z koupelny, když vstoupil do ložnice.

Viděla, jak si ji prohlíží od vlhkých vlasů až po špičky bosých nohou, jako by dokázal vidět i skrz její bílou bavlněnou noční košili. Sedl si na postel a sundal si boty, pak vstal a svlékl se do pasu.

Měl opálenou svalnatou hrud', porostlou kudrnatými černými chloupky. Hladká kůže na jeho ramenou se leskla, když si rozpínal opasek a začínal si svlékat džíny.

Madelyn se zhluboka nadchla a zvedla hlavu. „Musím ti něco říct.“

Zarazil se a oči se mu zúžily. Stála zpřímá a světlé vlasy jí spadaly na ramena a záda. Její volná noční košile bez rukávů se nijak nepodobala modelům z hedvábí, které nosívala April, ale Madelyn

nepotřebovala hedvábí, aby vypadala svůdně. Obrysy jejích bradavek pod bílou bavlnou byly samy o sobě svůdné dost. Co mu to chtěla povědět, že byla kvůli tomu tak napjatá?

„Neříkej mi, že ses rozhodla ještě pár nocí počkat, protože to nedopustím. Proč jsi tak nervózní?“ zeptal se jemně.

Ukázala na postel.

„Nikdy jsem to nedělala.“

Zdálo se mu, že se přeslechl.

„Tys nikdy s nikým nespala?“

„Ne, a jestli mám být upřímná, moc se na to netěším. Chci tě a chci se s tebou sblížit po všech stránkách, ale neočekávám, že se mi to bude líbit hned napoprvé.“ Zpříma na něj hleděla.

Bylo zvláštní, že ho to rozzuřilo. „Zatraceně, Maddie, jestli jsi panna, proč jsi mi to neřekla, když jsem po tobě chtěl to potvrzení od doktora?“

„Především jsme ještě nebyli svoji. Dokud sis mě nevzal, vůbec nic ti do toho nebylo. A za druhé, stejně bys mi nevěřil. Teď mi věříš, protože nemám důvod lhát, když se o tom sám za pár minut přesvědčíš.“ Hlavu měla hrdě zvednutou a mluvila s chladnou důstojností.

„Ale měli jsme se přece brát.“

„Jenže se to kdykoliv mohlo zrušit.“

Reese na ni mlčky hleděl. Napůl ho to zaskočilo a napůl nadchlo. Ještě žádný muž ji neměl, byla úplně jeho. Měl v sobě dost primitivní mužské pýchy, aby ho těšilo, že dostane právo připravit ji o panenství. Ale zároveň ho to i zklamalo, protože za těchto okolností nepřipadala v úvahu noc plná divokého milování, kterou měl v plánu. Musel by být úplně mizera, aby se k ní zachoval tak necitlivě.

Ale možná to bylo dobře. Vezme si ji tak jemně, jak to jen půjde, protože bude vědět, že se nesmí přestat ovládat. Když prostě jen rychle a krátce naplní svá manželská práva, nebude mu hrozit, že by ztratil odstup. Nepoddá se divoké vášni a snáže ji odkáže na místo, které jí náleží.

Když vykročil k ní, Madelyn měla co dělat, aby se neroztřásla. Mluvila naprostou pravdu, když mu řekla, že se na první noc netěší. Její romantické já toužilo po noci plné extáze. Její realistické já očekávalo mnohem méně. Zatím si vyměnili jen jeden krátký polibek a Reese se mohl kdykoli přestat ovládat.

Všiml si, jak se nepatrně odtáhla, když k ní přistoupil a zajel jí rukou do vlasů. „Nemusíš se bát,“ zašeptal. „Neskočím na tebe jako hřebec.“ Otočil ji k sobě. Jeho oči byly zelenější než kdykoliv předtím. „Udělám to tak, aby se ti to líbilo.“

Polkla. „Byla bych radši, kdybys to nezkoušel. Myslím tentokrát. Jsem nervózní, nemusí se to povést, a já bych pak byla zklamaná. Prostě to udělej, ať to máme za sebou.“

Slabě se usmál. „To je ta poslední věc, kterou by žena měla říct muži.“ Byla to také známka jejího strachu. „Čím budu pomalejší, tím to bude pro tebe lepší.“

„Pokud se při tom nervově nezhroutím.“

Nedělala si legraci. Palcem jí přejel po dolním rtu. vychutnával jeho měkkost. Začínalo to dávat smysl. Žena, která dosáhla osmadvaceti let a zůstala pannou, musela být velmi zdrženlivá ohledně intimního vztahu s mužem. Její polibek v něm vznítil vášeň, ale poslední krok pro ni nebyl jednoduchý. Dávala přednost postupnému zvykání si před skokem do neznáma.

Zdvihl ji a položil ji na postel, a pak zhasl všechna světla kromě jedné lampy. Madelyn by dala přednost úplné tmě, ale nic neřekla. Nemohla odtrhnout zrak, když si stahoval džíny. Vklouzl do postele za ní. Viděla nahé muže už dřív, miminka a děti, muže v lékařských časopisech. Věděla, jak mužské tělo funguje. Ale nikdy předtím neviděla zcela vzrušeného muže, a Reese právě takový byl. Ztratila poslední naději, že to bude jenom nepohodlné.

Byl to velký muž. Naklonil se nad ní a jeho široká ramena a hrud', jeho mužná síla ji úplně zahltily. S obtížemi lapala po dechu. Z vlastní vůle a skrze své vlastní úsilí se dostala do této situace, do postele s člověkem, kterého neznala.

Zajel rukou pod její noční košili a přejel jí po stehně, jeho tvrdá, vlhká dlaň po sobě zanechávala stopu husí kůže. Noční košile se vytahovala nahoru, až ji Madelyn nakonec měla kolem pasu. Pevně zavřela oči a přemýšlela, jak to přežije.

Přetáhl jí noční košili přes hlavu. Ucítla ho každým milimetrem svého těla a zachvěla se. „Nebude to bolet,“ zamumlal a přejel jí po rtech v něžném polibku. „Postarám se o to.“ Pak ucítla, jak uchopil její bradavku do rtů a neuvěřitelné horko a tlak ji přiměly zasténat. Měla oči zavřené, zatímco hladil a laskal její tělo, dokud napětí nepominulo a dokud nebyla měkká a poddajná.

Nedokázala vyburcovat své smysly. Na to byla příliš unavená a nervózní. Zajel jí rukou mezi nohy a Madelyn sebou trhla a znovu ztuhla, i když roztáhla stehna a dovolila mu vniknout dovnitř. Jeho dlouhé prsty ji jemně hladily a zkoumaly jak stupeň její připravenosti, tak sílu jejího panenství.

„Psst, to bude v pořádku,“ uklidňoval ji šeptem. Natáhl se a vyndal z nočního stolku tubu lubrikantu, který tam předtím uložil. Znovu sebou trhla, když ucítila chladný kluzký dotek na jeho prstu.

Srdce jí bušilo tak silně, že si pomyslela, že musí být nemocná. Lehl si nad ni, svýma svalnatýma nohama roztáhl její stehna. Oči se jí na chvíli roztáhly děsem. Potlačila svůj strach a snažila se uvolnit. „Je mi líto,“ zašeptala. „Vím, že jsi to chtěl lepší.“

Přejel svými rty po jejích. Přitiskla se k němu a zaryla mu nehty do zad, protože ucítila, jak se zdvihá a jak ji jeho tvrdý úd začíná zkoumat. „Chtěl bych, aby to bylo lepší pro tebe,“ řekl tiše a napjatě. „Ale jsem rád, že jsi panna a že jsem první.“ Pak do ní začal vstupovat.

Nedokázala přemoci slzy, které jí smáčely skráně. Byl velmi něžný, ale nepřijímala ho lehce. Pálilo ji to a bolelo a rytmické pohyby jeho těla to jenom zhoršovaly. Jediná věc, která to činila snesitelnou, byla právě intimitnost plynoucí z toho, že do jejího těla vnikl tak hluboko muž, kterého milovala. Otřásl jí, jak primitivně přirozené se jí zdálo oddat se mu a nechat ho, aby v ní hledal potěšení. Skrze bolest cítila hřejivé teplo, které bylo příslibem do budoucna.

PÁTÁ KAPITOLA

Budík zazvonil v půl páté. Cítila, jak se Reese natáhl přes ni a zamáčkl ho. Pak se posadil, zívł a rozsvítil. Zamrkala v náhlém prudkém světle.

Nijak se nestaral o to, že je nahý, a vyrazil do koupelny. Madelyn využila chvilky soukromí a rychle se oblékla. Právě si natahovala džíny, když se vrátil. Zadíval se na její nohy. Zapnula si knoflík a dotáhla zip.

V ranním tichu a tmě, kterou prozařovala jen lampa, byl pohled na jeho nahé tělo stejně intimní jako včerejší milování. Zaplavilo ji hřejivé teplo, když si uvědomila, že intimita má mnoho stránek. Nešlo jen o sex, ale i o to, že se spolu cítili dobře, že se spolu budou denně oblékat.

Zatímco si bral šaty, díval se, jak si několika rychlými tahy hřebenem pročesala vlasy. Její štíhlé tělo se pohybovalo s takovou ženskostí a grácií, že nedokázal odvrátit oči. Přesně si pamatoval, jak se cítil minulou noc, kdy do ní pronikl, na horkost a pevné sevření, a proti jeho vůli jeho tělo zareagovalo. Nemohl se jí zmocnit hned teď, ještě byla příliš citlivá. Tu noc předtím plakala, a každá její slza ho páčila jako oheň. Dokáže počkat.

Odložila hřeben a začala natřepávat polštáře. Chtěl jí pomoci ustlat postele, ale když zvedla pokrývku, aby narovнала prostěradlo, spatřila na plátně rudé skvrny a zarazila se.

I Reese se na ně zadíval a přemýšlel, jestli jí z té noci zůstaly i nějaké příjemné vzpomínky jako jemu, nebo jestli jí připomínají jenom bolest. Naklonil se a stáhl prostěradlo. „Příště to bude lepší,“ řekl. Vrhla na něj takový pohled, že zatoužil okamžitě ji strhnout do náruče a ukonejšit ji. Kdyby si to přála, mohli spolu prožít spoustu potěšení a rozkoše, ale dala mu jasně najevo, že na to ještě není připravená. To krátké opatrné včerejší milování zdaleka nedokázalo ukojit jeho hlad.

Hodil prostěradlo na podlahu. „Půjdu nakrmit dobytek, a ty zatím udělej snídani.“

Madelyn přikývla. Než vyšel ze dveří, zavolala za ním ještě: „Máš rád palačinky?“

Ohlédl se. „Ano, ale musí jich být hodně.“

Po snídani si Reese osedlal koně a odjel zkontrolovat ploty na pastvinách, kam chtěl vyhnat dobytek. Řekl, že se nebude vracet na oběd, a vzal si s sebou jen sendviče. Tím skončila veškerá konverzace u snídaň. Dokonce Madelyn ani nepolíbil.

Věděla, že má hodně práce, ale rychlá pusa na čelo by mu zase tolik času nezabrala. První den manželství zkrátka nezačínal zrovna nejlépe.

A co jsem vůbec čekala? říkala si. Reese přece dával jasně najevo, že si chce udržet odstup. Překonat jeho zábrany bude vyžadovat jistý čas. To nejlepší, co zatím může dělat, je naučit se, jak být dobrou farmářskou ženou. Má příliš práce, než aby byla mrzutá jen kvůli tomu, že ji nepolíbil.

Uklidila kuchyň, vytřela podlahu, vyčistila troubu, umyla velký mrazák a přerovnala spíž, aby věděla, kde co je. Prošla všechny zásoby a udělala seznam toho, co chybí. Vyprala prádlo a čistě povlékla postele. Vyluxovala celý dům, umyla všechny tři koupelny, přišla mu utržené knoflíky a spravila kdejakou díru na košilích a džínách. Při tom všem se cítila velmi domácky.

Koneckonců, manželství bylo zaměstnání jako každé jiné. To nejsou jen samé večírky a romantické pikniky.

Začala vybalovat své věci. Odnese do obývacího pokoje své stereo a sbírku cedéček a vyndala z krabic knihy. Tak se zabrala do práce, že když si vzpomněla, kolik je hodin, už se stmívalo. Reese se co nevidět vrátí, a ona ještě nezačala vařit! Nechala všeho a rozběhla se do kuchyně.

Rychle vytáhla z mrazáku řízky a dala je do mikrovlnky rozmrazit. Právě oškrábala horu brambor, když se zadní dveře rozletěly. Slyšela, jak si Reese čistí boty o rohož. Pak si je s unaveným povzdechem zul.

V kuchyni se zarazil a zadíval se na prázdný stůl a sporák. „Proč ještě není večeře?“ zeptal se tichým, významným hlasem.

„Zabrala jsem se do uklízení a nevšimla jsem si, kolik je hodin –“

„Je to tvoje práce, hlídat hodiny. Jsem úplně zničený a mám hlad. Pracoval jsem dvanáct hodin bez přestávky, a tys měla za tu dobu jenom uvařit.“

Jeho slova ji ranila, ale nepřestala škrabat brambory. „Udělám to co nejrychleji. Tak se zatím osprchuj a pár minut si odpočiň.“

Vlekl se nahoru po schodech. Kousla se do rtu, rychle pokrájela brambory a hodila je do hrnce s horkou vodou. Kdyby nevypadal tak

vyčerpaně, možná by mu pěkně od plic něco řekla, ale byl od bláta od hlavy až k patě a sotva se držel na nohou.

Otevřela velkou plechovku fazolí, vyklopila ji na pánev a přidala koření. Řízky už se pekly v troubě. Chleba. Potřebovala chleba. V mrazáku už nebyly ani housky. Snažila se vydolovat z paměti recept na sušenky, ale nedařilo se jí to – bez ohledu na to, kolikrát pozorovala babičku Lily, jak je peče. Vytáhla kuchařku a rychle začala hledat recept.

Sotva si přečetla seznam přísad, na všechno si vzpomněla. Připravila těsto, prohnětl ho a vyválela, jako to dělávala, když byla malá. Formičku na sušenky nenašla, tak použila sklenici a vykrájela dokonalá kolečka. O několik minut později už se sušenky pekly v troubě.

Moučník. Neměla čas dělat ještě koláč, tak otevřela broskvový kompot a přidala ho do směsi piškot a tvarohu.

Právě prostírala, když se Reese objevil, o poznání čistší, ale se stále stejně špatnou náladou. Významně se podíval na prázdný stůl a zamířil do obýváku.

Zkontrolovala brambory, byly rozvařené. Smíchala trochu mouky s mlékem a nalila ji do hrnce. Okamžitě začaly tuhnout. Nechala je ještě povařit, než nandá řízky a fazole.

Sušenky byly zlatohnědé a nadýchané. Teď jen aby se daly jíst... Ale recept přesně dodržela, takže snad nemohou být tak špatné. Nandala je na talíř a držela jim palce.

Řízky byly hotové, konečně. „Reesi! Večeře je na stole.“

„Už bylo načase.“

Rychle nanosila jídlo na stůl a v poslední chvíli si uvědomila, že neuvařila kávu ani čaj. Rychle vytáhla dvě sklenice a nalila mléko.

Řízky mohly být měkčí a sušenky jemnější, ale jedl s chutí a bez poznámek. Tvrdé nebo ne, tucet sušenek zmizel jako nic, a to měla ona sama jen jednu. Když si potřetí přidal brambory, přestala to počítat. „Dáš si moučník?“

Zvedl hlavu. „Moučník?“

Usmála se. Hned se pozná, když muž žije sedm let sám. „Není to nic výjimečného. Příště něco upeču.“ Postavila před něj broskvový moučník. Reese si ho pochybovačně prohlížel.

„Jen to zkus. Dietní to zrovna není, ale chutná skvěle.“

Zkusil, a za chvíli byla mísa prázdná. Obličej se mu trochu rozjasnil. „Všiml jsem si toho sterea v pokoji. Vypadá to jako kvalitní přehrávač.“

„Mám ho už pár let. Doufám, že se cestou nic nerozbilo.“

On sám svou věž prodal před několika lety, protože peníze potřeboval víc než hudbu. Když člověk bojuje o přežití, rychle se naučí, co má přednost. Ale hudba mu chyběla a už se těšil, až si pustí své staré desky.

Dům byl plný známek toho, co celý den dělala, a on se cítil provinile, že jí vyčetl, že nemá uvařenou večeři. Podlahy nebyly takhle čisté už mnoho let a nikde nezůstalo ani smítko prachu. Dům voněl čisticími prostředky a leštěnkou na nábytek, a koupelna doslova zářila. Dům měl deset pokojů a dobrých pět set metrů čtverečních. Jeho dáma z města věděla, jak vzít za práci.

Pomohl jí sklidit nádobí. „Co je tohle?“ zeptal se, když si všiml seznamu.

„Zásoby, které je potřeba nakoupit. Ve spíži není skoro nic.“

Pokrčil rameny. „Většinou jsem tak unavený, že jím prostě sendvič.“

„Kde je nejbližší obchod? A neříkej mi, že musím jet až do Billingsu!“

„Asi dvacet mil odsud je samoobsluha. Není to žádný supermarket, ale základní věci tam dostaneš. Zajedu tam s tebou pozítří. Zítra to nejde, protože musím ještě opravovat ploty, aby mohl dobytek na novou pastvu.“

„Stačí, když mi popíšeš cestu. Když budeme čekat do pozítří, umřeme tu hladu.“

„Nechci, abys někde bloudila.“

„Nebudu bloudit. Prostě mi řekni, jak se tam dostanu.“

„Byl bych radši, kdybys počkala. Nevíme, jak je to auto spolehlivé.“

„Tak si půjčím nákladák.“

„Řekl jsem, že tam pojedeme pozítří, a hotovo.“

Šla se nahoru osprchovat a při tom soptila vzteky. Proč je tak nedůtklivý? Choval se, jako kdyby se chystala vyrazit do baru a strávit tam celý den! Ale možná, že jeho první žena přesně tohle dělala. I kdyby to byla pravda, Madelyn neměla nejmenší chuť platit celý život za Apriliny hříchy.

Rozbalila zbytek svých věcí. To, co hodlala nosit, si nechala v oblékámě. Pořád ještě měla divný pocit, když viděla své oblečení vedle Reesova. Na koleji se také dělila se spolubydlící o pokoj i skříň, ale to bylo něco jiného. Tohle bylo doopravdy. Na celý život. Většinu šatů z New Yorku odnosila do vedlejší nepoužívané ložnice a začala je ukládat do skříně, protože nepředpokládala, že si je tady někdy vezme na sebe.

Na schodech slyšela Reesovy kroky. Vešel do jejich ložnice. „Maddie?“ zavolal drsnějším hlasem než obvykle.

„Tady!“ odpověděla.

Objevil se ve dveřích. Když spatřil na posteli hromádky jejích šatů, oči mu ztvrdly. „Co to děláš?“ Jasně cítila jeho napětí.

„Chci si sem dát šaty, které nebudu nosit, aby nám nezabíraly místo v oblékámě.“

Možná si to jen představovala, ale zdálo se jí, že se mu ulevilo. „Nechceš jít do postele?“

„Ano. Tohle můžu dodělat zítra.“

Počkal, až vyjde z místnosti, zhasl a vyrazil za ní. Byla bosa a měla tenkou noční košili, která se dost podobala té včerejší. Odvedl si ji do ložnice.

Tentokrát to bylo snazší. Jeho svalnaté paže ji objímaly a cítila teplo dlaní, kterými ji hladil. Ale zároveň už nebyla tak nervózní jako včera, a proto cítila, že něco je špatně. Dotýkal se jí, ale zachovával si odstup, jako by si doprával jen určitou míru potěšení a ani o špetku víc. Nechtěla tyhle odměřené doteky, chtěla jeho vášeň. Věděla, že ji v sobě má, cítila ji, ale věděla, že není ochoten jí ji dát.

I tentokrát to bylo nepříjemné, když do ní vstoupil, přestože ne tolik jako poprvé. Byl jemný, ale ne milující. Stejným způsobem by jistě zacházel s kteroukoliv ze zbývajících uchazeček, kdyby si ho chtěly vzít, pomyslela si zachmuřeně – jako s tělem, které dostal právo užívat, ne jako se vřelou, milující ženou, která potřebovala mnohem víc. Tohle byl jen sex, ne milování. Cítila se jako cizinka bez tváře.

Tohle byla válka. Pokud ho chtěla získat, musela bojovat. Než usnula, vymýšlela vhodnou strategii.

„Dneska chci jet s tebou,“ řekla u snídane. Ani nezvedl oči od míchaných vajíček. „To není nic pro tebe.“

„Jak to můžeš vědět?“

Vypadal podrážděně. „Protože ani většina mužů by to nezvládla.“
„Opravuješ ploty, ne? Přinejmenším ti můžu pomáhat natahovat drát a dělat ti společnost.“

To bylo přesně to, co Reese nechtěl. Jak by si mohl zachovat odstup, když s ní stráví tolik času? „Ne. Chci, abys byla tady. Tohle je můj ranč, a co řeknu, to platí. Chci k večeři pečené kuře, tak radši začni co nejdřív, abys to tentokrát stihla.“

„V mrazáku žádné kuře nemáme,“ namítla. „Pokud mi nechceš dovolit, abych dojela na nákup, budeš muset změnit objednávku.“

Ukázal na dvůr. „Venku běhá kuřat spousta. Maso se nemusí vždycky kupovat mražené.“

Madelyn hned tak něco nerozsužila, ale teď k tomu neměla daleko. „Ty chceš, abych chytila kuře?“ zeptala se a stiskla rty. „Nemyslíš si, že to umím, že ne? Proto jsi to řekl. Chceš mi dokázat, že o životě na ranči nic nevím. Ale to si piš, že to zatracený kuře k večeři dostaneš, i kdybych ti ho měla nacpat do krku i s peřím!“

Prudce se otočila a vyřítla se ven. Než vyšel za ní, už stála v ohradě s hrstí zrní. Vyhlédla si slepici a začala ji k sobě lákat. Reese nadzdvihl obočí, tohle na něj udělalo dojem. Ale pohnula se příliš brzy. Slepice poplašeně zakdákala a začala utíkat. Madelyn jí byla v patách.

Reese s hrůzou sledoval zuřivou honičku. Než Madelyn zvítězila, byla od hlavy až k patě od bláta a z rukou, kam ji slepice několikrát klovla, jí tekla krev. Zcuchané vlasy jí padaly do obličeje, tvář měla pokrytou prachem a halenku roztrženou, ale když Reese viděl výraz v jejích šedých očích, neodvážil se smát. Nedovolil si ani sebemenší úsměv.

„Tady máš to svoje zatracené kuře,“ řekla mu a vrazila mu do ruky zmítající se slepici. „Doufám, že si to spolu pěkně užijete.“ Odkráčela zpátky do domu.

Reese pohlédl na kuře a rychlým zkušeným pohybem mu zakroutil krkem. Pomyslel na Madelyniny ruce, které byly celé od krve. V životě mu nebylo tak málo do smíchu.

Madelyn se zuřivě bránila, když ji vlekl do koupelny k lékárnice. „Klovla mě do ruky, ne do zad! Dokážu si to ošetřit sama.“

Neposlouchal ji. Posadil ji na vanu a vydezinfikoval jí rány. Z vlastní zkušenosti věděl, že se snadno mohou zanítit. Pak namočil ručník a začal jí otírat špínu z obličeje.

„Nech mě! Kdybys mě laskavě pustil, umyla bych se!“

Ani teď neposlušal. Umyl ji sám, a dal si načas. Pomalu přejížděl mokrým ručníkem po její tváři. Jejích rtů se dotkl tak lehké, že to sotva cítila. Potom jí začal svlékat roztrhané tričko.

Zadržela dech. Zavřela oči a zvedla k němu obličej.

Políbil ji stejně jako tehdy na letišti. Jeho rty byly tvrdé, horké a naléhavé. Jazykem vnikl do jejích úst a ona mu vyšla vstříc, vítala ho a chtěla víc.

Vzpínala se k němu. Zvedla paže a ovinula mu je kolem krku. Zachvátilo ji vzrušení.

S vášnivým zasténáním z ní stáhl tričko a odhalil její ňadra. Cítila na nich jeho horký dech. Přitiskl ji k sobě a proklínal svou košili, která mu bránila, aby si mohl položit její hlavu na nahou hrud'. Laskal v dlaních její ňadra a hladově ji líbal. Toužil po ní tak silně, že mu to až vyrazilo dech. A vyděsilo ho to k smrti.

Jestli neodejde hned teď, už k tomu nenajde sílu.

„Mám spoustu práce.“ Jeho hlas zdrsnel potlačovaným napětím.

„Ano,“ zašeptala. Objala ho stehny a přitiskla mu rty na hrdlo.

Ještě vteřinu ji k sobě tiskl. Pak ji odstrčil. Sebral ze země klobouk a vyšel ven, než se zmohla na protest, protože si byl zatraceně jistý, že podruhé už by to nedokázal.

Než se vzpamatovala natolik, že byla schopná sejít na roztřesených nohou do kuchyně, jeho nákladák už dávno zmizel v dálce. Otupěle se rozhlížela. Naprosto nebyla schopná přemýšlet.

Její pohled utkvěl na mrtvé slepici, která ležela na podlaze uprostřed kuchyně.

„Tohle ti nedaruju,“ zamumlala skrz zatřáté zuby.

ŠESTÁ KAPITOLA

Když se Reese toho večera vrátil, Madelyn ani nezvedla oči od mísy s bramborovou kaší. Zuřivost, s jakou brambory rozmačkávala, napovídala, že by právě tohle nejradši provedla jemu. Trochu ho to zaskočilo. Čekal, že bude odměřená, možná trochu uražená, ale nemyslel si, že se i po tolika hodinách vydrží takhle vztekat. Zamračil se.

„Půjdu se osprchovat,“ řekl. „Budu hotový za patnáct minut.“

„Večeře bude za deset.“

Z toho vyvodil, že na něj nehodlá čekat. Cestou nahoru se mračil čím dál víc.

V životě se nedokázal osprchovat tak rychle jako dnes. Napadlo ho, že se nebude holit, ale představa, že svým strniskem poškrábe její jemnou pleť, se mu natolik nelíbila, že riskoval život a přejížděl si žiletkou po hrdle takovou rychlostí, že si málem uřízl hlavu. Vyběhl z koupelny bos a s rozepnutou košilí, ale stihl to. Právě dávala sklenice ledového čaje na stůl.

Podnos s pečeným kuřetem položila těsně před jeho talíř. Usoudil, že tu zatracenou slepici nejspíš musí celou sníst, jinak mu ji hodí na hlavu.

Naložil si na talíř kuře, bramborovou kaši a omáčku, a při tom si zvědavě prohlížel podnos. Kuře bylo křehké a výborně okořeněné, s vypečenou kůrčičkou. Madelyn dokázala vařit lépe, než očekával. Ale zbylé části kuřete na podnosu vypadaly... podivně.

„Co je tohle zač?“ zeptal se a ukázal na obzvlášť nepravděpodobně vyhlížející kousek.

„Nemám ponětí,“ odpověděla, aniž se na něj podívala. „Ještě nikdy jsem si nemusela jídlo sama chytit a vyvrhnout.“

Měl co dělat, aby se nerozesmál. Ale věděl, že kdyby udělal tu chybu, nejspíš by na něj vychrstla omáčku.

Reese nikdy neztrácel chuť k jídlu. Spořádal skoro celé to výborné kuře a horu kaše. Pak před něj Madelyn postavila nový talíř a přinesla ještě horký třešňový koláč. I ten byl vynikající.

„Kde ses naučila takhle vařit?“

„Ve skříni jsou kuchařky. Umím číst.“

Tím konverzace skončila.

Hned poté, co uklidila nádobí, Madelyn odešla nahoru. Reese ještě musel vyřídit nejrůznější papírování, ale shora slyšel sprchu a

představa, jak proud vody stéká po jejím nahém těle, mu nedopřávala klid. Neklidně si poposedl. Mužům se občas stává, že jim jejich pohlavní orgány způsobují jisté nepohodlí, a tohle byl přesně ten okamžik. Koneckonců, celý den se těšil, jak večer dokončí, co ráno začal.

Zhasl světlo a vyrazil nahoru. Zmocňovalo se ho vzrušení. Dveře ložnice byly otevřené. Když vstoupil, našel ji, jak sedí na posteli a maluje si nehty na nohou. Dlouhé nohy měla nahé a stočené v jedné z těch pozic, které dokážou zaujímat jenom ženy a z kterých muži šílí. Celé jeho tělo se napjalo a vzrušení dosáhlo takového stupně, že mu působilo téměř bolest. Měla na sobě tmavě růžovou saténovou noční košili, pod kterou se jasně rýsovala její řadra. Plavé vlasy měla shrnuté ke straně a rozprostřené přes rameno, a její plet byla ještě rozezhřátá po koupeli. Na tváři měla klidný a soustředěný výraz a tenkým štětečkem barvila své nehty na stejný odstín, jaký měla noční košile,

„Pojď do postele.“ Hlas měl ochraptělý. Začal se svlékat.

Ani se na něj nepodívala. „Nemůžu. Ještě mi neuschly nehty.“ Zavřela lahevku s lakem a postavila ji stranou.

Reese si rozeplnul džíny. „To nevadí. Stejně pojď.“

Vrhla na něj netrpělivý pohled a vstala. „Běž si. Já si půjdu dolů chvíli číst.“

Pokusila se projít kolem něho. Chytil ji za paži. „Vykašli se na čtení,“ zavrčel a přitiskl ji k sobě.

Madelyn se odtáhla a zadívala se na něj s bezmeznou zuřivostí. „To je neuvěřitelné! Ty si vážně myslíš, že se řed' budu chtít milovat?“

Přimhouřil oči a zaklesl palce za opasek džin. „Proč ne?“ zeptal se jemně.

„Z jednoho prostého důvodu. Jsem rozzlobená! Choval ses ke mně hrozně, a já nemám nejmenší chuť ti to odpustit.“ Už jen to, jak tam stál s rozeplnutými kalhotami a rukama v bok, bylo dokonalou ukázkou mužské arogance. Zuřila tak, že skoro nedokázala mluvit.

„V posteli se všechno srovná.“

„To si myslí jenom muži,“ řekla jízlivě. „Něco ti povím. Žádná žena nemá chuť milovat se s mužem, když myslí na to, jaké by to bylo legrační, kdyby se zadával kuřecí kosti!“ Otočila se a bosa vyšla z ložnice.

Reese zaklel. Málem vyběhl za ní, ale zarazil se. Udeřil pěstí do zárubně. Ztraceně! Práce mizerná!

Druhý den cestou do Crooku, malého městečka s místní samoobsluhou, mezi nimi vládlo ledové mlčení. Madelyn už nebyla tak rozzuřená, ale přesto o nic méně odhodlaná.

Říkat Crooku městečko bylo téměř přehnané. Nebylo tam nic než benzinová pumpa, samoobsluha a malé bistro, před kterým podle očekávání stálo několik nákladních aut a kamionů. Madelyn nechápala, jaký druh nebezpečného chování od ní Reese očekával, že ji tam nenechal jet samotnou. Možná si myslel, že se cestou zblázní a najede do svodidel. Ta rozhodně vypadala, že už to pár lidí předtím udělalo.

„Co takhle dát si kávu?“ navrhl Reese před bistrem. Madelyn usoudila, že by se to dalo považovat za jistý pokus o smír.

V bistru byl pult s pěti barovými židlemi potaženými černou koženkou, tři kulaté stolký a tři boxy. Zákazníci, nejspíš řidiči kamionů, byli vesměs opálení, měli odřené klobouky, obnošené džíny a kovbojské boty. Reese se zjevně se všemi znal a kývl jim na pozdrav.

Dala se s nimi do řeči Floris, místní servírka, a během rozhovoru napětí mezi nimi trochu opadlo. A později, když nakupovali v samoobsluze, skoro začali být schopni zase spolu mluvit. Nakonec potkali Glennu Kinnairdovou, sympatickou starší ženu, která znala Reesea od dětství. Když představil Madelyn jako svou manželku, spráskla ruce. „Cože? Ty ses oženil? Po všech těch letech? To vám tedy oběma gratuluju!“ Zdálo se, že má doopravdy radost, a vtáhla je do hovoru tak, že se už doopravdy nedokázali nadále chovat jeden ke druhému odměřeně.

Ovšem teprve když se rozloučili a vyšli z bistra, Reese si uvědomil zvláštní věc. Glenna od první chvíle nesnášela April, ale k Madelyn se chovala vstřícně a přátelsky.

Madelyn měla příjemné, milé vystupování, kterým si dokázala získat lidi. Její šaty nebyly zdaleka tak drahé jako Apriliny, ale přestože se jistým nepopsatelným způsobem oblékala mnohem elegantněji, v příslušnicích stejného pohlaví nevyvolávala závist a nevraživost.

Zkrátka měla styl. Když si připomněl, jak vypadala včera – s rozcuchanými vlasy a celá od bláta – rty se mu stáhly v úsměvu.

Smát se nahlas by se neodvážil. I když Madelyn honila kuřata, mělo to styl.

Uplynuly tři týdny a Madelyn připadalo, že jejich manželství trvá odnepaměti. Už si ani nevzpomínala, jaké to bylo předtím. V životě neměla tolik práce jako teď, ale bavilo ji to. Jen ji mrzelo, že ji Reese nikdy nevzal s sebou, když jel pracovat na pastviny. Byl neuvěřitelně tvrdohlavý. Měl přesnou představu, jak by měla do jeho života zapadnout, a nehodlal dopustit, aby pronikla kamkoliv mimo vymezený prostor.

Nedokázala se mu přiblížit. V noci, když se s ní miloval, cítila jasně jeho touhu, ale nikdy se jí nepoddal a nikdy se nenechal ovládnout vášní. Sex už pro ni nebyl nepříjemný, ale cosi v něm chybělo – něco, co potřebovala a zoufale postrádala. Nevěděla, jak dlouho to ještě vydrží, než si začne hledat výmluvy, aby s ním nemusela spát.

Ten den pracovala venku. Uvnitř už dům zvelebila, jak se dalo, a teď ho chtěla vylepšit i zvenčí. Začala ze dřeva opalovat starou barvu, protože měla v plánu ho znovu natřít. Dovnitř se vrátila až kolem poledního, protože začalo být nesnesitelné vedro. A všimla si, že Reese zapomněl v kuchyni sendviče.

Podívala se na hodiny. Teď už má určitě hlad. Rychle nalila do termosky nový ledový čaj, sbalila jídlo, popadla klíčky od svého forda a vyběhla ven. Naštěstí věděla, kde pracuje, protože během uplynulých dní jí ukázal pozemky a ráno se zmínil, kde bude. Vsedla do auta a vyrazila ho hledat.

Trvalo jí to skoro tři čtvrtě hodiny. Pak objevila nákladák zaparkovaný pod stromem. Když zastavila vedle, Reese krátce vzhlédl, ale nepřestal pracovat. V ruce držel velké kladivo a stloukal plot.

V hrdle jí vyschlo. Sundal si košili a jeho svalnaté tělo se lesklo potem. Věděla, že je silný, ale teď poprvé viděla ty mohutné svaly napjaté. Pohyboval se s lehkostí a grácií, která dala jeho síle ještě více vyniknout.

Když skončil, vrátil kladivo do pytle s nářadím, sundal si klobouk a otřel si z obličeje pot. „Co tady děláš?“ Neznělo to, jako by ho její přítomnost kdovíjak potěšila.

Madelyn vystoupila z auta s termoskou a chleby. „Zapomněl sis oběd.“

Vzal si termosku a zhluboka se napil přímo z ní. „Neměla jsi sem jezdit. Tvoje auto není stavěné na polní cesty.“

Odhrmula si vlasy z obličejů. „Bála jsem se, že budeš mít hlad.“ Každé její gesto bylo přirozeně svůdné. Cítil, jak na ni jeho tělo reaguje. Dalo mu čím dál víc práce udržovat si od ní odstup. Měl vztek sám na sebe za to, že ji tolik chce, a na ni, že dělala všechno, co mohla, aby to bylo ještě horší.

„Proč jsi sem přijela doopravdy?“ vyštěkl. „Dodělal bych to tady a za hodinu nebo za dvě bych se stejně vrátil domů. Už jsem párkrát zůstal celý den bez jídla a pití, a přežil bych to zase. To se tady musíš předvádět?“

Madelyn se zúžily oči vzteky, ale neřekla nic.

„Asi nevydržíš ani chvíli bez mužské pozornosti, co? Nejspíš jsi čekala, že ti tu vyhrnu sukni a trochu si užijem!“

„Myslíš, že o to kdovíjak stojím?“ odsekla. „Pokud mohu soudit, sex nestojí za to, aby kvůli němu člověk přešel dvůr, natožpak aby jezdil kdoví kde v polích. Mám lepší věci na práci!“

Tohle ho zasáhlo na nejcitlivějším místě, a najednou už toho bylo příliš. Vrhł se k ní a popadł ji za paži.

Stalo se to tak rychle, že se Madelyn nestihla ani pohnout. Pevně ji sevřel a začal ji hladově líbat. Pootevřela rty k protestu, ale okamžitě toho využil a vnikl jazykem do jejích úst.

Srdce se jí rozbušilo. Pevně ho objala kolem krku a opětovala polibek. Přes závoj vzrušení si náhle uvědomila, že se s ní bude milovat přímo tady a teď, naprosto neodvratně a naprosto bez zábran.

Chytila tygra za ocas.

SEDMÁ KAPITOLA

Celé žhavé odpoledne strávili milováním. Neexistovalo pro ně nic kromě něžného objevování a vášnivého uspokojování. Bylo to právě takové, jak o tom vždy snila.

Konečně usnuli jeden druhému v náručí. Probudil je až podvečerní chlad.

„Vstávej, zlatíčko. Musíme domů,“ probudil ji Reese jemně.

Nejradši by přespala rovnou tam v polích, ale slunce klesalo k obzoru a byla čím dál větší zima.

Posadil se a zvedl ji. „Domů,“ zamumlal. „Moje kolena už další milování na polní cestě nepřežijou! Příště to rozhodně musí být v posteli.“

„Co budeš dělat dnes?“ zeptala se ho dalšího dne ráno u snídane po noci plné nádherného milování. „Chci zahnat část stáda na novou pastvinu.“

„Pojedu s tebou.“

Automaticky to začal odmítat, ale ostře se na něj podívala. „Neříkej ne,“ varovala ho. „V lednici mám naložené steaký a brambory jsou skoro hotové. Nemám důvod sedět tady celý den, když mohu být s tebou.“

„To by mě zajímalo,“ zavrčel, „jestli dneska vůbec něco udělám! No dobrá, osedlám ti koně. Ale varuju tě, Maddie. Jestli neumíš jezdit tak dobře, abys se mnou mohla držet krok, už tě s sebou v životě nevezmu.“

O půl hodiny později se objevila ve stájích v džínách, jezdeckých botách a jedné z jeho pracovních džínových košil s vyhrnutými rukávy a cípy uvázanými kolem pasu. Vlasy měla spletené do francouzského copu, který jí spadal až do půli zad, a na ruku jezdecké rukavice. Vypadala tak elegantně, jako by se chystala na módní přehlídku, ne honit dobytek. Nasadila si kovbojský klobouk a prohlížela si koně, kterého jí Reese osedlal.

Dala zvířeti čas, aby si na ni zvyklo a očíhalo ji. Alespoň se koní nebála – na rozdíl od April. Když se s koněm seznámila, zkušeným pohybem se vyšvihla do sedla.

Pozoroval ji při jízdě. Měla správné držení těla a klidné ruce. Nejezdila s takovou lehkostí jako on, ale on byl v sedle od chvilé,

kdy se naučil chodit. Usmívala se tak šťastně, že pocítil bodnutí viny, že ji s sebou nevzal už dávno.

Když dojeli ke stádu, vysvětlil jí, co je potřeba dělat. Stádo už bylo rozděleno na tři menší skupinky, které spásaly oddělené části louky, protože pohromadě by bylo příliš velké, než aby ho sám dokázal zahnat na nové pastviny. Většinu času trávil tím, že stáda přesouval na nespasené louky a dbal na to, aby nezničila trávu, která ještě nestihla vyrůst. Ukázal Maddii, kam je potřeba dobytek dostat, a dal jí laso, s jehož pomocí může zahánět neposlušné krávy.

Nečinilo jí potíže udržet se na koni, protože vysoké západní sedlo bylo nesrovnatelně pohodlnější než malá sportovní sedla, na která byla zvyklá. Několikrát si vyzkoušela, jak švihnout lasem, aby nepoplašila koně – ale nic takového nehrozilo, protože na to byl cvičený.

Tahle práce se jí líbila. Byla ráda venku a jízda podél stáda ji uklidňovala. Líbil se jí i pohled na Reesea. Zdálo se, jako by se v sedle narodil. Předvídal každý pohyb koně, jako by s ním byl srostlý, a výkřiky poháněl dobytek.

Byla opilá radostí. Cítila se skoro jako včera odpoledne, když se Reese konečně přestal ovládat a vzal si ji se vším všudy. Její tělo bylo uspokojeno, její city dostaly příležitost vytrysknout na povrch. Nenamlouvala si, že bitva je vyhraná, ale nasbírala první body. Do včerejška jí nikdy nedovolil tolik důvěrného laskání, a nikdy se s ní nemiloval ráno jako dnes. Na obličeji měl stále ještě uzavřený, nesmlouvavý výraz, ale přece jen působil trochu uvolněně. Pokud se dalo soudit z uplynulých čtyřiaadvaceti hodin, muži tak náruživému muselo dát velkou práci tak dlouho svou vášeň ovládat. Při tom pomyšlení se usmála.

Udělal si přestávku na oběd. Reese napřed napojil koně z přírodního jezírka, a pak teprve usedl do stínu vedle Madelyn a odložil klobouk.

„Tak jak se ti to líbí?“

„Moc.“ Lehce se usmála a podala mu sendvič. „Je to tu tak nádherné – bez aut, telefonů, smogu. Zítra mi asi budeš muset pomoci vylézt z postele, ale stálo to za to.“

„A večer ti pomohu do ní.“

Ten slib mu vysloužil její polibek.

„I když jsem v životě neměl jako honáka ženu, vedeš si dobře,“ prohlásil, zatímco si bral další sendvič.

Usmála se. Jestli po něm děti zdědí chuť k jídlu, vůbec nevytáhne paty z kuchyně.

Při pomýšlení na děti zjihla, ale připomnělo jí to něco, co s ním musí probrat. „Chci si s tebou promluvit.“

„A o čem?“

„O dětech.“

Ted' získala jeho naprostou pozornost. „Cože? Chceš říct, že už jsi těhotná?!“

„Ne, a i kdybych byla, ještě bych o tom nevěděla. Před svatbou jsme o tom nemluvili, takže jsem nevěděla, jestli je chceš hned nebo později. Když jsem byla u doktora, nechala jsem si předepsat prášky.“

Tvář mu potemněla.

„Ty bereš prášky proti otěhotnění?“

„Ano. Zatím první měsíc. Jestli chceš mít děti hned, můžu s tím přestat.“

„Měla ses o tom se mnou poradit! Nebo sis také myslela, že mi do toho nic není, jako do tvého panenství?“

Úkosem na něj pohlédla. „Něco na ten způsob. Ještě jsme se natolik dobře neznali.“

Chvilí na ni hleděl. Pak ji vzal za ruku a palcem začal hladit její jemnou dlaň. „Jak by se ti líbilo otěhotnět hned teď?“

„Nevadilo by mi to. Chci s tebou mít děti. Pokud chceš počkat, je to v pořádku, ale nerada bych čekala víc než rok. Je mi dvacet osm. Nechci s dětmi začínat až po třicítce.“

Přemýšlel o tom. Ted', když se přestal bránit obrovské fyzické přitažlivosti mezi nimi, se jí nechtěl hned zase vzdát. Chtěl si ještě užít trochu nespoutanosti a volnosti, než bude muset začít být kvůli těhotenství při milování opatrný. „Ještě si pár měsíců ty prášky ber,“ řekl. „Pak si o tom promluvíme.“

Zachvěla se, když jí přitiskl rty na dlaň. Když ji pokládal do trávy, zeptala se: „Neměl by sis tentokrát alespoň zout boty?“

„Pochybuj,“ odpověděl.

Neudělal to, ale jí už na tom nezáleželo.

Od té doby s ním jezdila na pastviny často. Pomáhala mu nahánět dobytek, očkovat a dávat telatům značky do uší. Při senoseči jezdila s nákladákem s valníkem, do kterého Reese nakládal těžké balíky slámy. Potřebovali by ještě dalšího pomocníka, ale pořád to bylo lepší, než když Reese musel dělat všechno sám. Ve dnech, kdy

zůstávala doma, pokračovala ve svém úmyslu nově natřít dům, a opalovala starou barvu.

Konečně postřehl, že se vzhled domu mění, a začal se vyptávat. „Ty seškrabáváš starou barvu?“

„Jo. Nemůžeme dům nově natřít, dokud ji neodstraním.“

„Tak s tím přestaň. Stejně nemám na novou barvu, a navíc se mi vůbec nelíbí, že tu lezeš po pětimetrovém žebříku. Co kdybys spadla, zatímco jsem na pastvinách?“

„A co kdyby se něco stalo tobě, když jsi na pastvinách?“ namítla. „Jsem opatrná, a zatím jsem neměla žádné problémy. Už to nebude trvat moc dlouho.“

„Ne,“ řekl důrazně. „Nemůžu si dovolit novou barvu, a i kdybych mohl, nechci, abys to dělala sama!“

„Ty na to čas nemáš, tak kdo jiný to udělá?“

„Opakuju potřetí,“ vykřikl, „*nemám na novou barvu!* Copak to nedokážeš pochopit?“

„Tohle je další věc, o které jsme ještě nemluvili. Proč si myslíš, že si *nemůžeme* dovolit barvu? Jak víš, před svatbou jsem chodila do práce a vydělávala jsem si.“ Založila si ruce v bok. „Mám běžný účet i úspory, a to všechno jsem si nechala převést do banky v Billingsu. Také jsem něco zdědila po babičce Lily. Není to žádné jmění, ale *samozřejmě* si můžeme dovolit pár litrů barvy!“

Reeseův obličej byl jako vytesaný z žuly. „Ne. Vzpomeň si na naši předmanželskou smlouvu. Co je tvoje, je tvoje, a co je moje, je moje. Když začneš utrácet peníze za ranč, budeš tím podkopávat tu smlouvu čím dál víc, a nakonec si začneš činit nárok na moje pozemky!“

Udeřila ho pěstí do hrudi. „Ted’ mě poslouvej, Reesi Duncane! Já se s tebou rozvádět nehodlám, tak mi nepředhazuj tu svou vzácnou smlouvu. A za druhé, kolik může stát barva na dům? Sto dolarů? Dvě stě?“

„Skoro dvě stě, a opovaž se ji koupit!“

„Nejen že ji koupím, ale taky ten dům sama natřu. Jestli se bojíš, že ti kvůli tomu seberu střechu nad hlavou, můžeme sepsat dodatek, ve kterém se zavážeš uhradit mi při rozvodu ty dvě stovky, aby mi z toho nevznikaly žádné nároky. Ale dokud tady bydlím, chci, aby dům vypadal pěkně. Příští jaro hodlám zasadit na záhonky kytky, takže jestli máš i proti tomu námitky, můžeme se o to stejně dobře pohádat hned ted’. Jediné, o čem máš právo rozhodovat, je odstín,

jaký má barva mít, a můžeš si vybrat mezi bílou a bílou!“ To už křičela a tváře jí zrudly.

Ještě nikdy ho neviděla tak rozzuřeného. „Dělej si, co chceš,“ odsekl a práskl za sebou dveřmi.

A taky udělala. Při nejbližší cestě do samoobsluhy koupila barvu a Reese s nesouhlasným výrazem odnesl plechovky do auta. V polovině srpna byl celý dům natřený. Dalo to neuvěřitelnou práci – zdaleka nejhorší byly stovky planěk v zábradlí na verandě a zdaleka nejděsivější druhé patro, protože při natírání musela viset na laně. Ale výsledek stál za to. Dům zářil novotou a ona byla na svou práci tak hrdá, jako nikdy na nic, co v životě udělala.

Reese neochotně přiznal, že dům vypadá pěkně, ale nesmířil se s tím. Možná to byla jenom mužská pýcha, která mu bránila přijmout skutečnost, že jeho žena zaplatila za něco, co si on sám nemohl dovolit.

Vzteky, který v sobě dusil, vytryskl na povrch o pár dní později.

Madelyn se právě chystala začít vařit, když zjistila, že nemá mouku. Věděla, že Reese bude do oběda pryč, tak vyběhla po schodech do ložnice a převlékla se na cestu do města. Stejně už potřebovali dojet na nákup, takže se nic nestane, když do Crooku sjede hned. Zašla do samoobsluhy a obstarala všechno potřebné.

Do oběda bylo ještě dost času, tak se zastavila i v bistru a pozdravila se s Floris. Servírka měla zvláštní povahu: na první pohled byla nevrlá a dost často peskovala své zákazníky jako malé kluky, ale s Madelyn si padly do oka. Neseděla u ní dlouho, vypila jen šálek kávy, naložila nákup do auta a vyrazila zpátky na ranč.

Když vjela na dvůr, ke svému překvapení spatřila Reesův nákladák. Reese právě vyšel zpoza domu s vědrem vody, ale když ji spatřil, změnil směr a zamířil k ní. Jeho tvář byla potměnlá vztekem. „Kde jsi sakra byla?“ vykřikl.

Jeho způsoby ji zrovna nenadchly, ale odpověděla přiměřeně rozumným tónem.

„Nemohla jsem vařit, protože došla mouka, a tak jsem sjela do Crooku na nákup.“

„Zatraceně, tos mi nemohla říct, kam jedeš? Tohle už nikdy nedělej!“

Snažila se mluvit klidně, ale dalo to práci. „Jak jsem ti mohla něco říct, když jsi tu nebyl?“

„Mohlas mi napsat vzkaz.“

„Proč bych to dělala, když jsem tě nečekala dřív než k obědu? Věděla jsem, že tou dobou budu dávno zpátky. Proč ty ses vrátil?“

„Utrhla se mi podrážka, tak jsem si jel pro jiné boty. Kdybych se nevrátil, ani bych nezjistil, že se sama projíždíš po okolí, co? Jak dlouho už to děláš?“

„Že nakupuju jídlo? Řekla bych, že pěkných pár let.“

Opatrně postavil vědro na zem. Když se napřímil, Madelyn spatřila jeho oči, nebyl v nich jen vztek, nýbrž slepá zuřivost. „To ses takhle nastrojila, když jedeš na nákup?“ zeptal se se zaťatými zuby.

Podívala se na svoji růžovou sukni nad kolena a bílou halenku. „Ano, přesně takhle! Jestli sis nevšiml, je hrozné vedro. Nechtěla jsem si brát džíny, protože bych se v nich upekla.“

„Jak se to líbilo chlapům, co zírali na tvoje nohy?“

„Pokud jsem si všimla, nikdo na mě nezíral. Už jednou jsem ti řekla, že nehodlám platit za Apriliny hříchy, a myslím to vážně. Jestli dovolíš, donesu nákup dovnitř.“

Odvrátila se, ale chytil ji za paži a otočil ji zpátky k sobě. „Nebudeš odcházet, když s tebou mluvím!“

„Prosím o prominutí, Vaše Veličenstvo!“

Chytil ji i za druhou ruku. „Když budeš chtít jít do města, tak tě tam odvezu,“ řekl ocelově tvrdým hlasem. „Jinak budeš sedět pěkně doma a nikdy, nikdy se odsud nehneš, aniž bys mi dala vědět, kde jsi.“

Třásla se vzteky. „Já ti taky povím pár věcí, a radši pořádně poslouvej! Jsem tvoje manželka, ne válečný zajatec. Nebudu tě žádat o povolení, jestli můžu jet koupit jídlo, a nenechám se tady zavřít jako nějaký zločinec. Jestli mi sebereš klíčky od auta nebo tak něco, půjdu pěšky. Já nejsem April, rozumíš? *Já nejsem April!*“

Pustil ji. Stáli proti sobě a ani jeden nehodlal ustoupit ani o píd. Pak Madelyn s rozmyslem zvedla vědro s vodou a chrstla mu ji na hlavu. Voda mu stekla po ramenou a těle až do bot.

„Jestli tě nezchladilo tohle, donesu další,“ řekla ledově zdvořilým hlasem.

Pomalů si sundal z hlavy klobouk a vytřepal z něj vodu. Odhodil ho na zem. Viděla, jak má zaťaté zuby. Potom ji bleskově jako útočící kobra popadl kolem pasu a vysadil ji na kapotu auta. Cítila, s jakým nesmírným úsilím ovládá svou zuřivost. Z tmavých vlasů mu crčela voda a jeho oči byly jako zelený oheň.

Třásl se vzteky, ale nemohl s tím nic dělat. Jeho žena neustoupí před nikým, dokonce ani před ním, a on by si radši uřízl obě ruce, než aby jí ublížil. To jediné, co mohl, bylo prostě tam stát a snažit se ovládnout.

Hleděli na sebe skoro minutu, a celou tu dobu ji držel na kapotě auta. Vysunula bradu a její oči ho varovaly, aby se neopovažoval začít se zase hádat. Zadíval se na její nohy a projelo jím zachvění. Když k ní znovu vzhlédl, v jeho očích už nebyla zuřivost.

Zelené a šedé oči se do sebe vpíjely. Rukama vklouzl pod lem její sukně a vyhrnul ji vzhůru, a vzápětí jí roztáhl nohy a vklínil se mezi ně. Vjela rukama do jeho mokrých vlasů a vzápětí se jejich rty spojily v divokém polibku, v němž se mísil vztek a touha.

Vášeň je naprosto ovládla. Přitiskl se k ní a ona mu omotala nohy kolem pasu. Vzala jeho hlavu do dlaní, až se jejich oči znovu setkaly. „Miluju tě,“ vydechla divoce. „Miluju tě, zatraceně.“

Ta slova ho zasáhla jako rána z děla. Její oči byly čisté a upřímné a on cítil, jak tone v jejich hlubinách. To, co začalo tak divoce, se změnilo ve žhavou něhu. „Maddie,“ zašeptal rozechvěle.

Pomalů jí rozepínal halenku, zatímco ona mu svlékala košili. Přitiskl ji k sobě a začal ji kolébat sem tam, až se její obnažená řadra třela o chloupky na jeho hrudi.

„Panebože, nikdy se toho nenabažím,“ vydechl.

„To ani nechci.“ Oči jí potemněly vášní.

Když se do ní vnořil, zasténala rozkoší. S žádnou jinou ženou nezažil takovou oslepující vášeň. Jen s Maddií.

Toho dne v noci, když leželi v posteli, ji konečky prstů něžně hladil po rameni. „Omlouvám se,“ řekl tiše. „Dneska jsem to doopravdy přehnal.“

Políbila ho na čelist. „Možná už chápu víc než předtím. Měla April...?“

„Nějaké jiné muže? Jo.“

„Husa,“ zamumlala a dlaní sklouzla po jeho těle až na to nejintimnější místo.

„Nejsem svatý, Maddie. Není se mnou lehké vyjít.“ To, co s ním prováděla její ruka, bylo tak příjemné, že bylo s podivem, že to vůbec zákony nezakazovaly. Mohlo to skončit jen jediným způsobem, ale on musel ještě chvíli zůstat při smyslech, protože jí potřeboval něco říct.

„Mělas pravdu, snažil jsem se tě tu držet jako vězně. Už se to nestane.“

„Já odsud nehodlám utéct,“ ujistila ho šeptem. „Našla jsem tu všechno, co jsem kdy chtěla. A v jedné věci jsi měl pravdu.“

„V jaké?“

„Že v posteli se všechno srovná.“

OSMÁ KAPITOLA

Reese prodal dobytek na maso za lepší cenu, než vůbec čekal. Kdekdo byl posedlý strachem z cholesterolu, a proto se snažil vyšlechtit dobytek s libovým a přesto jemným masem. Tahle strategie se začínala vyplácet.

Madelyn ho doprovázela do Billingsu, kde měl schůzku se svým bankéřem. Předpokládal, že až vyřídí své záležitosti, jeho manželka bude chtít jít nakupovat; přestože už pochopil, že je jiná než April, takové příležitosti využije každá žena.

Ale opět ho překvapila. Sice nakupovala, ale hlavně spodní prádlo a džíny pro něj. Pak prohlásila, že klidně mohou jet domů. „Nechápu, jak jsem někdy mohla bydlet v New Yorku,“ dodala nepřítomně, když viděla všechen ten shon a ruch. „I tohle je příliš hlučné.“ Ne, Maddie opravdu nebyla jako April, která považovala Billings za obyčejný zapadákov. Jen města jako New York, Londýn, Paříž, Los Angeles a Hongkong byly schopné vyhovět jejím nárokům.

Madelyn byla dokonce šťastná, že se vrací na ranč. Tam se cítila nejspokojenější. Bylo tam ticho a klid a vnímala sepjetí se zemí a přírodou. A byl to její domov.

Vrátili se časně odpoledne. Reese se šel převléknout do pracovního. Bylo příliš brzy, než aby musela začít vařit večeri, a tak si sedla na houpačku na verandě. Začínal podzim a už se ochladilo. Reese říkal, že často napadne sníh už v říjnu, takže už nezbývalo moc dní, kdy bude moct posedět na houpačce. Zima bude studená, ale přesto se na ni těšila. Dny budou krátké a noci dlouhé. Při pomýšlení na dlouhé noci se usmála.

Reese vyšel z domu a na chvílku si sedl k ní. Objal ji a položil si její hlavu na rameno.

„Právě jsem si říkala,“ začala, „že bude brzy zima.“

„Dřív, než si myslíš.“

„A taky Vánoce. Myslíš, že bych mohla pozvat Roberta?“

„Samozřejmě. Je to tvoje rodina.“

Usmála se. „Já vím, ale o naší svatbě jste si zrovna nepadli kolem krku.“

„Co jsi čekala – za takových okolností? Nechtěl se tě vzdát, a já byl naopak odhodlaný dostat tě za každou cenu.“ Pohládl ji palcem

po tváři. „Byl jsem cizinec, který chce odtáhnout jeho sestru do postele.“

Znovu ji políbil. Nemyslel jsem si, že manželství může být takové, uvědomil si překvapeně. Plné jak vášně, tak porozumění.

„Co takhle mít děťátko?“ zeptal se tiše.

„Přestanu brát prášky,“ řekla po krátké chvíli. Vzala ho za ruku a položila si na ni tvář. Bylo to až bolestně něžné gesto.

Přitáhl si ji na klín, aby jí viděl do tváře. „Doopravdy to chceš?“ Její obličej se rozzářil. „Vždyť víš, že ano.“

První sníh napadl v říjnu, deset centimetrů jemného, suchého prašanu. Pochopila, že kvůli něčemu takovému se práce na ranči rozhodně nezastaví, jenom je jí víc, přestože není důvod k obavám. Až začne opravdu pořádně mrznout, Reese bude muset obložit stáje senem a rozbít led v napajedlech, aby dobytek mohl pít. Také bude muset hledat ztracené kusy, než umrznou, a zahnat stádo na bližší pastviny, než přejde nejhorší počasí.

Poprvé začala mít ze zimy strach. „Co když přijde sněhová bouře?“ zeptala se Reesea jednou v noci.

„Pak zkrátka budeme muset doufat,“ řekl nevzrušeně. „Při každém blizardu ztratím nějaké kusy, ale když to netrvá moc dlouho, většina stáda přežije. Nejnebezpečnější je, když bouře nebo velké mrazy trvají několik dní. Dobytek začne mrznout a během blizardu mu nemůžu donést krmení. Na stájích a domě mám připevněné háky, a když to vypadá na velkou bouři, natáhnu mezi nimi jističi lano. Když se k němu přivážu, můžu se dostat tam a zpátky.“

Zírala na něj, zděšená pomyšlením na roky, kdy si tu musel poradit sám, a na nebezpečí, které mu hrozilo. Jen díky své síle a inteligenci byl ještě naživu.

Přípravy na zimu pokračovaly. Zahnal dobytek na bližší pastviny, doplnil zásoby, vyčistil petrolejové lampy a naftová kamínka pro případ, že vypadne proud. V nákladáku i autě doplnil nemrznoucí směs a vyměnil baterie. Během října teplota neustále klesala. Nakonec už bylo nad nulou jen kolem poledního.

„Bude vážně mrznout celých šest měsíců?“ zeptala se.

Dal se do smíchu. „Ne. Čas od času se oteplí. V lednu klidně může být nad nulou, ale stejně dobře i dvacet stupňů pod ní. Budeme doufat v to první, ale připravit se musíme na blizzard.“ Jako by počasí chtělo jeho slova potvrdit, v dalších dnech se oteplilo a skoro nemrzlo.

Tak se přiblížily Vánoce. Robert přiletěl den před Štědrým dnem a strávil s nimi tři dny. Když Madelyn spatřil, zkoumavě si ji prohlížel, ale to, co viděl, ho muselo uklidnit, protože nadále se choval jako vzorný host. Pobavilo ji, jak se Robert a Reese k sobě chovali. Vlastně si byli v mnohém podobní – oba byli velmi uzavření a silní muži. Jejich rozhovor se skládal z útržků vět, jako by jen trousili náhodně, poznámky, ale zdálo se, že oba jsou takhle spokojení. Žasla, jak mají ve skutečnosti podobné chování. Robert byl uhlazený světoběžník, ale Reeseovy způsoby byly stejně dobré, což svědčilo o tom, jak dobře musel ranč před rozvodem prosperovat. Ti dva se lišili jen v tom, že Robert se v životě nepřestal ovládat, zatímco Reese byl jako dýmající sopka.

Překvapilo ji, jak nesmírně se Robert zajímal o práci na ranči. Denně jezdil s Reesem na pastviny. Strávili spoustu času tím, že probírali úroky a investice, náklady na vypěstování kila hovězího, podíly ze zisku, inflaci a vládní dotace. Robert vypadal zamyšleně, jako kdyby zvažoval každé Reeseovo slovo.

Den před odjezdem Robert vyhledal Madelyn. Zrovna seděla v křesle, se zavřenýma očima poslouchala hudbu a odpočívala. „Nikdy neběhej, když můžeš jít, nikdy nechod’, když můžeš stát, nestůj, když si můžeš sednout, a nikdy neseď, když můžeš ležet,“ řekl pobaveně.

„Nikdy nemluv, když můžeš poslouchat,“ dodala Madelyn, aniž otevřela oči.

„Tak poslouvej, a mluvit budu já.“

„To zní vážně. Chceš mi říct, že ses zamiloval a chystáš se ženit?“

„Panebože, to ne!“ zděsil se. Přitáhl si k ní židli a zeširoka začal. „Zdá se mi, že Reese má velký obchodní talent. Ví přesně, co je potřeba udělat, a dělá to bez ohledu na překážky. Chce přivést tenhle ranč k rozkvětu a nic ho nezastaví.“

Madelyn otevřela jedno oko. „Proč mi to říkáš?“

„Jsem obchodník. Už jsem dal peníze i do riskantnějších podniků. Kdyby si Reese našel investora, mohl by rovnou začít podnikat ve velkém.“ „Tím investorem myslíš sebe?“

Přikývl. „Hledám podniky, které mohou vynášet. On jeden má. Chtěl bych sem vložit své vlastní peníze, bez účasti Cannon Companies.“

„Už jsi s ním o tom mluvil?“

„Chtěl jsem to napřed probrat s tebou. Jsi jeho žena a znáš ho lépe než já. Myslíš, že do toho půjde, nebo je to jen ztráta času?“

„No... já ti nemůžu nic určitého říct. Jestli si myslíš, že má obchodní talent, zkrátka ho nech, ať si udělá vlastní názor.“

„Ale tohle je i tvůj domov.“

„Zatím se teprve učím, co farmaření obnáší, a o obchodní stránce věci nevím dost, abych mohla zodpovědně rozhodovat. A pokud jde o domov – domov je pro mě manželství, ne místo, kde žijeme. Můžeme bydlet kdekoliv, a budu spokojená.“

Podíval se na ni a v jeho světlých očích se objevil podivně něžný výraz. „Ty jsi do něj doopravdy zamilovaná, vid?“

„Byla jsem od začátku. Jinak bych si ho nevzala.“

Zkoumavě si ji prohlížel. Pak krátce přikývl a vstal. „Takže půjdu za Reesem a uvidíme, co na to řekne.“

Reese to odmítl, jak Madelyn čekala. Ranč byl jeho; možná to bude trvat mnohem déle, když ho bude muset budovat z vlastních prostředků, ale zato mu ho nikdo nebude moct vzít. Robert to vzal na vědomí, aniž ztratil náladu. Obchod byl obchod a on se v něm citově neangažoval o nic víc, než když šlo o ženy.

Reese s ní o tom mluvil, když v noci leželi vedle sebe, ona s hlavou na jeho rameni. „Robert mi nabídl, že by do ranče investoval. Kdybych to přijal, mohl bych zdvojnásobit obrat, najmout dost pomocníků a během pěti let nejspíš získat zpátky většinu půdy, kterou jsem kdysi měl.“

„Já vím. Se mnou o tom taky mluvil.“ Ztuhl. „Co jsi mu řekla?“

„Aby si promluvil s tebou. Je to tvůj ranč a o jeho provozu víš víc než kdokoli jiný.“

„Byla bys radši, kdybych to přijal?“

„Proč bych měla?“

„Kvůli penězům.“

„Vždyť nějaké máme,“ řekla pobaveně.

„Mohla bys mít mnohem víc.“

„Mohla bych mít i mnohem méně. Jsem šťastná, Reesi. Kdybys tu nabídku přijal, byla bych šťastná, a když jsi ji odmítl, jsem šťastná taky.“

„Říkal, že chceš zůstat nestranná.“

„To je pravda. Nechci se dostat do situace, kdy bych musela volit mezi bratrem a manželem.“

Zůstal vzhůru ještě dlouho poté, co Madelyn tiše usnula v jeho náručí. Znamenalo by to finanční jistotu, ale přísahal, že právě tohle nikdy neudělá: že by riskoval vlastnictví ranče. Sice si vzal

hypotéku, ale úspěšně ji splácel. Kdyby se spojil s investorem, mohl sice zaplatit bance, ale vznikly by mu jiné dluhy.

Problém byl v tom, že chtěl dopřát Madelyn všechen luxus, jaký by jí mohl dopřávat kdysi. Aby se postaral o svou ženu tak, jak chtěl, musel by riskovat svůj ranč. Neuniklo mu, jaká je to ironie osudu.

Následujících několik let nebude snadných. Madelyn zatím není těhotná, ale sotva k tomu dojde, budou muset počítat s účty za doktora a s výdaji za vybavičku pro dítě. Přestože se vždycky bránil představě, že by někdo získal právo zasahovat do rozhodování o ranči, možná by přece jen měl Robertovu nabídku přijmout. Dalo by mu to finanční jistotu – prostředky, s kterými by mohl uskutečnit všechny své plány mnohem dříve a které by mu umožnily postarat se o Madelyn a o jejich děti.

Ale měl už příliš mnoho špatných zkušeností, příliš zoufale bojoval a trvalo to všechno příliš dlouho, než aby mohl jen tak změnit názor. Ranč byl jeho, byl jeho součástí tak jako kosti a krev.

Radši by zemřel, než by ztratil ranč. Miloval každou píď země se stejnou divokostí a odhodláním, s jakými ji bránili jeho předkové. Udrželi ji bez ohledu na nájezdy Indiánů, nepřítelů počasi či nemoce. Reese vyrostl se sluncem v zádech a pachem dobytka v chřípí, byl součástí této krajiny stejně jako rudé skály a nekonečné nebe.

A tak to i zůstane.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Na konci ledna přišla z Arktidy mohutná studená fronta, a tentokrát to vypadalo zle. Díky předpovědím počasí to věděli pár dní předem, a pracovali bok po boku, aby stihli udělat všechno, co by pomohlo ochránit dobytek. Studená fronta se přesunula nad jejich území během noci, a dalšího dne ráno procitli do příkrovu sněhu. Bylo dvacet stupňů Celsia pod nulou. Naštěstí alespoň nezačala vichřice.

Reese se několikrát vypravil ven, aby prorazil led v napajedlech a dobytek se mohl napít, a Madelyn pokaždé trnula hrůzou. Venku byla doopravdy vražedná zima, a podle předpovědí mělo být ještě hůř.

A bylo. Celý den teplota klesala víc a víc, a za soumraku bylo skoro třicet stupňů pod nulou.

Ráno už bylo čtyřicet pod nulou a zvedal se vítr.

Pokud byl Reese předtím neklidný, teď si připadal jako tygr v kleci. I uvnitř domu na sobě museli mít několik vrstev oblečení a Reese topil v krbu, přestože zatím nevypadl proud. Neustále pili horkou kávu nebo čokoládu, aby se zahřáli, a přesunuli se z ložnice do obývacího pokoje, aby mohli spát u ohně.

Třetího dne už jenom seděl a oči mu planuly zlostí. Jeho dobytek tam venku umíral, a on s tím nemohl vůbec nic dělat; závěje sněhu byly takové, že se nemohl dostat do stájí. Vražedný mráz by ho zabil ještě rychleji než dobytek. Při poryvech větru teplota dosahovala pětapadesáti stupňů pod nulou.

V noci, když leželi před krbem, mu Madelyn položila ruku na hrud'. Oči měl otevřené a zíral do stropu. Zvedla se na loket. „Ať se stane cokoliv,“ řekla tiše, „my to zvládneme.“

Jeho hlas zněl drsně. „Bez dobytku to nezvládneme.“

„Takže už to vzdáváš?“

Vrhl na ni zuřivý pohled. Vzdávat se neuměl; i pouhé pomyšlení na to pro něj bylo nesnesitelné.

„Budeme pracovat víc,“ řekla. „Minulé jaro jsi tady neměl mě, abych ti pomáhala. Ve dvou to zvládneme lépe.“

Obličej mu zjihl. Vzal její ruku do dlaně a prohlížel si ji ve světle ohně. Byla tak štíhlá a žensky půvabná. Byla odhodlaná vrhnout se do jakékoliv práce, bez ohledu na to, jak byla těžká nebo špinavá, takže neměl to srdce říct jí, že od doby, kdy je s ním, se tolik bojí o

její bezpečí, že ztratil plno času jen tím, že na ni dohlížel. Nechápala by to; byli přece svoji už sedm měsíců a ona se nikdy ničeho nezalekla. Nezalekla se dokonce ani jeho. Když si vzpomněl na některé jejich hádky, pousmál se, a když si vzpomněl na jiné věci, pocítil vzrušení. Těch sedm měsíců rozhodně nebylo nudných.

„Máš pravdu,“ řekl a přitiskl si její ruku na tvář. „Prostě budeme pracovat víc.“

Teprve čtvrtého dne se mohli odvážit ven. Vítr se utiřil a nebe bylo čisté modré, ale tím ostřejší se zdál mráz. Museli si zakrýt celý obličej, a přesto úplně promrzli, než se dostali do stájí. Kráva zoufale bučela, protože vemeno měla přeplněné mlékem. Když se ji Reese pokoušel dojit, kopala na všechny strany. Trvalo to skoro hodinu, protože nedokázala stát klidně. Madelyn se mezitím postarala o koně, dala jim vodu a píci a nastlala čistou slámu.

I tahle zvířata byla nervózní, a to byla na chráněném místě ve stájích. Oči se jí zalily slzami, když pomyslela na dobytek venku.

Reese nastartoval nákladák a připojil k němu malý valník se senem. Madelyn vylezla do kabiny. Klidně čelila jeho zamračenému pohledu. V žádném případě ho nehodlala nechat, aby jel v takovém mrazu na pastviny sám; kdyby se mu cokoliv stalo, kdyby třeba upadl a nedokázal se dostat zpátky do auta, zemřel by během okamžiku.

Opatrně dojel na chráněné prostranství, kde zanechal dobytek, a zastavil. V obličejí měl zachmuřený výraz. Na pastvině nebylo nic, jen neporušená bílá vrstva sněhu třpytící se ve slunci.

Začal jezdit sem tam a hledal nějaké stopy po stádu, pokud vůbec nějaká část přežila. Bílá peřina sněhu mohla skrývat zmrzlá těla.

Konečně několik krav objevil. Utekly, když hledaly potravu nebo možná lepší přístřešek. Zůstaly uvězněné mezi stromy, ke kterým vítr navál obrovské závěje. Příkrov sněhu je trochu chránil, a díky tomu přežily.

Reese zachmuřeně shodil z valníku několik balíků sena. Madelyn přesně věděla, jak se cítí. Báł se doufat, a zároveň se báł, že přežilo jen pár kusů. Vzal lopatu a proházal průchod k senu, a netrpělivý dobytek se začal tlačit za potravou. Reese ho spočítal a tvář mu ztuhla. Madelyn sama viděla, že je to jen zlomek původního počtu.

Vrátil se do nákladáku a ruce v rukavicích začal do volantu.

„Jestli přežili tihle, možná někde budou další,“ řekla Madelyn. „Musíme hledat dál.“

U zamrzlého jezírka našli další, ale ty ležely na boku jako smutné, sněhem zapadané hromádky. Reese znovu počítal. Třicet šest kusů zmrzlo, a dost možná tam byla i telata, která byla příliš malá, než aby se dala rozeznat pod sněhem.

Jedna kráva zůstala uvězněná pod drátem ohrady. Její telátko leželo vedle na sněhu a nevinnýma hnědýma očima se dívalo, jak se jeho matka unaveně snaží osvobodit. Reese ji vyprostil. Postavila se na nohy, ale byla příliš zesláblá, než aby se zmohla na cokoliv dalšího. I tele vstalo a na roztrěsených nohou se vydalo za mlékem. Reese jí shodil trochu sena a pokračoval v pátrání.

V rokli o čtvrt kilometru dál našli sedm živých kusů a deset zdechlin. A tak to šlo po celý zbytek dne: nacházeli stejně živých jako mrtvých. Reese jim dával seno a sekerou prorážel díry ve vodních nádržích, aby se mohli napít, a přitom v duchu sčítal ztráty a nálezy. Polovina stáda byla ztracená, a další kusy ještě mohou uhynout. Dolehla na něj beznaděje. Už byl tak blízko – a teď tohle!

Následujícího dne se snažili sehnat stádo dohromady. Reese jel na koni a Madelyn řídila nákladák s valníkem plným dalšího sena. Oteplilo se – pokud se tak dá nazývat počasí, kdy je dvacet pod nulou, – ale už bylo příliš pozdě.

Jedno roční tele se nechtělo připojit ke stádu a pokusilo se uniknout vlevo, ale kůň okamžitě vyrazil za ním, předběhl je a snažil se je zahnat zpátky. Býček se znovu pokusil uniknout a vyrazil přímo přes nádrž, do které Reese den předtím vysekal díry. Ještě nestihly zamrznout tak pevně, aby unesly nemalou váhu zvířete. Kopýtkem prorazilo led a zřítilo se do vody.

Reese zaklel, připravil si laso a rozjel se ke břehu. Madelyn zastavila a seskočila z nákladáku. „Nechod’ na led,“ varovala Reesea.

„Neboj, nejsem tak hloupý jako on,“ zavrčel. Zatočil lasem nad hlavou. Napoprvé minul, protože zmítající se býček probořil svými pohyby další kus ledu a sklouzl do vody právě ve chvíli, kdy Reese hodil. Reese nepřestával klít a rychle smotal laso.

Druhý hod přesně zasáhl zmítající se hlavu. Reese rychle přitahoval laso a omotal je kolem hrušky sedla. Kůň začal couvat přesně podle jeho příkazů, a pomalu vytahoval býčka z vody.

Sotva se to podařilo, kůň se zastavil a Reese začal uvolňovat smyčku kolem býčkovy hrudi. Ale sotva se zvíře osvobodilo, v panice vyrazilo kupředu a strhlo Reesea přímo do vody.

Madelyn stěží potlačila výkřik. Rozběhla se k okraji nádrže a čekala, až se vynoří. Když se objevil, byl necelé tři metry od břehu, ale byly to nepřekonatelné tři metry. Omračující chlad ledové vody ho okamžitě paralyzoval. Dokázal se jen vytáhnout na okraj kry a držet se.

Popadla provaz a popohnala koně kupředu, ale nedokázala házet lasem a stejně by ho těžko mohla vytáhnout za krk. „Dokážeš chytit ten provaz?“ zavolala naléhavě. Jedna jeho ruka v rukavici se pohnula. Madelyn doufala, že to je souhlasné gesto. Hodila provaz přes vodu směrem k němu a on se pokusil zvednout paži a chytit ho, ale ten pohyb byl malátný a pomalý. Provaz spadl do vody.

Musela ho dostat ven *okamžitě*. Už za dvě minuty může být pozdě. Srdce jí bušilo v hrudi a obličej jí zbledl jako papír. Nikdo jiný než ona mu pomoci nemohl, a na nerozhodnost nebyl čas. Přitáhla provaz zpátky, rozběhla se k nádrži a vykročila na led.

Zvedl hlavu a oči se mu naplnily hrůzou, když viděl, jak pomalu postupuje k němu. „Ne!“ vypravil ze sebe ochraptěle.

Lehla si na břicho a začala se plazit k němu. Snažila se rozložit svou váhu, jak nejvíc to šlo, ale i tak slyšela, jak pod ní led praská. Tři metry. Pouhé tři metry. Zdálo se to blízko, ale ve skutečnosti to bylo nekonečně daleko.

Okraj ledu, za který se držel, povolil, a Reese sklouzl zpátky do vody. Co nejrychleji se plazila kupředu, protože teď už záleželo na rychlosti víc než na bezpečnosti. Ve chvíli, kdy se Vynořil na hladinu, ho popadla za límec kabátu a táhla ho vzhůru. Pod jejich společnou vahou začal led praskat ještě víc, takže málem spadla za ním, ale povedlo se jí couvnout ke břehu.

„Mám provaz,“ řekla a zuby jí drkotaly hrůzou. „Přetáhnu ti ho přes hlavu a pod rukama. Pak tě kůň vytáhne. Dobře?“

Přikývl. Rty měl promodralé, ale dokázal zvednout paži, takže se jí podařilo navléknout na něj provaz. Naklonila se kupředu, aby utáhla uzel, a vtom se pod ní led s ostrým zapraštěním prolomil.

Chlad. Nikdy nezažila tak příšerný chlad. Doslova jí vyrazil dech a všechny svaly jí okamžitě ochably. Oči měla otevřené a viděla, jak se jí před obličejem vznášejí její vlasy. Byla pod vodou. Kupodivu

na tom nezáleželo. Nad sebou měla bílou klenbu posetou tmavými skvrnami. Něco se pohnulo. Reese... možná to byl Reese.

Myšlenka na Reesea ji vyburcovala. Nějak se jí podařilo pohnout rukama. Začala se drát vzhůru k jednomu z těch tmavších míst, protože tam musely být trhliny v ledu.

Její tvář se ocitla nad hladinou právě ve chvíli, kdy kůň vytáhl Reesea na břeh. Byl vycvičený, že má táhnout, když na konci lasa ucítí váhu, a přesně to udělal. Zatápala po okraji ledu, na kterém se Reese právě pokoušel zvednout na kolena.

„Maddie!“ vykřikl ochraptěle. Snažil se vyprostit z lasa, ale skoro se nedokázal pohnout.

Držet se. Jediné, co musela udělat, bylo držet se. Modlila se, aby to dokázal Reese, a teď to musela dokázat ona. Snažila se, ale chyběla jí jeho síla. Její váha ji začala stahovat zpátky dolů a ona tomu nedokázala zabránit. Voda se nad její hlavou znovu zavřela.

Musela bojovat, musela plavat. Myšlenky se jí pletly, ale přesto se snažila přimět své tělo k pohybu, aby se dostala nahoru a její zmučené plíce se mohly nadechnout. Znovu se vynořila nad hladinu.

„Chyť se ledu. Maddie, chyť se ledu!“ vykřikl Reese tónem, který ji přiměl slepě zatápat kupředu. Naštěstí se jí podařilo zachytit se okraje kry.

Mokrý provaz zmrznul a ztuhl. Když Reese vázal smyčku, bojoval s chladem a svou vlastní ochablostí. „Zvedni ruku, Maddie, abych přes tebe mohl hodit provaz. Maddie – zvedni – druhou – ruku – nahoru!“

Nemohla. Už byla ve vodě příliš dlouho. Mohla jen nadzvednout ruku, kterou se držela ledu, a doufat, že ji Reese zachytí, než znovu sklouzne pod hladinu.

Hodil smyčku ve chvíli, kdy její obličej zmizel pod vodou. Provaz dopadl kolem její vztyčené paže a Reese v zuřivém spěchu utahoval smyčku, až se stáhla kolem jejího štíhlého zápěstí. „Zpátky! Zpátky!“ křičel na koně, který už se napěl proti váze, kterou ucítíl na konci lasa.

Lano ji vleklo pod vodou ke břehu. Konečně se vynořila. Reese klečel u ní bez sebe hrůzou a křísil ji, dokud nezačala kašlat a lapat po dechu. „Bude to v pořádku,“ ujišťoval ji divoce, zatímco zápasil s kluzkou smyčkou kolem jejího zápěstí a snažil se ji uvolnit. „Musíme se dostat do domu, a pak to bude v pořádku.“ Snažil se

nepřipouštět si, že to možná nedokážou. Přestože nebyli tak daleko, bude to vyžadovat všechny jeho síly.

Byl příliš prochladlý, než aby ji dokázal zvednout, a tak ji odtáhl do auta. Oči se jí zavíraly. „Neusínej!“ burcoval ji hrubě. „Otevři oči! Bojuj s tím, zatraceně! Bojuj!“

Její šedé oči se otevřely, ale měly nepřítomný výraz. K jeho úžasu však začala pěst a pokusila se ho odstrčit, jako by se snažila vzdorovat jeho hrubému příkazu.

Otevřel dveře nákladáku a vysadil ji nahoru. Vyškrabala se na sedadlo.

Kůň se o něj otíral. Kdyby mu nebyl tak blízký, nechal by ho jeho osudu, ale celoživotní návyk starat se o zvířata ho donutil vzít koně za uzdu a přivázat ho k řadicí páce. Bude muset jet dostatečně pomalu, aby mu kůň stačil, přestože všechny instinkty mu říkaly, že se musí dostat do domu co nejdřív, aby se oba zahřáli.

Nasoukal se za volant a nastartoval. Topení zapnul naplno. Do kabiny začal proudit horký vzduch, ale Reese byl příliš otupělý, než aby to vůbec cítil.

Oba se co nejdřív musí svléknout. Ledová voda, kterou jsou šaty nasáklé, je ochlazuje ještě víc. Začal se vyprošťovat z mokrého kabátu a donutil Madelyn, aby dělala totéž.

Podařilo se jí zvednout se do sedu, ale skoro se nedokázala pohnout. Byla ve vodě dokonce ještě déle než on. Dalo mu velkou práci stáhnout ze sebe oblečení, ale už byl nahý, než se jí vůbec podařilo svléknout si mokrý kabát a hodit ho na podlahu. Látku už stihly pokrýt krystalky ledu.

Začal jí rozepínat knoflíky. „No tak, miláčku, teď tě musím svléknout. V šatech by ti byla ještě větší zima. Řekni něco, Maddie. Mluv na mě.“

Začaly mu drkotat zuby a celé tělo se mu roztřásl. Maddie se nechvěla vůbec, a to bylo špatné znamení. Kdykoliv vyjžděl v zimě z domu, v autě měl deku a termosku s horkou kávou. Teď vytáhl deku zpod sedadla. Každý pohyb ho stál spoustu sil, ale konečně se mu povedlo deku vyprostit a oba je alespoň trochu otřít. Potom omotal deku kolem ní.

Třesoucíma se rukama otevřel termosku a do hrnku z obráceného víčka nalil trochu horké tekutiny. „Napij se, zlato. Je to dobré a teplé.“

Podarilo se jí polknout několik doušek. Vypil zbytek a nalil další šálek. Cítil, jak se mu v hrdle rozlévá teplo. Pokud se nesebere natolik, aby dokázal dojet až na ranč, zůstanou tady oba. Bojoval se svými třesoucíma se rukama, než se mu podařilo vypít celý hrnek. Pak nalil další a přiměl Madelyn, aby si ho vzala. Nic víc v tu chvíli udělat nemohl. Sebral všechny síly a rozjel se.

Šlo to pomalu. Třásl se tak, že ho tělo neposlouchalo. Byl trochu dezorientovaný a chvílemi nedokázal poznat, kde vůbec jsou. Madelyn, kterou káva a teplo konečně trochu vzpamatovaly, se začala třást.

Nikdy nebyl tak šťastný, že zase vidí svůj dům, jako teď. Zastavil tak blízko u zadního vchodu, jak to jen šlo, nahý obešel nákladák a vytáhl Madelyn dveřmi u spolujezdce ven. Sníh pod bosýma nohama vůbec necítil.

Teď už dokázala jakžtakž jít, a to mu moc pomohlo. Podpírali jeden druhého, dověkli se po schodech na verandu a vpadli do prádely. Dotáhl Madelyn k vaně, opřel ji o zeď a pustil horkou vodu. Když viděl, že se z ní kouří, rychle přidal studenou a doufal, že odhadl poměr správně, aby se neopařili. Ruce měl tak ledové, že to zkrátka nedokázal poznat.

„Vlez sem, do vany.“

Snažila se o to a Reese jí pomáhal, ale nakonec bylo nejjednodušší zkrátka se překulit přes okraj do vody. Posadil si Madelyn před sebe, takže se mu zády opírala o hrud'. Po tváři se jí řinuly slzy bolesti, když se v horké vodě začal do jejího prochládlého těla vracet cit. Reese si opíral hlavu o zeď a zatínal zuby. Museli to vydržet, protože neměli na vybranou; neměli nikoho jiného, kdo by se o ně postaral. Tohle byl nejrychlejší způsob, jak se zahřát, přestože rozhodně nijak příjemný.

Pomalu bolest ustupovala. Když byla vana tak plná, že voda začala přepadávat přes okraj, zavřel kohoutky a ponořil se hlouběji, až měl pod hladinou i ramena. Madelyniny vlasy pluly na hladině jako tekuté zlato. Objal ji pevněji. „Je ti líp?“

„Ano.“ Její hlas byl tichý a ochraptělý. „Ale měli jsme namále.“

Obrátil ji k sobě a přitiskl se k ní se stěží ovládaným zoufalstvím. „Měl jsem toho býka na chov,“ řekl, „ale po tomhle už bude dobrý jenom jako odstrašující příklad – pokud to vůbec přežije.“

Podarilo se jí zasmát. Přitiskla rty k jeho hrdlu.

„Toho koně se nikdy nezbavuj. Zachránil nám hovězí pečení.“

„Na zbytek života dostane největší box v celé stáji.“

Leželi ve vodě, dokud nezačala chladnout. Pak ji vypustil a donutil Madelyn vstát. Vypadala unaveně. Podepřel ji, zatahl závěs a pustil teplou sprchu. Madelyn si položila hlavu na jeho hrud', stejně jako mnohokrát předtím. Ale tentokrát to bylo jiné. Tentokrát o vlasek unikli smrti.

Horká voda jim padala na záda. Zaklonil Madelyn hlavu a zmocnil se jejích úst. Potřeboval cítit její chuť, její doteky, aby se ujistil, že jsou oba doopravdy v pořádku. Byl neuvěřitelně blízko tomu, aby ji ztratil, dokonce blíže než tomu, že zemře sám.

Vypnul vodu a natáhl se pro ručníky, jeden omotal kolem jejích mokrých vlasů a druhým ji začal otírat.

Madelyn bylo teplo, ale cítila se neuvěřitelně otupělá. Připadala si tak vyčerpaná, jako by právě prodělala těžkou chřipku. Po ničem netoužila víc, než aby si mohla lehnout před krb a spát celý týden, ale o podchlazení toho věděla dost, aby se něčeho podobného neodvážila. Nechala Reesea, aby ji osušil. On byl důvodem, proč musela bojovat s letargií, stejně jako předtím ve vodě právě kvůli němu tolik bojovala o život.

Vzal do dlaní její obličej. „Nesmíš usnout,“ varoval ji. „Zůstaň tu, než ti přinesu šaty.“ Přikývla. „Dobře.“

„Budu tu za minutku.“

Zmohla se na úsměv, aby ho uklidnila. „Přines mi prosím tě taky fén na vlasy a hřeben.“

Trvalo to několik minut, ale přinesl jí župan nahřátý ze sušičky. Zachvěla se blahem, když ho kolem ní ovinul. Sám už se také stihl trochu obléknout; měl ponožky, džíny a rozepnutou flanelovou košili. I jí přinesl ponožky a klekl si před ní, aby jí je mohl obout.

Objal ji kolem pasu a společně došli do kuchyně. Odtáhl židli a usadil ji ke stolu. Dal jí teploměr, který také přinesl shora, a začal vařit kávu.

Poslechnout nebylo těžké. Jediná věc, po které toužila víc než sedět, byla lehnout si.

Dal jí kávu a zkontroloval teploměr. Ještě byla podchlazená, ale nebylo to tak hrozné. „Jak je tobě?“ zeptala se.

„Já jsem na tom líp. Jsem větší a nebyl jsem ve vodě tak dlouho.“ Stále ještě cítil, že je promrzlý až do morku kostí, ale už to nebyl ten vražedný ochromující chlad jako předtím. První šálek kávy ho dostatečně zahřál, a kofein se postaral o zbytek. Reese přiměl

Madelyn, aby vypila tři šálky. Ožila natolik, že začala dělat kousavé poznámky o tom, že ji chce předávkovat kofeinem. Jen se pousmál.

Když už měl pocit, že jí nehrozí nebezpečí, ustlal jí před krbem a chystal se k odchodu. „Musím jít ven.“ Když spatřil v jejích očích záblesk paniky, dodal rychle: „Ne na pastviny. Jenom musím odvést koně zpátky do stáji a postarat se o něj. Budu hned zpátky.“

„Já nikam nepůjdu,“ ujistila ho.

Ještě se bála lehnout si a usnout, přestože v sobě měla tolik kofeinu, že pochybovala, že tuto noc vůbec zamhouří oka. Sundala si z hlavy ručník a začala si fénovat vlasy.

Než se Reese vrátil, už měla vlasy suché a právě si je česala. Zastavil se ve dveřích, jako vždy okouzlen ženskostí, která z ní vyzařovala. Jak měla zvednuté ruce, široké rukávy županu se jí vyhrnuly a odhalily štíhlá předloktí. Hlavu měla půvabně nakloněnou jako květina sklánějící se ve větru. Vyschlo mu v hrdle a do podbřišku se mu nahrnula krev. Sedm měsíců manželství, a pořád na ni reagoval jako hřebec, když ucítí klisnu.

„Jak se cítíš?“ Stěží ze sebe ta slova vypravil.

Vzhledla a její úsměv mu rozechřál krev ještě víc. „Lépe. Je mi teplo a jsem vzhůru. A jak je tobě, když ses vrátil z té zimy?“

„Jsem v pořádku.“ Víc než to. Oba byli naživu, a teď už v celém jeho těle nebyla jediná buňka, která by zůstala chladná.

Její úsměv pohasl a oči jí potměnely. Natáhla se a dotkla se jeho obličeje. „Málem jsem tě ztratila.“ Viděl v jejích očích záblesk hrůzy. V další vteřině je zavřela a on ji k sobě přitiskl s téměř zoufalou úlevou.

„Zlatíčko, mnohem spíš jsem ztratil já tebe než ty mě,“ řekl ochraptěle a zabořil jí své rty do vlasů.

Madelyn mu ovinula paže kolem krku. Nestávalo se jí často, že by plakala; ale teď ji náhle přemohlo nesmírné vypětí, které měla za sebou, a hrud' se jí sevřela. Snažila se ovládnout, ale byla to prohraná bitva. Se zoufalým vzlykem zabořila obličej do jeho hrudi a přitiskla se k němu, zatímco její tělo se otfásalo pláčem.

Ten nečekaný příval slz ho zaskočil, ne, přímo omráčil. Jeho Maddie byla bojovnice, která se vždycky všemu dokázala postavit a kterou nevyvedly z míry ani jeho nejhorší nálady. Ale teď vzlykala, jako by nikdy nemínila přestat, a hloubka jejího zoufalství ho bolestně zasáhla. Houpal ji a hladil po zádech, šeptal jí uklidňující slůvka, a pak ji pomalu položil do peřin.

Trvalo dlouho, než se její pláč utišil. Reese se ji nesnažil zastavit, protože cítil, že se jí tím uleví. Prostě ji jen držel v náručí, dokud to nepřešlo, a nabídl jí kapesník.

Měla opuchlá víčka a vypadala vyčerpaně, ale z očí jí zmizelo napětí. Reese se zvedl na loket a rozvázal pásek jejího županu, rozevřel ho a odhalil její nahé tělo.

Prsty sledoval křivku jejího hrdla až ke klíční kosti. „Řekl jsem ti někdy,“ prohlásil pobaveně, „že i pouhý pohled na tebe mě vzrušuje tak strašně, že to až bolí?“

Její hlas zněl ochraptěle. „Ne, ale párkrát už jsi to předvedl.“

„To si piš, že to bolí. Připadám si, jako bych měl vybuchnout. A pak, když jsem uvnitř tebe, se bolest změní v potěšení.“ Pohládl ji po řadru, přikryl je teplem své dlaně a jemně laskal bradavku. Něžně se jí dotýkal, obkroužil hrot řadru palcem, až se celá napjala, a pak ji na to místo políbil. Madelynin dech se prohloubil a tváře jí zrudověly. Když jí Reese pohlédl do očí, viděl, jak jí víčka ztěžkla, a pocítil divoké mužské uspokojení, že ji dokázal přimět, aby vypadala takhle.

Když se s ní pak miloval, oddechovala ztěžka a celé její tělo se napjalo. Nepřestal, dokud ji nezaplavily vlny rozkoše. A jako pokaždé, i teď žasla nad tím, jako dokonale ji dokázal uspokojit.

DESÁTÁ KAPITOLA

Reese znovu prošel všechny výpočty, ale konečný součet se nezměnil. Vstal a zadíval se z okna. Pěsti měl pevně zaťaté a rty sevřené. Všechna ta léta dřiny! Všechna ta *zatracená* léta, a k ničemu.

Udělal všechno, co se dalo, seškrtnal všechny výdaje, až nezůstalo nic, co by ještě mohlo být škrtnuto, a přesto čísla říkala jasně, černé na bílém: prohrál. Lednový blizzard, při kterém uhynula půlka jeho stáda, přinesl takové ztráty, že je už nic nevyrovná. Nemůže splácet hypotéku a banka už mu znovu nepůjčí. Tohle je konec.

Přijde o ranč a ocitne se na mizině. Zachránilo by ho jen to, kdyby přijal Robertovu nabídku. Chmurně se pousmál. To by ovšem mohl jen v případě, že nabídka stále ještě platí, a o tom se dalo vážně pochybovat. Robert ji učinil v době, kdy ranč vynášel, a těžko předpokládat, že by ji teď, když byl Reese před bankrotem, nezrušil.

Už byl tak blízko svému cíli! Moc nezbývalo, aby splatil všechny dluhy. Možná právě proto byla porážka tak trpká. To, co April před osmi lety začala, dospělo ke zdárnému konci – povedlo se jí zničit jeho ranč. Kdo ví, jaké k tomu měla důvody. Možná to udělala, protože ranč tolik miloval – víc, než si kdy myslel, že miluje ji. Byl v něm celý jeho život, a teď ho ztratí.

Reese znovu přemítal, jaké má možnosti, ale žádné východisko neviděl. Robert Cannon těžko bude chtít do ranče investovat, a to je přitom jediná, i když velmi slabá, naděje. Robert by musel být opravdu hazardní hráč, kdyby poté, co uvidí čísla, byl ochoten vložit peníze do takového podniku. Reese to nepovažoval za moc pravděpodobné, ale rozhodl se, že si s ním zkusí promluvit. Nic jiného mu nezbývalo. Teď už nemohl myslet jen na sebe, měl Madelyn. Udělá, co bude v jeho silách, aby jí zachoval střechu nad hlavou. Nevzala si ho s očekáváním, že zbankrotuje.

Byl březem, na zemi stále ještě ležel sníh, ale ve vzduchu už bylo cítit jaro. Za týden nebo dva už se na stromech a keřích začnou otevírat pupeny a celý kraj ožije. Ale i při tom pomýšlení cítil hořkost. Možná to bude poslední jaro, které na svém ranči prožije.

Slyšel Maddii v kuchyni, jak si zpívá s rádiem a chystá suroviny na koláč. Naučila se skvěle péct, tak skvěle, že se mu sbíhaly sliny, kdykoliv ucítil vůni z kuchyně. Byla tu šťastná. Když si ji bral, nečekal nic víc než spolupracovníci, ale získal vřelou, inteligentní,

zábavnou a sexy ženu, která ho milovala. Nikdy nevypadala, že jí něco vadí, nikdy na něj nenaléhala, aby jí dal víc, než byl schopen, zkrátka ho milovala a nesnažila se to skrývat.

Nevěděl, jak jí to má říct, ale měla právo to vědět.

Když vešel do kuchyně, právě olizovala dřevěnou vařečku, kterou předtím míchala náplň na koláč. Mrkla na něj. „Chceš si líznout?“

Těsto měla i na ruce. Začal jejími prsty a prolízal si cestu až k vařečce. Když byla čistá, vrátil se znovu k jejím rukám, aby se ujistil, že nic nepřijde nazmar. „Nemáš ještě?“

Vzala prázdnou mísu, prstem přejela kolem okraje a vložila ho do úst. „Jsi na řadě.“

Společně mísu čistě vylízali jako dvě děti. Tohle byla zřejmě Maddiina nejroztomilejší vlastnost – lehkost, s jakou dokázala ve všem nacházet potěšení. Naučila ho, jak mít zase radost ze života. Šlo většinou o drobnosti, o takové hlouposti, jako třeba vylízat mísu od těsta, ale do chvíle, než vstoupila do jeho života, právě takovýchto věcí nebyl schopen.

Mrzelo ho, že jí musí říct, že pravděpodobně přijdou o střechu nad hlavou. Od muže se očekává, že se o svou manželku dokáže postarat. Možná byl starosvětský nebo zkrátka šovinista, ale takhle to cítil. Pomýšlení, že není schopen poskytnout jí jistotu, uráželo jeho hrdost a pátilo ho jako kyselina.

Povzddechl si a objal ji kolem pasu. Tvář měl zachmuřenou. „Musíme si promluvit.“

Podezíravě si ho prohlížela. „Nikdy se mi nelíbily rozhovory, které začínají touhle větou.“

„Tenhle se ti taky nebude líbit. Je to vážné.“

Hleděla mu do tváře a snažila se rozluštit jeho výraz. „O co jde?“

„To, že jsme přišli o půlku stáda, nás úplně vyřídilo. Nemůžu splácet hypotéku.“ Řekl to tak zaobaleně, jak jen dokázal.

„Můžeme požádat o odklad –“

„Ne. Kdybych mohl nabídnout celé stádo jako dodatečnou záruku, možná by to šlo, ale nemám dost kusů, aby to při prodeji mohlo pokrýt zbývající dluh.“

„Robert mi říkal, že podle jeho názoru máš velký obchodní talent. Tak co musíme udělat – a co *můžeme* dělat?“

Shrnul všechno, k čemu dospěl, když o tom přemýšlel, a ona poslouchala se zamyšleným výrazem. Když skončil, zeptala se: „Proč si myslíš, že Robertova nabídka už neplatí?“

„Protože ranč je na pokraji krachu.“

„Ale ty jsi přece tady, a on se chystal vsadit na tebe, ne na to, kolik máš krav.“ Potom dodala: „A navíc je tu ještě jedna možnost.“

„Jaká?“

„Jak už jsem ti říkala, mám nějaké peníze –“

Pustil ji. „Ne. O tom už jsem ti i já něco říkal.“

„Proč ne?“ zeptala se klidně.

„Vysvětloval jsem ti to. Na tom se nic nezměnilo.“

„Chceš říct, že o ranč radši přijdeš, než abys mě nechal, abych do něj vložila své peníze?“

Oči mu ztvrdly jako křemen.

„Ano, přesně to chci říct.“ Díky Maddii změnil mnohé své názory, ale tímhle nemohlo nic otřást. Najít si investora byla jedna věc, protože práva a povinnosti byly přesně stanoveny smlouvou. Manželství byla věc docela jiná, tam rozhodovala zvučelo rozvodového soudce, který měl daleko k nestrannosti. To mu April názorně předvedla.

Madelyn se odvrátila, než ji její výraz zradí. Ani za nic nechtěla, aby poznal, jak ji jeho slova ranila. S dokonalým sebeovládáním řekla: „Je to tvůj ranč, tvoje rozhodnutí.“

„Přesně, a zůstane to můj ranč a moje rozhodnutí, dokud mě odsud někdo nevyhodí.“

Přemýšlela o tom, zatímco vařila oběd, a uzrávalo v ní rozhodnutí. Pokud si Reese myslí, že se bude jen tak dívat, jak se ranč potápí, když má prostředky, které by ho mohly zachránit, tak se ztraceně plete. Nevěděla, jak velká je hypotéka, a řekla mu pravdu, když tvrdila, že její dědictví není žádné záchranné jmění, ale určitě to bylo dost, aby jim to umožnilo získat trochu času, než se zase postaví na nohy.

Reese jí nikdy neřekl, že ji miluje. A možná ji nemiloval, ale Madelyn si myslela, že mu na ní přinejmenším záleží. Rozhodně po ní toužil, ale na druhou stranu byla pravda, že muž může toužit fyzicky po ženě, která je mu osobně lhostejná. Pokud s ní prožil devět měsíců, a přesto si ještě myslel, že je schopná provést mu takovou věc jako April, zřejmě se o ni zajímal mnohem méně, než si myslela. Dosud byla šťastná, ale teď ji humor rychle opouští.

Ne, teď mu nemohla říct, že je těhotná. Nebo ano? Třeba by ho skutečnost, že budou mít dítě, přivedla k rozumu a ujistila ho, že Madelyn se nechystá nikam odejít. Pak by třeba byl ochoten použít

všechny prostředky, které mají k dispozici, aby zachránili dědictví svého dítěte.

Ale neřekla mu to. Jeho nálada kolísala mezi zatrpklostí a kousavým sarkasmem, jako vždy, když měl vztek, a ona neměla chuť mu v takové chvíli oznamovat tak báječnou novinku. Přestože byla teprve ve druhém měsíci, už začala pociťovat příznaky těhotenství, jako byla únava a častá nevolnost. Ted' nebyla vhodná doba bojovat s manželem.

Když další den ráno odcházel, měl pořád ještě špatnou náladu. Vzal si s sebou oběd, což znamenalo, že se vrátí až na večeři. Madelyn neváhala déle než pět minut.

Netěšilo ji, že musí jednat za jeho zády, ale pokud není vyhnutí, hádku si odbudou později. Do Billingsu to bylo daleko, možná se nestihne vrátit dřív než on, ale to bude také řešit, teprve až ta situace nastane. Až bude ve městě, může se rovnou objednat ke gynekologovi. V Crooku doktor nebyl a nevěděla o žádném, který by byl blíž než v Billingsu. To tedy bude zajímavé, až začne rodit, když bude muset jet do porodnice tři hodiny!

Ve spěchu se oblékla, vzala si šekovou knížku a nezbytné dokumenty a rozběhla se do auta.

Dálnice byla suchá a bez sněhu. Jela rychle, ale opatrně, a do banky dorazila v půl dvanácté. Věděla, s kým tam Reese jednal, protože už ho jednou doprovázela, a čekala jen patnáct minut, než si na ni udělal čas.

Usmála se na bankéře a potřásla si s ním rukou.

„Dobrý den, paní Duncanová. Co pro vás mohu udělat?“

„Dobrý den, pane VanRodene. Ráda bych věděla, jak velká částka z hypotéky ještě zbývá zaplatit.“

Mnul si horní ret, jako kdyby měl knír – který neměl – a vypadal zamyšleně. „Ehm... nejsem si jistý, že vám to mohu říct. Pochopte, hypotéka je pouze na jméno vašeho manžela.“

Neobtěžovala se tím, že by se s ním přela o byrokratických předpisech, a šla rovnou k věci. „Pokud je to méně než dvě stě tisíc dolarů, chtěla bych to zaplatit.“

Nic nemohlo bankéře zaujmout víc než zmínka o penězích. Skousl si ret a prohlížel si ji. Seděla tiše a nechala ho, ať si z jejího vzhledu vyvodí, co chce. Úmyslně si vzala jeden z kostýmků, které si přivezla z New Yorku, a vyčesala si vlasy. Pokud bude schopen něco

vyčíst z uhlavě černého saka s perlou na klopě a růžové hedvábné halenky, ať si to pěkně užije.

„Půjdu se podívat,“ řekl. „Hned budu zpátky.“

Nepochybovala, že si její peníze vezme. Žádná banka neodmítne úhradu dluhu.

A pak se ho rovnou může zeptat, jestli nezná nějakého dobrého porodníka.

Když přijela domů, bylo už načase začít vařit, ale nebyla toho schopná. Převlékla se a zůstala sedět na posteli. Byla neuvěřitelně unavená a navíc se jí zvedal žaludek. To je tedy pěkné, mít ranní nevolnost pozdě odpoledne! Jen na chvilku kdyby si mohla lehnout...

Reese ji našel spící na posteli. Když přišel domů, viděl, že se v kuchyni nesvítí, ale ještě musel udělat všechnu práci ve stájích, než vešel do domu. Kuchyně byla prázdná a dům se zdál podivně pustý. „Maddie?“ Když nedostal odpověď, dostal o ni strach. Začal prohledávat dům od sklepa až na půdu.

Když rozsvítil v ložnici, uviděl ji stočenou na posteli. Nepamatoval si, že by někdy spala přes den. Copak je nemocná? Ráno vypadala v pořádku. Byl špinavý po celodenní práci, ale bál se o ni natolik, že si to vůbec neuvědomil. Obrátil ji na záda. Horečku neměla. „Maddie, probud' se!“

„Reesi,“ zamumlala, ale nebyla schopná otevřít oči.

Zatřásl jí. „Jsi v pořádku? Probud' se!“

Neochotně se napřímila a rukou si promnula oči. „Kolik je hodin?“ Pohlédla na něj. „Panebože, večeře!“

„Večeře počká. Jsi v pořádku?“

Když se na něj podívala pořádně, srdce se jí sevřelo. Tvář měl zšedlou únavou, ale v očích měl obavy, ne vztek. Pohládila ho po tváři. Milovala na tom muži všechno, dokonce i jeho tvrdohlavost. Vzala ho za ruku a položila si ji na břicho. „Jsem těhotná,“ zašeptala. „Budeme mít miminko.“

Oči se mu rozšířily a pohlédl na svou ruku. Tam pod jeho dlaní rostlo dítě, bezpečně uložené v jejím těle. Rozepnul jí džíny, aby se mohl dotknout její kůže. Políbil ji na břicho a položil si na ně tvář.

Objala ho. Nikdy to nebylo tak skvělé jako teď, když Reesea držela v náručí a jeho dítě měla v lůně.

O týden později se Reese vrátil domů ze stájí s výrazem plným beznaděje. Madelyn ho viděla z okna kuchyně. Ne, už to nemohla odkládat. Prostě ho nemohla nechat, aby se dál takhle trápil, raději ho rozzuří, než aby viděla, jak má den ode dne na tváři hlubší vrásky. Každou noc proseděl hodiny ve své pracovně a znovu a znovu procházel účetní knihy, a pokaždé mu vyšla stejná čísla a žádná naděje.

Slyšela ho, jak si stahuje zablácené boty. „V autě se rozbila pumpa na olej,“ řekl unaveně.

Nervózně kroutila v ruce kuchyňský ručník. „Tak kup novou.“ Tělo jí ztuhlo napětím a rychle polkla, aby zahnila nával nevolnosti.

Trpce zkřivil rty. „Není proč. Za měsíc už tu stejně nebudeme.“

Opřela se o kuchyňskou skříň. „Ale budeme.“

„Zavolám Robertovi,“ řekl tiše. Odkládal to, jak to jen šlo, ale nejspíš už nebylo vyhnutí.

„Já...“ začala bezmocně. Sebrala odvalu. „Já tu hypotéku zaplatila.“

V první chvíli nijak nezareagoval, jen se na ni tiše díval, a ona začala doufat. Potom jeho oči dostaly ledový výraz.

„Cože?“ zeptal se tiše.

„Zaplatila jsem hypotéku. Doklady jsou v zásuvce s mým spodním prádlem.“

Beze slova se otočil a vyrazil nahoru. Madelyn ho následovala. Srdce jí bušilo. Dokázala čelit jeho vzteku a ani okem nemrknout, ale tohle bylo jiné. Tohle jí otřásl do hloubi duše.

Než došla do pokoje, už stihl zásuvku otevřít. Dokumenty nebyly nijak ukryté, ležely přímo navrchu na srovnaném prádle. Začal si je prohlížet. Podíval se na částku a datum.

Ani nevzhlédl. „Jak jsi to zařídila?“

„Jela jsem do Billingsu den poté, co jsi mi řekl o hypotéce.“

„Myslela sis, že když mě postavíš před hotovou věc, změním názor?“

Kéž by přestal mluvit tím děsivě tichým hlasem! Když byl Reese tak rozzuřený, že křičel, dokázala to zvládnout. Ale tohle bylo něco nového.

Zvedla hlavu. „Ne, nemyslela jsem si, že tě cokoliv přiměje změnit názor. Právě proto jsem to udělala za tvými zády.“

„A měla jsi pravdu. Já svůj názor nezměním. Z mého ranče nedostaneš nic!“

„Já ti nechci sebrat ranč. To jsem nikdy nechtěla.“

„Zahrálas to na mě pěkně, Maddie. To se musí uznat. Se vším jsi souhlasila, chovala ses jako dokonalá ženuška. Došla jsi tak daleko, že jsi dokonce předstírala, že mě miluješ.“

„Já tě miluju.“ Vykročila k němu. „Poslouchej mě –“

Náhle jeho zlost vytryskla na povrch. Mrštil po ní svazkem papírů. Rozletěly se na všechny strany a spadly na podlahu. „Tohle si myslím o tvé takzvané lásce!“ zavrčel se zařatými zuby. „Jestli sis myslela, že když mi provedeš něco, co nesnesu, bude to výraz lásky, pak nemáš ponětí, co je to láska!“

„Nechtěla jsem, abys přišel o ranč –“

„Tak ses postarala o hypotéku. Každý rozvodový soud tě teď bude považovat za spoluvlastnici, co? Usoudí, že jsem tě přemluvil, abys investovala své dědictví, a předmanželská smlouva nebude mít žádnou platnost. K čertu, proč bys z toho měla vytřískat méně než April, že? Ranč už nemá takový obrat jako kdysi, ale půda má zatraceně velkou cenu.“

„Nechci se rozvést. Vůbec jsem nepomyslela na rozvod,“ řekla zoufale. „Chtěla jsem, aby ti ranč zůstal. Přinejmenším teď budeš mít možnost ho přebudovat.“

„No jasně,“ řekl sarkasticky. „Když bude víc vydělávat, taky víc dostaneš.“

„Říkám ti naposled, nechci se rozvést!“

Natáhl se a vzal ji za bradu. „Ale možná budeš muset, panenko, protože já nechci ženu, která je mi schopná takhle vrazit nůž do zad. Nechtěl jsem si tě vybrat, udělal jsem to bez ohledu na všechny instinkty, protože jsi mě dostala na sex jako šestnáctiletého kluka. April byla mrcha, ale ty jsi ještě horší, Maddie, protože jsi celou dobu předstírala, že jsi tady šťastná a nic jiného nechceš. A pak jsi mi vrazila nůž do zad tak záludně, že jsem to vůbec nezpozoroval.“

„Ale já tu *jsem* šťastná. A nechci nic jiného.“ Byla bledá a oči jí potemněly.

„Ale já chci něco jiného! V posteli jsi možná dobrá, ale jako rančerská žena jsi neobstála,“ řekl s neuvěřitelnou krutostí.

„Reesi Duncane, jestli se mě opravdu chceš zbavit, jsi na nejlepší cestě.“

Nadzdvihl obočí. Jeho tón byl chladně zdvořilý. „A kampak chceš jít? Odvezu tě.“

„Ty si přes svou pýchu nevidíš ani na špičku nosu! Já tě nechci připravit o ranč. Chci tady žít a vychovávat tu naše děti. Teď už nejde jen o nás dva. Budu s tebou mít dítě, a tohle je jeho dědictví!“

Když si připomněl dítě, oči mu ztmavly. „No ano, dítě. Když tak o tom přemýšlím, bude lepší, když nepůjdeš nikam. Zůstaneš tady, dokud se nenarodí. Pak si jdi, kam chceš, ale moje dítě zůstane tady.“

Zaplavil ji chlad, který přehlušil i její vztek. Porozumění má své meze. Ani soucit tak dlouho nevydrží. Nemiloval ji a nevěřil, že ona miluje jeho. Na čem vlastně stálo jejich manželství? Na preludech a sexu. Zírala na něj s naprosto prázdným výrazem. Později přijde bolest, ale ne teď.

„Až se uklidníš, budeš toho litovat,“ řekla tiše.

„Jediná věc, které lituju, je, že jsem si tě vzal!“ Sebral ze skříně její kabelku a otevřel ji. Pokusila se mu ji vytrhnout, ale proti jeho síle neměla šanci. Vyndal klíčky od auta a hodil jí kabelku zpátky. „Jak jsem říkal, dokud nosíš mé dítě, ani se odsud nehneš. To jediné místo, odkud odejdeš, je moje ložnice. Jsou tu tři další. Nějakou si vyber.“

Odešel z pokoje. Dal si velký pozor, aby se jí nedotkl. Madelyn ztěžka dopadla na postel, protože nohy se pod ní podlomily. Stěží dokázala dýchat a před očima se jí zatmívalo. Celá se roztrásla chladem.

Nevěděla, jak dlouho to trvalo, než zase začala být schopná přemýšlet. A pak se v ní pomalu začal probouzet vztek, tichá, nesmírná zuřivost, která zvolna narůstala, až sežehla všechnu otupělost.

Madelyn vstala a systematicky začala stěhovat své věci do hostinského pokoje, kde spala první noc. Odstranila z ložnice všechny známky své přítomnosti. Jen doklady o hypotéce nechala ležet rozházené na podlaze. Pokud je nesebere sám, tak ať si přes ně chodí navěky.

Když chtěl válku, bude ji mít.

Pýcha jí velela, aby se zavřela v pokoji a nepromluvila s ním ani slovo, těhotenství ji však nutilo jíst. Sešla dolů a uvařila jídlo o několika chodech. Pokud ho Reese nebude chtít, ať si trhne nohou.

Ale přišel ke stolu, když ho zavolala, a jedl s chutí jako obvykle. Zatímco uklízela nádobí, upozornila ho: „Nezapomeň, že ráno mám jít do těhotenské poradny.“

Ani se na ni nepodíval. „Odvezu tě. Nemysli si, že dostaneš klíčky zpátky.“

„Dobře.“

Odešla nahoru, osprchovala se a lehla si do postele.

Cestou do Billingsu spolu nepromluvili ani slovo. Čekárna u lékaře byla plná žen v různém stadiu těhotenství. Za několik měsíců i Madelyn ztratí štíhlou postavu a její ladná chůze se změní v kolébaté ploužení. Reese začal pěstí. *Jak mi to mohla udělat?!*

Madelyn byla změřena, zvážena, prohlédnuta a vyzpovídána. Když se oblékla, v doktorově ordinaci se k ní připojil Reese.

„Vypadá to, že je všechno v pořádku,“ řekl lékař a podíval se do papírů. „Zvětšení dělohy odpovídá třináctému až čtrnáctému týdnu. Buď došlo k početí dříve, než udáváte, nebo to zkrátka bude větší dítě nebo dvojčata. Později uděláme ultrazvukové vyšetření, které to potvrdí.“

„Kdyby to byla dvojčata, nehrozí nějaké nebezpečí?“ zeptal se Reese s obavami.

„Ne. Dvojčata se zpravidla narodí trochu dříve a je zapotřebí jistá opatrnost. Ale více bych se obával velkého dítěte. Kolik jste vážil, když jste se narodil, pane Duncane?“

„Pět a půl kila,“ pousmál se.

„Pokud by odhadovaná porodní hmotnost dítěte měla přesáhnout čtyři kilogramy, raději bych vaši ženu pečlivě sledoval. Má trochu užší pánev – ne sice nijak výrazně, ale kdyby mělo dítě vážit přes pět kilogramů, asi by byl nutný císařský řez.“

Pak začal Madelyn poučovat v otázkách správné výživy, přísunu vitamínů a nutnosti odpočinku, a věnoval jí několik brožurek o těhotenství. Když o půl hodiny později odcházeli, Madelyn měla plné ruce předpisů a věcí na čtení. Reese rovnou zajel do lékárny, a pak vyrazili k domovu. Madelyn seděla vedle něho netečně a tiše. Když dojeli na ranč, uvědomil si, že za celý den se na něj ani jednou nepodívala.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Reese jí klíčky zase vrátil, když si uvědomil, že v těhotenství se jí může cokoliv stát a sama bez auta se na ranči pomoci nedovolá. Vzápětí se nečekaně vrátil k obědu, přestože měl být pryč do večere – jen aby se ujistil, že Madelyn neutekla. Právě to ji přesvědčilo, že přesně tohle musí udělat.

Nehodlala odjet daleko. Nehodlala se ani skrývat. Ale ani nehodlala zůstat na ranči, dokud Reese nepochopí, že není stejná jako jeho první žena. Sotva po obědě odešel, sbalila si pár věcí a vyrazila do Crooku. Floris měla nad svým bistroem několik pokojů k pronajmutí a v životě se nestalo, že by aspoň jeden nebyl volný.

Když se Reese ten večer vrátil domů, byl unavený k smrti. Krávy se co nevidět otelí, takže měl ještě víc práce než jindy.

Když viděl, že auto je pryč a v domě se nesvítlí, vyrazilo mu to dech. Byl bez sebe bolestí a zuřivostí. Takže utekla. Vrátila se do města a s sebou odnesla i jeho dítě. Tohle bylo tisíckrát horší než to, co mu provedla April.

Jeho kroky se rozléhaly v prázdném domě. Tam uvnitř nebylo teplo, nevonělo to z kuchyně, neozývaly se žádné zvuky kromě hučení lednice a tikání hodin.

I přes to všechno začal prohledávat pokoje v zoufalé naději, že někde najde alespoň její vzkaz. Ale nebylo tam nic.

Pak zjistil, že ve skříni nechala všechny své luxusní newyorské šaty a v pokoji knihy a stereo. Pokud se vrací do New Yorku, proč si vzala jen trička a džíny?

Ale kdo ví, proč Maddie dělá to, co dělá? pomyslel si otupěle. Proč zaplatila hypotéku, když věděla, že on jí to nikdy neodpustí? Teď, když byla pryč, měl spoustu času o tom přemýšlet.

Krávy se začaly telit a on nevěděl, kam dřív skočit. Pracoval šestnáct hodin denně a pátrat po Maggii neměl čas. A tak uplynul celý týden, než se vypravil do Crooku.

První věc, kterou spatřil, když míjel Florisino bistro, byl zaparkovaný bílý ford.

Srdce se mu rozbušilo. Byla zpátky! Nejspíš se vracela pro zbytek věcí. Ale on ji nenechal jen tak odejít. Jeho ranč zůstane jeho a

Maddie bude jeho ženou, dokud se dítě nenarodí, i kdyby ji měl denně přivazovat k posteli.

Prudce vtrhl do bistra. Ale u baru seděli jen dva kovbojové, žádná dlouhonohá blondýna.

Pak se otevřely dveře do kuchyně a jeho dlouhonohá blondýna vešla do jídelny, oblečená v zástěrcce servírek. Nesla dva talíře s hamburgery a hromadou hranolek. Přejela po něm pohledem, ale ani nehnula brvou a postavila talíře před kovboje. „Prosím, dobrou chuť. Jestli budete chtít moučník, Floris dnes upekla skvělý koláč!“ Pak se s nevzrušeným výrazem obrátila k Reeseovi. „A co vy si dáte, pane?“

Kovbojové se ohlédlí a jednomu z nich málem zaskočilo, když viděl, s kým Madelyn mluví, Reesea znal každý v okruhu sta mil a oni samozřejmě taky, přinejmenším od vidění. Také samozřejmě věděli, že Madelyn je jeho žena.

Tichým, vražedným hlasem Reese zavrčel: „Přines mi kafe.“ Posadil se do jednoho boxu.

Obsloužila ho okamžitě. Neosobně se usmála. „Ještě něco?“

Obrátila se k odchodu, ale chytil ji za ruku. Pod prsty cítil, jak křehké má kosti, a náhle si šokované uvědomil, v jaké nevýhodě je proti němu fyzicky. A přesto před ním nikdy necouvla. Maddie nebyla ten typ, co utíká – pokud to neměla od začátku v plánu. Ale proč tedy zůstávala v Crooku?

„Sedni si,“ řekl tichým, výhrůžným hlasem.

„Mám práci.“

„Řekl jsem sedni si.“

Vtáhl ji k sobě do boxu. Nepřestávala se na něj dívat s chladným, odtažitým výrazem.

„Co tu děláš?“ vyštěkl a ignoroval zvědavé pohledy kovbojů.

„Pracuju tady.“

„To nemyslím. *Co to sakra děláš, že tu pracuješ?!*“

„Vydělávám si. Co jsi čekal, že udělám?“

„Čekal jsem, že budeš sedět na ranči, jak jsem ti řekl!“

„Proč bych tam měla být, když mě tam nechceš? Mimochodem, auto si odvez. Já ho nepotřebuju.“

Jen stěží ovládal vztek. To mu chtěla dělat ostudu na veřejnosti?
„Kde bydlíš?“

„Nahoře.“

„Vezmi si věci. Jedeš se mnou domů.“

„Ne.“

„Cos to řekla?“

„Řekla jsem ne. N E. To člověk říká, když s něčím nesouhlasí.“
Přitiskl ruce na stůl, aby nepodlehł pokušení pořádně s ní zatřást, uhodit ji nebo ji zlíbat. V tu chvíli nevěděl, co by udělal radši.
„Nenechám se takhle odbýt. Vezmi si věci.“ I když se snažil, nedokázal mluvit tiše, a dva kovbojové na ně nepokrytě zírali.

Vyklouzla z boxu a byla na nohou, než ji stihl chytit. „Řekni mi jediný dobrý důvod, proč bych s tebou měla jít!“ vybuchla. Její dosud tak chladné oči vzplály vztekem.

„Protože se mnou budeš mít dítě!“ zařval a vyskočil na nohy.
„Řekl jsi, že lituješ, že sis mě vzal, a že si mám jít, kam chci. I tehdy jsem čekala dítě. Tak co se změnilo?“

„Změnil jsem názor.“

„To je ti podobné. Dále jsi řekl, že chceš někoho jiného, protože jako rančerská žena jsem neobstála.“

Jeden z kovbojů si odkašlal. „U mě byste teda obstála, paní Maddie.“

Reese se k němu otočil s vražedným výrazem a zaťatými pěstmi.
„Mám ti nacpat zuby do krku?“

Kovboj si znovu odkašlal. „Jen jsem to tak plácnul, šéfe.“

„Tak si to nech příště pro sebe!“

Ve dveřích kuchyně se objevila Floris. Na tváři měla stejně nevlídný výraz jako vždycky. „Kdo to tu tak huláká?“ zeptala se nepřívětivě. Všimla si Reesea. „Jo to jste vy!“ Dívala se na něj s takovým odporem, jako by měl mor.

„Chci odvézt Maddii domů.“

„To je teda divný, že se jí nechce, když jste na ni tak milej!“

„Je to moje žena.“

„Kdyby potřebovala chlapa jen na to jedno, klidně si může počkat tady a ještě za to dostat zaplacené. Co jí můžete nabídnout kromě toho, co máte v kalhotách?“

Reese měl tvář jako z žuly. Mohl si přehodit Madelyn přes rameno a odnést ji domů, ale i když se snažil ji zastrašit, fyzického násilí se dopustit nechtěl. Jednak byla těhotná, a kromě toho chtěl, aby se vrátila domů, protože chce. Ale stačil jediný pohled do její tváře, aby mu bylo jasné, že dobrovolně neudělá směrem k ranči jediný krůček.

Dobrá, přinejmenším teď věděl, kde je. Nevrátila se do New Yorku, což mu dávalo naději. Zuřivě na ni pohlédl, hodil peníze na stůl a šel.

Vrátil se dalšího dne, vklouzl do boxu a pozoroval Maddii přivřenýma očima, jak roznáší jídlo. V bistru bylo úplně plno, zřejmě už se rozkřiklo, co se tu dělo, a lidi přilákala naděje na další podívanou.

Maddie vypadala unaveně a byla bledá. To jen znásobilo jeho vztek. Kdyby byla doma, kam patří, mohla by odpočívat.

Bez ptaní mu donesla šálek kávy a obrátila se k odchodu. Stejně jako včera ji chytil za ruku. „Co je ti? Je ti špatně?“ zeptal se ochraptěle.

„Trochu se mi zvedá žaludek. Promiň, mám tu zákazníky.“

Nechal ji jít, protože nechtěl další scénu. Ustrkl kávy a sledoval ji, jak obsluhuje kovboje, tady se usměje a tam zase pronese škádlivou poznámku, která vyvolá smích a rozjasní tváře. Na to měla talent, nacházet potěšení v drobnostech a dělit se o tu radost s ostatními. I s ním se o ni dělila. Devět měsíců, které s ním strávila, bylo nejlepších v celém jeho životě. A teď ji chtěl zpátky.

Proč neodjela do New Yorku? Mstít se mohla i odtamtud, a navíc tam měla bratra. Proč zůstala v Crooku, kde ji mohl snadno najít? Ale zřejmě netoužila po velkoměstě, jenom zkrátka nechtěla být s ním.

A byla pravda, že ho tím potrestala. Prázdný dům ho přiváděl k šílenství.

Přišla mu dolít kávu. „Nedáš si moučník? Dnes je kokosový.“

„Jistě.“ Bude mít záminku zůstat tu déle.

Bistro se trochu vyprázdnilo. Zákazníci měli jiné věci na práci, a Reese nic zajímavého neprováděl. Když Madelyn přišla pro prázdný talíř od moučníku, zeptala se: „Copak ty nemáš co dělat?“ Mám spoustu práce. Kravám se zrovna rodí telata.“

V očích se jí zablesklo, pak pokrčila rameny a odvrátila se. „Počkej,“ řekl jí. „Sedni si na chvíli. Jsi na nohou celou dobu, co jsem tady, a to je –“ podíval se na hodinky, „právě dvě hodiny.“

„Bylo tady rušno. Ty se taky nepřestaneš starat o stádo jen proto, že si chceš odpočinout, ne?“

Pousmál se při pomýšlení, že zákazníky přirovnává ke stádu. „Stejně si sedni. Už na tebe nebudu křičet.“

„Tak to je tedy pokrok,“ zavrčela, ale sedla si a položila si nohy na volnou židli vedle něj.

Dal si její nohy na klín a začal jí masírovat nártý. Pokusila se odtáhnout, ale držel ji pevně.

„Odpočívej,“ řekl tiše. „Dopravdy musíš být takovou dobu na nohou?“

„Na ranči bych to taky dělala. Těžko můžu vařit vsedě.“

„Chci, aby ses se mnou vrátila domů,“ řekl Reese.

Povzddechla si. „Odpověď je pořád stejná. Řekni mi jediný dobrý důvod, proč bych s tebou měla jít.“

„A moje odpověď je taky stejná. Budeme mít dítě. Ranč se stane jeho dědictvím. Vždyť i proto jsi zaplatila tu hypotéku – aby ranč zůstal dětem.“

„Nehodlám odvézt dítě z Montany,“ ujistila ho. „Dokonce ani daleko od ranče. Dítě může mít tebe i ranč, a není k tomu zapotřebí, abych tam bydlela já.“

„Slečno Maddie, mohl bych dostat kávu?“ zavolal na ni jeden zákazník, a Maddie se zvedla a beze slova se dala do práce.

Další noc v prázdné posteli měl spoustu času na přemýšlení. Pokud chtěla jenom získat podíl z ranče, proč nezaplatila hypotéku už dávno? napadlo ho najednou. Pokud jí šlo jen o peníze, nemusela kvůli tomu ani otěhotnět, protože nárok by měla i bez toho. Ne. Otěhotněla, protože dítě doopravdy chtěla, a hypotéku zaplatila proto, že doopravdy chtěla zachránit ranč. Možná při tom myslela na dítě, ale tomu přece mohla stejně dobře nechat svou hotovost. Dítě nikdy nezůstane bez prostředků, vždyť má za strýce Roberta Cannona, proti jehož bohatství bylo celé jmění Apriliny rodiny k smíchu. Zachránila ranč pro svého manžela, ne pro dítě. Ale proč?

Odpověď byla stále stejná, a ona mu ji koneckonců řekla. Nikdy se ji nesnažila skrývat. Udělala to, protože ho miluje.

Udělala to, i když věděla, že se na ni snese jeho hněv. Záleželo jí víc na něm než na ní samé, a to byla opravdová láska. Jenže on byl tak slepý, že to neviděl. Všechno, co se stalo pak, mohl vyčítat jen sám sobě.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Sotva vešel do bistra, okamžitě se k němu obrátily všechny oči. Už mu pěkně lezlo na nervy, jak se na něj všichni dívali, když se objevil na veřejnosti. Floris se právě hádala s nějakým zákazníkem, ale když ho spatřila, odešla do kuchyně. Nejspíš si na něj šla vzít paličku na maso.

Madelyn před něj bez ptaní postavila kávu. Tak jí to slušelo, že se neubráníl a zase ji chytil za ruku. Měla francouzský cop, džíny, tenisky a velkou khaki košili zavázanou v pase na uzel, s límcem otočeným nahoru a rukávy srolovanými k lokti. Vypadalo to neuvěřitelně dobře, dokonce i pod tou zástěrou, co měla na sobě. Podíval se na košili lépe a zamračil se. Byla to *jeho* košile! Zatraceně, odnesla si i nějaké jeho šaty!

Nebylo o tom pochyb, musí ji dostat zpátky, i kdyby jenom kvůli své garderobě.

Za chvíli mu položila na stůl velký kus čokoládového koláče. Chopil se vidličky s úsměvem, jsou sice odděleni, ale stále se ho pokouší krmit. Podíval se jí do očí a ukázal na místo naproti sobě. Zdvihla obočí a ignorovala ho. Co čekal? Už by měl pochopit, že Maddie neposlouchá cizí rozkazy, když sama nechce.

V bistru byl zrovna velký provoz. Kysele přemítal, jestli tu mají nějaký výstražný systém, který upozorní každého v širém okolí na to, že jeho auto stojí před vchodem. Trvalo to déle než hodinu, než se podnik začal vyprazdňovat. Když k němu znovu přišla, aby mu dolila kávu, řekl tiše: „Promluv si se mnou, Maddie. Prosím.“

Možná na ni zapůsobilo to „prosím“, protože se na něho překvapeně podívala a posadila se. Floris vyšla z kuchyně a s rukama v bok si ho prohlížela, jako by chtěla vědět, proč tu ještě je. Mrkl na ni, poprvé v životě provedl něco tak hravého, a Floris se plna pobouření vrátila do kuchyně.

Maddie se tiše zasmála, když to viděla. „Ted' sis to u ní rozlil. Ode dneška pro ni budeš *ten ubohý manžel na dně, který chce flirtovat*.¹¹

„A co jsem byl předtím?“ zabručel. „*Ubohý manžel na dně, který nechce flirtovat*?“

„Zatím nechce,“ opravila ho. „Floris nemá moc vysoké mínění o mužích.“

„Všiml jsem si.“ Podíval se na ni zblízka. „Jak se dneska cítíš?“

„Dobře. To je první věc, na kterou se mě všichni ptají každé ráno. Být těhotná je celkem běžná záležitost, ale vypadá to, jako by žádná jiná žena v okrese nikdy neměla dítě.“

„Žádná neměla *moje* dítě, takže mám právo se o to zajímat.“ Natáhl se přes stolek a jemně ji vzal za ruku. „Pojď se mnou domů, Maddie.“

Stejná písnička, stejná slova. Smutně se usmála a opakovala svoji repliku. „Řekni mi jediný dobrý důvod, proč bych s tebou měla jít.“

„Protože mě miluješ.“ Řekl to jemně, ale jeho stisk zesílil. Byl to ten nejsilnější argument, na který mohl přijít.

„Vždy jsem tě milovala. To není nic nového. Milovala jsem tě, když jsem sbalila svoje věci a odešla. Když to nebyl dost dobrý důvod, abych zůstala, proč bych se měla vracet?“

Dívala se něho klidnýma šedýma očima. Sevřelo se mu srdce, když si uvědomil, že to nebude fungovat. Nevrátí se, ať jí řekne cokoliv. Zmocňovala se ho černá beznaděje. Copak skutečně zničil to nejlepší, co ho v životě potkalo, jen proto, že to nebyl schopen přijmout?

Vzdychl a pohládl ji po ruce. „Mýlil jsem se, miláčku. Po tom, co mi April udělala, jsem se bál o ranč. Já vím, ty nejsi April. Neměl jsem ti krivdit kvůli něčemu, co se mi stalo před osmi lety. Říkalas mi to, ale neposlouchal jsem tě. Co s tím teď můžu dělat?“

„Jestli to nevíš, tak se nedá dělat nic.“

„Budeme si hrát na hádanky? Čtení myšlenek mi nikdy moc nešlo,“ varoval ji. „Copak mi nemůžeš říct rovnou, co ode mne chceš?“

„Nechci tě vodit na provázku. Mně se naše situace taky nelíbí, ale nevrátím se, dokud nebudu mít jistotu, že náš vztah má budoucnost. Tak to je, a tak to zůstane.“

Pomalů vstal a chystal se zaplatit. Podíval se na ni a zmocnila se ho touha, která mu málem vytrhla srdce z hrudi. Nesnažil se ji přemoci. Sklonil se k Maddii a přitiskl svá ústa na její. Cítil, jak se mu poddává, jak jejich smysly splývají. Kdyby byli sami, ten polibek by skončil milováním.

„Ehhhhhm.“

Reese zdvihl hlavu. Floris opustila svatyni své kuchyně, aby chránila svoji servírku. Aspoň takový to dělalo na Reesea dojem, protože vyměnila paličku za řeznický nůž.

„Ve svém podniku nebudu trpět žádné miliskování,“ prohlásila a zamračila se na něj.

Narovnal se a zřetelně pronesl: „Potřebuješ muže, Floris, aby tě vyléčil z té tvé zatrpklosti.“

Zle se na něho usmála a naznačila pohyb nožem. „Ten poslední blázen, co se o to pokusil, odešel s pahýlem.“

Někteří lidé prostě nevědí, kdy mají být zticha. Kovboj, který komentoval první setkání Reesea a Maddie, prohlásil: „A kdy to bylo, Floris? Před občanskou válkou nebo po ní?“

Otočila se k němu jako medvědice k čerstvému masu. „Byl to tvůj táta, chlapče, a ty jsi to nejlepší, na co se zmohl s tím, co mu zbylo.“

Byl konec dubna a Maddie pořád ještě nebyla doma.

Díky její velkorysosti by si Reese mohl vzít novou půjčku, najmout pomocníky a přivést ranč k rozkvětu, až by dosáhl dřívější slávy. Nikdy neviděla, jak to kdysi vypadalo, a možná si ani nedovedla představit rušný život na velkém prosperujícím ranči.

Musel se rozhodnout, a to rychle. Pokud chtěl rozšířit chov, musel s tím začít právě na jaře. Ale kdyby si vzal novou hypotéku, ocitl by se v těžké pozici, z jaké ho Maddie právě dostala. Tak co kdyby si přece jen našel investora? Robert Cannon byl inteligentní a mohl být skvělým partnerem. Reese měl dostatečně dobrý obchodní instinkt, aby viděl výhody takového spojení. Nejen že by mohl rozšířit chov, ale mohl by také investovat do různých jiných aktivit, takže by přežití ranče nezáviselo jen na tom, jak krutá bude zima.

Zvedl telefon a zavolal na číslo, které mu Robert nechal o Vánocích. Bylo to dojednáno během půl hodiny. A vlastně i tohle byla Maddiina zásluha: jen díky ní našel odvahu důvěřovat také někomu jinému než jen sobě a dobrovolně se vzdát absolutního práva na ranč. To by si ještě před rokem nedokázal představit.

Proč se nemohl poučit dřív? Proč dopustil, aby mu jeho hořkost a předsudky zničily manželství?

Zatraceně, klidně by před ní padl na kolena, kdyby ji to mohlo přesvědčit, aby se vrátila domů.

Jak dny plynuly, byl čím dál zoufalejší a už moc nechybělo, aby to skutečně udělal. Jenže ještě předtím, než k tomu došlo, se dověděl cosi, co mu vyrazilo dech. Zavolala mu Erica, Aprilina sestra. April byla po smrti a v poslední vůli ho ustanovila svým hlavním dědicem, mohl by laskavě přijet?

Erica na něj čekala na letišti a cestou do hotelu mu vyprávěla, co se stalo. „April začala pít. Přestože se snažila léčit, nedokázala přestat. Byla nešťastná, Reesi, hrozně nešťastná. Viděla jsem jí to na očích. Byla unavená životem.“

Prudce se nadechl. „Spáchala sebevraždu?“

„Technicky vzato ne. Ne úmyslně. Nebo se přinejmenším snažím si to nemyslet. Tu noc byla hodně opilá a jela autem z Cape Codu. Usnula za volantem a stala se dalším číslem ve statistice dopravních nehod pod vlivem alkoholu.“ Eričin hlas zněl chladně a vyrovnaně, ale v jejích očích byla bolest.

„Proč mě ustanovila dědicem?“ zeptal se po dlouhém mlčení.

„Asi z pocitu viny. Možná z lásky. Na začátku tebou byla neuvěřitelně posedlá, a na konci neuvěřitelně zatrpklá. Žárlila na ranč. Po rozvodu mi jednou řekla, že by byla radši, kdyby sis našel milenkou, než abys vlastnil ten ranč, protože s jinou ženou by mohla bojovat, zatímco proti kusu půdy nic nezmůže. To byl důvod, proč se snažila ranč zničit.“ Erica se trpce usmála. „Někdy jsou lidé neuvěřitelně pomstychtiví. Nedokázala si připustit, že prostě není typ ženy, jaký potřebuješ. Neměli jste rádi stejné věci, nechťeli jste stejné věci od života. Když pochopila, že ji nikdy nebudeš milovat tak jako ranč, myslela si, že je to nějaký její nedostatek, místo aby se smířila s tím, že se od sebe zkrátka jenom hodně lišíte.“

Reese nikdy neviděl April v takovém světě, nikdy se nesnažil vidět jejich manželství a rozvod jejíma očima.

To jediné, co jí přičítal, byla zatrpklost – stejná, jaká kazila život i jemu. To poznání jím otřásl.

Čtení poslední vůle netrvalo dlouho. April pečlivě sepsala veškerý svůj majetek, jako kdyby předvíдалa, že zemře. Mezi členy rodiny rozdělila šperky, osobní věci a celé jmění v akciích. Ale to, co odkázala jemu, ho naprosto omráčilo.

„Gideonu Reeseovi Duncanovi, svému bývalému manžel, odkazuji všechno, co mi z jeho majetku připadlo při rozvodovém řízení. V případě jeho smrti nechť je odpovídající částka vyplacena jeho dědicům jako gesto dobré vůle, které bylo příliš dlouho odkládáno.“

Právník pokračoval, ale Reese už nic nevnímá. Byl v šoku. Dala mu všechno zpátky, a tím nemilosrdně odhalila zbytečnost a prázdnotu let naplněných nenávistí.

A největší ironií bylo, že mu na tom už nezáleželo. I kdyby nikdy nedokázal vrátit ranči jeho dřívější lesk, byl by šťastný – pokud by měl Maddii. Smál se s ní a miloval se s ní, a někdy během té doby se jeho posedlost změnila v lásku tak silnou, že už bez ní nedokázal žít. Jen živořit.

Srdce se mu sevřelo. *Láska*. Tohle bylo to jediné, co od něj žádala. Proč ho to nenapadlo dřív?

Řekni mi jediný dobrý důvod, proč bych s tebou měla jít. Protože tě miluju.

Rázně vešel do Florisina bistra. I tentokrát bylo plno, nejspíš proto, že Floris se zdržovala v kuchyni a Maddie měla volné pole působnosti. Každého okouzila svou ladnou chůzí a úsměvem.

Když vstoupil, jako obvykle se rozhostilo ticho a všechny pohledy se na něj upřely. Maddie byla za pultem, chystala kávu a povídala si s Glenn Kinnairdovou. Vzhlédla, spatřila ho a zmlkla. Nedokázala od něj odtrhnout oči.

Zaklesl si palce za opasek a mrkl na ni. „Miláčku, hádej, co to je: má to dvě nohy, tvrdou hlavu a chová se to jako blázen?“

„To je jednoduché,“ zasmála se. „Reese Duncan.“

Přihlížející zákazníci si začali šuškat a tiše se smát. Viděl v jejich očích pobavení a usmál se. „Jak ti je?“ zeptal se tichým, důvěrným tónem.

Ušklíbla se. „Nemám zrovna nejlepší den. Drží mě pohromadě jen statická elektřina.“

„Pojd se mnou domů, a já se o tebe postarám.“

Podívala se mu do očí a odpověděla tiše: „Řekni mi jediný dobrý důvod, proč bych s tebou měla jít.“

Právě tam, přímo před Bohem a většinou Crooku v Montaně, se zhluboka nadechl a zariskoval jako nikdy v životě. Jeho jasná slova slyšeli všichni, protože nikdo ani nepředstíral, že neposlouchá.

„Protože tě miluju.“

Maddie zamrkala, a k jeho úžasu se jí oči zalily slzami. Než se stihl pohnout, objevil se jí na tváři úsměv jako slunce, které vyjde za mrakem. Už neměl čas obejít pult, zkrátka vylezla nahoru a na druhé straně seskočila rovnou do jeho náruče. „Už bylo načase.“

Zákazníci začali tleskat a Floris vyhlédla z kuchyně. Odfrkla si a vypadala podrážděně, když viděla, jak Madelyn visí Reeseovi v

náručí, až má nohy nad podlahou. „To asi znamená, že si budu muset najít jinou servírku,“ zavrčela.

„Zatraceně, Floris,“ okřikl ji někdo, „sami ti s radostí někoho najdem, když slíbíš, že už v životě nevylezeš z kuchyně.“

„Platí,“ prohlásila, a všichni v bistru vyprskli smíchy. Nečekal až domů, aby se s ní pomiloval, sotva byli na jeho pozemcích, zastavil nákladák a zmocnil se jí. Madelyn bušilo srdce, když slyšela jeho chraplavý hlas, jak jí vyznává lásku. Nestačilo jí jen se ho dotýkat. Chtěla všechno.

Když se konečně dostali do domu, odnesl ji nahoru do ložnice. Čekala, že bude pokračovat tam, kde přestal, ale jen si ji prohlížel. Nádra se jí zvětšila a břicho se zaoblilo. „Panebože, já tě miluju,“ vydechl.

Madelyn mu zabořila prsty do vlasů.

„Ale trvalo ti to.“

„To, čeho se mi nedostává v rychlosti, vynahradím vytrvalostí.“

„Co tím myslíš?“

„Že ti to budu říkat znovu a znovu dalších padesát let.“ Políbil ji na bříško. „I když všechno ostatní se tady co nevidět změní.“

„Změní? Jak to?“

„Mám nového partnera. Zavolal jsem Robertovi a pláclí jsme si.“

„Proč?“

„Protože ti věřím,“ řekl prostě. „A protože díky tobě dokážu věřit i jemu. Protože je to dobrý obchodní tah. Protože ti chci ukázat, jak vypadá opravdu prosperující ranč. Protože budeme mít děťátko. Protože, zatraceně, jsem příliš pyšný, než abych se spokojil s něčím druhořadým. Je to dost důvodů?“

Vzala jeho obličej do dlaní.

„Ten první je dobrý dost.“

Třetího listopadu se v porodnici v Billingsu narodil jejich syn. Vážil rovná čtyři kila a trvalo mu třicet šest hodin, než se dostal na svět. Madelyn s očima zalitýma slzami sledovala Reesea, jak drží miminko v náručí. Pak je položil vedle ní a objal ji.

Nedokázal od těch dvou odtrhnout oči. Nikdy neviděl tak nádherný obrázek, přestože Maddie byla zpocená a vlasy uvolněné z copu jí trčely do všech stran.

Zívla. „To jsme zvládli dobře,“ oznámila, zatímco si prohlížela maličké prstíčky a tmavé vlásky děťátka. „Ale teď budu celý týden jenom spát.“

Ale ještě než usnula, slyšela Reesea, jak to řekl znovu: „Miluju tě.“ Byla příliš vyčerpaná, než aby dokázala odpovědět, ale natáhla ruku a cítila, jak ji vzal do dlaně. To byla dvě slova, kterých se nikdy nenasytí, i když je za poslední měsíce slyšela tolikrát.

Reese seděl, díval se, jak spí, a usmíval se. Pomalu se uložil a poddal se spánku, ale přesto ani na okamžik nepustil její dlaň.